

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN *the* FAKE SNOW FALLS

HEATHER GARVIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHEN
the
FAKE SNOW
FALLS

HEATHER GARVIN

Copyright © 2024 by Heather Garvin

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ebook ASIN: B0CW1GCWXG Ciltsiz

ISBN: 979-8-9885299-3-4

Kapak İllüstrasyonu: Laia Tinaut

Editör: Kristina Haahr

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

author's note

Sahte Kar Yağdığında samimi sahneler içermektedir ve sadece yetişkin izleyicilere yöneliktir.

*Hem yaramaz hem de iyi olan tüm kizlara, işte size biraz baharat getirecek
mükemmel kitap erkek arkadaşı*

contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Yazan: Heather](#)

[Garvin Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

one

Saat 14:00'te beni almaya gelmeyen biri günü nasıl atlatır, hiçbir fikrim yok. Yukarıdaki menü panolarına bakarken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Ahşap panelli duvarlar ve siyah demir dekor, kafenin rahat ya da tatil havasında olduğunu pek hissettirmiyor ama asılı süsler, çelenkler ve arka köşedeki Noel ağacıyla bunu denemişler. Southern Roast, şehirde kahve içmek için en iyi yerdir - buranın aslında bir kahve dükkanı olduğunu ve mısır ekmeğinin yanında yarım kiloluk kaburga servis eden bir restoran olmadığını fark ettiğinizde.

Hafif hırkam kayıyor, omzumu çıplak bırakıyor ve atletimin askısı açıkta kalıyor. Hava hâlâ 85 derece ama Florida'nın kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Eğer Aralık ayındaysak, kazak giyebilmeliyim, lanet olsun. Olabilecek en ince kumaştan yapılmış olabilir ve sadece klimalı bir yerdeyken giyebilirim, ama giyiyorum. Yumuşak kumaşı yukarı çekiyorum ve etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"Bir kahve, sade." Önümdeki adamın sesi beni düşüncelerimden çekip alıyor. Sesi derin ve pürüzsüz, ilgimi çekecek kadar da çakıllı. Sadece arkasını görebiliyorum. Koyu renk saçları ve takım elbisesinden başka bir şey göremiyorum ama kahve siparişine bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Sade kahve, ya krema ve şekeri kendisi ekleyebilmenin kontrolünü sevdiği anlamına gelir ya da doğrudan yakıta ihtiyaç duyan saçma sapan bir tiptir.

Kestane kahvesi saçları, bazı kadınları onun bu şekilde uyandığını düşünmeye sevk edecek şekilde şekillendirilmiş, ama ben daha iyi biliyorum. Johnny B.'nin şekillendirici jölesinin kokusunu alabiliyorum. İş kıyafetleri tertemiz.

Lacivert pantolonunda tek bir kırışıklık ya da kahverengi deri ayakkabılarında tek bir çizik bile yok. Görünüşe önem veriyor - ya öyle ya da buna önem veren bir karısı var.

Boynumu gelişigüzel sola çeviriyorum ve tezgâhın üzerinde duran elini tarıyorum.

Yüzük yok.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ancak o zaman başımı çevirmeyi hiç bırakmadığımı fark ediyorum. Bir adım sendeleyerek ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece ..." Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve onu işaret ediyorum. "Çörekler."

Gülümsüyor ve bu annemin *bayılacağı* bir gülümseme. Cidden, bu adamın hiç mi bariz bir kusuru yok? Bu noktada kırık bir diş görsem rahatlardım.

Kenara çekildi. "Sizi unlu mamullerden mahrum bırakan kişi ben olmayayım."

Sesinde beni başka nelerden mahrum bırakmak istemediğini merak etmeme neden olan emredici bir ton var. "İyisin," diyorum elimi kaldırarak -yarı el sallamaya çalışarak, yarı yüzümü arkasına saklayarak.

Ödemesini yaparken kenara çekilmeden önce kısık bir kahkaha atıyor.

Sanırım bana daha iyi bir görüş sağlamak için. Danimarkalıya bakıyordum.

Barista ona fincanını uzatıyor ve o da fişini karalayıp bıraktıktan sonra kahvesine krema ve şeker eklemek için uzaklaşıyor. Sanırım onun için kontrol bu.

"Peppermint Mocha, lütfen."

Tezgâhın arkasındaki kız başını sallıyor ve ben beyaz kâğıt parçasına bakıyorum.

Sayı mı?

Vücudumdaki kanın sıcaklığı kaynama noktasına yükseliyor. Kâğıdı kaptığım gibi gözümü dikip bakıyorum. Yirmi yedi yıllık hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir insan örneği görmemiştim ve şimdi benden numaramı mı istiyor?

Gözlerim, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasını dönmüş kahvesini karıştırdığı yere kayıyor. O arkasını dönmeden önce numaramı hızlıca not edip fişi bıraktığı yere geri koyuyorum. Potansiyel müşterilere sürekli numaramı veriyorum. Bir kişi daha olsa ne olur?

Tekrar bana doğru yürürken, ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tek bir akıcı hareketle fişi tezgâhtan kaydırıyor ve fincanını kaldırıyor. Dükkândan çıkmadan önce başını sallayarak "Hanımlar," diyor. Küçük beyaz kâğıdı cebine sokup kahvesinden bir yudum alırken cam vitrinden onu izliyorum.

Gülümsememe karşı koymaya çalışırken dudaklarım bükülüyor ve o gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Candace için bir naneli mocha," diyor barista sırtarak bardağı bana uzatırken.

"Teşekkürler." Gülümsemesine karşılık veriyorum ve kendimi hafiflemiş hissederek dükkândan çıkıyorum. Gözlerim onun gittiği yöne doğru kayıyor ama o çoktan gitmişti. Gerçekten numaramı istedi mi? Yoksa otuz saniyelik bir ateş rüyası mıydı?

Telefonum çalıyor ve nefesim kesiliyor. Çok hızlıydı. Belki de çok verimli insanlardan biridir. Ancak ailemle bir grup mesajı olduğunu gördüğümde ciğerlerim tekrar açılıyor.

ANNE:

Şeker kamışı! Bu Noel'de yapabileceğimiz özel bir şey var.

Ailem Noel'de büyük işler yapmakta asla başarısız olmaz. Kuzey Florida'daki evleri her zaman baştan aşağı dekore edilir. Ön bahçeleri bile Noel Baba'nın atölyesi gibi görünür.

Hemen ardından babamdan bir mesaj geliyor. Bir tür sağlıklı yaşam gezisi için bir bağlantı. Daha iyi görebilmek için kaldırımnda kenara çekiliyorum. Sitenin küçük resminde herkes bembeyaz giyinmiş görünüyor ve sloganda şöyle yazıyor: *Hiçbir şey ruhunuzu açık deniz kadar özgürleştiremez.*

ANNE:

Onu rahatlatmak için çok fazla.

BABA:

O gelmeyecek. Ona göndersek de olur.

Yine de sizi aramızda görmek isteriz!

ANNE:

Ne düşünüyorsun?

Sanırım ikisi de aklını kaybetti. Yavaş bir iniş oldu, ama her yıl biraz daha *akıl, beden ve ruh* kazanıyorlar ve ben de biraz daha

Ödemem gereken faturalarım var ve bu saçmalık için zamanım yok.

CANDACE:

Bunun sıradan bir gemi seyahati olmadığını biliyorsunuz, değil mi?

Biliyorlar. Muhtemelen bu yüzden bu kadar heyecanlılar ama sormak zorundayım. Ailem bilmeden bir tarikata katılacak türden ve onları kendilerinden korumak için küçük de olsa bir sorumluluk hissediyorum.

ANNE:

Bu daha iyi! Uzmanlar tarafından size özel hazırlanan bir detoks programını takip edersiniz.

BABA:

Çok iyileştirici olması gerekiyor.

Kanepede birlikte oturup oturmadıklarını soracaktım ama durumun böyle olduğunu zaten biliyorum. İkisi de emekli. İkisi de ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bir türlü eşleştiremedikleri ya da evlendiremedikleri aşırı bağımsız bir kızları olan boş yuvalar olarak hayatlarının tadını çıkarıyorlar.

Sanki bir işaretnmiş gibi, annemden bir mesaj daha geldi.

ANNE:

Biriyle bile tanışabilirsiniz!

Gözlerimi deviriyorum ve cevabımı yazarken tekrar yürümeye başlıyorum. Her ne kadar bu gemi seyahatine çıkmak istemesem de, onları tatilde göremeyecek olma düşüncesi Noel ruhumu şimdiden zayıflatıyor. Bir yanımda gemi seyahatine yılın başka bir haftasında çıkıp çıkamayacaklarını sormak istiyor ama ailemi tanıyorsam bu tarihleri kolay kolay seçmezler. Muhtemelen kaçırmak istemedikleri sınırlı bir indirim ve onlarla karada vakit geçirmek istesem de bunu kaçırmalarını hiç istemem.

CANDACE:

Bence her şey harika görünüyor ama o hafta zaten müşterilerim var. Siz ikinize iyi eğlenceler! Yeni yılda birlikte kutlarız.

Bu sefer daha uzun bir duraklama oldu ve nasıl cevap vereceklerini tartıştıklarını biliyorum. Muhtemelen ne kadar suçlu hissedeceklerini ama aynı zamanda burada, Sanford'da kendi hayatım olduğunu konuşuyorlar. Her şey yoluna girecek çünkü yalnız olmayacağımı biliyorlar. Bu onları daha iyi hissettirecek ve yine de yapmaları gerektiği gibi gemi yolculuğuna çıkacaklar.

ANNE:

Emin misin?

CANDACE:

Çok
eminim.

BABA:

Noel'de üzölmeyecek misin?

Cevabımı yazmadan önce bir kahkaha attım.

CANDACE:

Azıcık bile değil.

Etrafımı gözden geçirmek için başımı kaldırıyorum. Bölgede çalışan çoğu insan öğle tatiline çıkmış ama ben salona doğru ilerlerken arnavut kaldırımli caddeden geçen birkaç kişi var.

Beauty Mark Salon & Styling Bar, bir yanda şık bir butik, diğer yanda ise şarap ve el sanatları dükkânlarından birinin arasında yer alıyor. İnsanların tüm öğleden sonralarını bu küçük kaldırım şeridinde geçirdiklerini görmeye bayılıyorum.

Başka bir mesaj geldiğinde elim soğuk metal kulptan kayıyor.

ANNE:

Rezervasyon yapıldı! Keşke bizimle gelseydin Şeker
Kamışı!

CANDACE:

Ben de. İkinizi de
seviyorum.

Arka arkaya gelen dört mesajda kalp çizen ayılar ve öpücük üfleyen emojiler yer alıyor.

Kapıyı açtığımda zil başımın üzerinde çalışıyor ve asistanımız yukarı bakmadan önce beni selamlıyor. "Beauty Mark'a hoş geldiniz!"

Amanda, diğer stilistlerin ve müşterilerinin konuşmaları arasında sesleniyor.

"Sadece ben varım." Ona gülümsüyorum ve istasyonuma gidiyorum. Tıpkı kafede olduğu gibi, salon müdürü de tatil neşesini yaymaya başlamış. Tavandan ara sıra ökseotu sarkıyor, çobanpüskülü ve çelenkler ön masayı örtüyor ve kapıları çerçevesiyor, hatta köşeye sıkıştırılmış Charlie Brown tarzı bir Noel ağacı bile var.

Amanda benim olduğumu görünce gülümsüyor. "Selam Candace. Saat üçteki randevun aradı ve randevusundan birkaç dakika önce gelebileceğini söyledi. Onu erken alıp alamayacağını merak ediyordu."

İçkimden bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki." Hangi müşteriden bahsettiğini çok iyi bildiğim için kaçmamam gerektiğini anlamalıydım. Amanda'ya çok iyi tanıdığı bir bakış atarak, "Yemin ederim Nicolette insanları diken üstünde tutmayı seviyor," diyorum.

Bir homurtu çıkarır. "Muhtemelen."

Gözlerim bu sabah hazırladığım öğle yemeği için üzücü bir bahaneye takılıyor: yarım kalmış salata ve yoğurt. İkisini de müşterim kapıdan girmek üzereyken hızlı ve zarif bir şekilde yiyemem. Gözlerim az önce masama koyduğum kahveye takılıyor. *Sen, dostum, öğle yemeğine terfi ettin.*

Hırkamı duvardaki kancaya düzgünce asıyorum, siyah önlüğüme uzanıyorum ve başımdan geçiriyorum. Aynada kendime bakarken ipleri arkamdan bağlıyorum. Omuz hizasındaki siyah saçlarım şekillendirilmiş ve dalgalandırılmış. Geçen hafta uçlarına biraz mor ekledim ve rengin bu kadar iyi tutmasından memnunum. Kuaförde nadiren boş zamanım oluyor, ama olduğunda da genellikle saçıma yeni bir renk uygulanıyor. Sarı, mavi, pembe, kırmızı ve şimdi de mor.

-Çoğunu Amanda'nın yapmasına izin verdim ki pratik yapabilsin. Benden birkaç yaş küçük ama daha ilk günden anlaşılmaya başladık.

Fiyongu arkamda sabitleyerek, müşteri hizmetleri gülümsememi takınmadan ve öğle yemeğini atlamamış gibi davranmadan önce kendime son bir kez bakıyorum. Hırkam olmadan, sağ omzumdan uzanan gül ve zambaklardan oluşan mürekkepli çizgiler tam olarak görünüyor. Etrafa dağılmış birkaç küçük dövmem daha var ama yarım kol en dikkat çekici olanı. Diğer her şey ergenlik dönemimden kalma ve gerektiğinde onları gizleme seçeneğim olsun istedim.

Telefonum arka cebimde vızıldıyor ve ailemin seyahatleriyle ilgili hangi harika ayrıntıyı eklemeyi unuttuğunu merak ediyorum. Ama bildirim ailemden gelmiyor. Bilinmeyen bir numaradan.

BILINMEYEN NUMARA:

Muhtemelen çalıştığını biliyorum ama sana teşekkür etmeliyim. Numaranı almak bu boktan Salı gününü Cuma gibi hissettirdi.

Kalbim tekliyor. Annemle babamın tatil planlarından bahsederken kafedeki adamı neredeyse unutmuştum. Hatırlatma enerjimi yükseltti ve Salı günüm de birdenbire Cuma gününe dönüştü.

two

Basit bir mesaj ama büyüleyici. Flört ediyor. Belli belirsiz ama bu sabah gördüğüm adamın benimle flört ettiğini düşünmek bile sinirlerimi bozuyor.

Onda farklı bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamadım. Beni aval aval bakmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geçen hafta oldukça ateşli bir adamla çıktım, yani daha önce hiç seksapel damlayan bir adam görmedim.

BILINMEYEN NUMARA:

Cuma derken Noel'i kastediyorum. Bir şekilde Noel gibi hissettirdin.

Neredeyse gülecektim. Arka arkaya iki mesaj mı? Cesur ya da çaresiz olmalı. Her iki durumda da, bunu canlandırıcı buluyorum. Kendini ortaya koymak her zaman bir açmaz gibi hissettirir. Çok fazla önemseyişinizi gösteremezsiniz çünkü onları korkutup kaçırabilirsiniz ama hiç önemsiyor gibi görünmezseniz ilgilenmediğinizi düşünürler. Bütün bu gidip gelmeler çok yorucu.

CANDACE:

Senin için bu kadar önemliyse, bir dahaki sefere sahte kar getiririm.

Daha yere koymaya fırsat bulamadan telefonum çalıyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Sahte kar değil.

Verdiği yanıt karşısında kaşlarımı kaldırdım ama onunla tartışmam. Florida her zaman sahte kar gibi şeyler kullanarak olmadığı bir şey olmaya çalışıyor. Bir vitrin camına bakıp güneş sırtınıza vururken camın kenarlarına beyaz püskürtüldüğünü görmek gibisi yok.

BILINMEYEN NUMARA:

İşe yaramaz ürünlere karşı bir zaafım var ve hiçbir şey sahte kardan daha işe yaramaz olamaz.

Arka arkaya iki mesaj mı? İlginç, ama umutsuz görünmüyor. Onu gördükten sonra, herhangi bir kadının ilgisi için mücadele edeceğine inanmakta zorlanıyorum.

CANDACE:

Onun yerine palmiye ağacınız için ışıklarla ilgilenebilir miyim?

Salon kapısının üzerindeki zil çalıyor ve başımı kaldırdığımda bir sonraki müşterimin şık bir kalem etek ve yakası aşağıya doğru inen beyaz bir bluzla bana doğru geldiğini görüyorum. Nicolette saçını yaptırmadan önce bile kusursuzluğundan hiçbir şey kaybetmez. Her sabah kendini toparlarken ne yaptığını bilen bir kadın.

O benim en düzenli "müdavimim". Kadın neredeyse bir yıl önce bana gelmeye başladığından beri hiçbir randevusunu kaçırmadı. Her Salı şampuan ve fön, her altı haftada bir de tam kesim ve renk randevusu alıyor. Biraz muhtaç olabilir ama iyi bahşiş veriyor. Ve beni görmeye gelmeye başladığından beri, beni eşit derecede iyi ödeme yapan tüm arkadaşlarına yönlendirdi. Artık müşterilerimin büyük bir kısmını onlar oluşturuyor.

Büyük boy güneş gözlüklerini çıkarıp Louis Vuitton çantasına yerleştiriyor. "Candace, sen bir azizesin. Mutlak bir aziz!"

Telefonum bir kez, sonra iki kez titriyor ve kahve dükkanındaki adam olduğunu anlıyorum. Merak aklımın bir köşesini kurcalıyor ama kendimi telefonumu dolaba koymaya zorluyorum ve ona sıcak bir gülümseme verirken kapıyı kapatıyorum. "Önemli değil, gerçekten. Burada olduğumu biliyorsun," diyorum en iyi müşteri hizmetleri sesimle. "Sizin için her zaman vaktim var." Sandalyeme otururken rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. Benim

parmaklarımı sarı saç tellerinin arasından geçirerek soruyorum. "Peki, bugün ne yapıyoruz?"

"Her zamanki gibi yıka ve şekillendir. Saat altıda planlarım var. Bu yüzden erken gelmek istedim."

Saat daha 2:30 bile değil ve saçları hiç bu kadar uzun sürmez. Nicolette bu işte. Saçının genelde ne kadar sürdüğünü düşünmüyor. Ondan sonra randevu verdiğim ve muhtemelen saat altıdan önce saçını yaptıracak *olan* kişiyi düşünmüyor bile. Zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu onun dünyası ve hepimiz onun ajandasına uyuyoruz.

"Özel biriyle akşam yemeği mi?" Ben soruyorum. Belki de büyük bir randevu için gergindir. Bazı insanlar saatler öncesinden hazırlanmaya başlar.

"Pek sayılmaz," diye cevaplıyor elini sallayarak. "Sadece işle ilgili bir şey."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. "Peki, harika görünmeni sağlayacağız." Kedi gibi gülümsüyor. "Hep öyle yapıyorsun."

Pelerini ona sarıyorum, boynunun dibindeki çıtçıtını tutturuyorum ve ona en iyi gülümsememi veriyorum. Tatil planlarından bahsetmeye başlıyor ve ben de hikayesine doğru anlarda bolca "ooh" ve "aah" ile tepki verme rutinime giriyorum. Bu bir rol, ama iyi oynadığım bir rol. Samimi olabileceğim pek çok müşteri var ama bir de onun gibi müşteriler var. Nicolette gibi kadınlar biraz daha incelik gerektiriyor - çünkü onun iyi tarafında kalmaya kararlıyım. Beni daha yüksek bir vergi dilimine doğru itmeye devam ederse onu mutlu edeceğim.

Parmaklarım masaj yaparak şampuanı saçlarına yediriyor ve o da gözlerini kapatıyor. Onun bitmek bilmeyen konuşmaları olmadan ben de kendimi biraz rahatlatıyorum. Telefonumda bekleyen okunmamış iki mesajı düşünüyorum. Sanki ciddi bir konuşma yapıyormuşuz gibi. Muhtemelen onun mesajları da benim ona gönderdiklerim kadar önemsiz, ama şimdi ara verdiğim için tek düşünebildiğim onlar. Bazı insanlar mesajlaşırken kişiliklerini nasıl ortaya koyacaklarını bilemezler. Ondan böyle bir izlenim almadım. Onunla mesajlaşmak daha çok yüz yüze konuşmak gibi geliyor. Ses tonunu ve tonlamasını hayal edebiliyorum ve sadece bu bile onu bu yıl çıktığım çoğu erkekten daha ilginç kılıyor.

"Öyle mi?"

Göz kırpıyorum. "Ne yaptım?"

Nicolette bana tuhaf bir bakış atıyor ve yakalandığımı anlıyorum. Yanaklarım kızarıyor ve az önce ne konuştuğunu hatırlamaya çalışıyorum.

hakkında. Hoşnutsuz olduğunu anlamamı istercesine bir süre bakışlarımı tutuyor ve çoğunlukla kendinden emin bir yetişkin olsam da, bu beni tekrar azarlanmış bir çocuk gibi hissettiriyor.

"Tatil için hiç Stowe'a gittin mi?" diye soruyor, sanki her kelimeyi telaffuz etmesi gerekiyormuş gibi yavaşça.

"Ah. Üzgünüm, hayır yapmadım. Güzel mi?"

"*Muhteşem!* Mutlaka gitmelisiniz. Kaldığınız tüm kayak merkezlerini geride bırakacak. Erken rezervasyon yaptırdığınızdan emin olun. İyi pansiyonlar her zaman hızla dolar."

Bahsettiği *iyi pansiyonlara* paramın yetmeyeceğini biliyorum ama ona sıkılğan bir gülümsemeyle bakacağımı söyledim. Parası olan insanların bu kadar iletişimsiz olabilmeleri beni hep şaşırtmıştır. Gerçekten benim de onun pahalı çantası ve tasarım güneş gözlükleriyle yaptığı türden seyahatlere çıktığıma inanıyor mu? Vermont'taki kayak merkezlerine sık sık gittiğimi nereden çıkarıyor? Bir daha düşündüm de, belki de sadece iyi davranıyordur. Onu anlamak her zaman biraz zor.

"Eminim harika vakit geçireceksiniz. Özel biriyle mi yoksa arkadaşlarıyla mı gidiyorsun?" Rahatça soruyorum.

Bana bir kez daha tuhaf tuhaf bakıyor ve ben de onun hayatıyla ilgili hangi ayrıntıyı unuttuğumu merak ediyorum. Neyse ki, alay etmeden önce birkaç saniyeden fazla sürmüyor. "Hayır. Erkekler tatile getirdiğin bir şey değildir. Erkekler yol boyunca edindiğin bir şeydir." Bana öyle bir bakıyor ki, karşılık vermem ya da anlamam gerektiğinden eminim ama sadece kıkırdıyorum.

"Bu kesinlikle işleri yapmanın bir yolu."

"Sakin olma." Kötü bir anıyı silkeleyormuş gibi titriyor. "Bu hatayı dört kez çok fazla yaptım."

"Özgürlüğünüzü korumak mı istiyordunuz?"

Bu kadının kahkaha atma şekli tüm bedenimi geriyor. "Kardeşiyle yatmak istedim." Parmaklarıyla listeliyor. "Ve patronuyla, ve arkadaşıyla, ve sonuncusu çok sıkıcıydı." Sanki birden fazla kocayı aldatmak her kadının yaşadığı bir şeymiş gibi elini umursamazca sallıyor.

Başımı sallarken gözlerimi saçlarında sabit tutuyorum. Bir kuaför olarak ilginç itiraflar almaya alışkınım ama gözlerinin içine baktığımda yüzüme güvenemiyorum. Parlak nesne sendromundan bahsediyorum. Nicolette gibi bir kadınla yolu kesişen her erkek için üzüliyorum.

three

Bütün bir saça röfle yaptıktan ve son dakika saç kesimini araya sıkıştırdıktan sonra o gün için işim bitiyor. İstasyonumu temizlediğimde, salondaki son kişi ben oluyorum. Amanda bile bir saat önce çıktı. Bazen burada son kişi olmak güzeldir. Burası herkesin üst üste gelen konuşmaları ve sürekli çarpan dolapların ve üfleyen saç kurutma makinelerinin sesiyle her zaman kaotik.

Milyonlarca farklı kimyasalın ve şampuanın kokusu tüm gün havayı dolduruyor, ancak sadece ben olduğumda ve son müşterim basit bir saç kesimi yaptığında, toz çökmüş gibi hissediyorum. Tepedeki ışıkları kapatarak dışarıdaki Noel ışıklarının yumuşak parıltısına hoş geldin diyorum. Çantamı omzuma atıyorum, kapıyı kilitliyorum ve birkaç blok ötedeki daireme doğru ilerliyorum. Hava hâlâ sıcak ama bu gece hafif bir esinti var. Hırkama sarılıyorum, gerçek bir sıcaklık ihtiyacından çok rahatlık için, ama en azından günün sıcaklığı azaldı.

Kahve dükkanındaki adamla mesajlaşmaya başlıyorum. Henüz adını öğrenemedim ama yakında sormam gereken bir şey olduğunu biliyorum. Daha önceki iki mesajını okudum.

BILINMEYEN NUMARA:

Palmiye ağaçları ve Noel ışıkları, pizzanın üzerindeki ananas gibi birbirine yakışır.

İnsanlar bunu yapıyor mu? Evet, yapıyorlar. Yapmalılar mı? Kesinlikle yapmamalılar.

Öğleden sonramın çoğu yoğun geçti, ancak günün son kesiminden önce hızlı bir mesaj gönderebildim.

CANDACE:

Pizzada ananası sevdiğimi söylesem?

O mesajı bir saat önce gönderdim. Belki de pizzada ananas sevmek anlaşmayı bozuyordur. Saçma olurdu ama bugünlerde insanlar daha azı için bile vazgeçebiliyor. Mesajlarıma geri dönüyorum, oda arkadaşımın olan konuya dokunuyorum.

CANDACE:

Sen tekila alırsan ben de taco alırım.

Cevabı hemen gelir.

MILES:

Evet.

Cevabının bu yönde olacağını tahmin etmiştim. Miles ve benim, taco ve içki bir yana, pek çok konuda aynı fikirde olmadığımız nadirdir. Ufak bir sapma yaparak şehir merkezindeki favori mekanımıza gittim.

Paco's Tacos, kapıyı açar açmaz inanılmaz baharat kokusuyla yüzüme çarpıyor. Midem gurulduyor, en sevdiğim yemeğin kokusu kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi mükemmel bir şekilde hatırlatıyor.

Yüksek sesli konuşmalar küçük alanı dolduruyor, personel küçük, açık mutfaklarından ileri geri siparişleri bağılıyor. Burası her zaman doludur ama sıra genellikle çabuk ilerler. Telefonum titriyor ve kafedeki adamdan bir iz var mı diye kontrol ederken kalbim güm güm atıyor.

Bana hâlâ bir şey göndermedi. Elimde sadece annemden gelen bir mesaj var, Miles'ın Noel'de bana eşlik etmek için evde olacağından emin olmak için.

Sırada öne geçerken ona mesaj atarak Miles'la birlikte dairemizde kutlama yaparken harika vakit geçireceğimizi ve hippie arkadaşları için bizi terk etme konusunda endişelenmemesi gerektiğini söyledim. Zaten suçluluk duygusuyla dolu bir kadına söylenecek yanlış bir şey olabilir ama ona sadece iki kez *kesinlikle şaka* yaptığım konusunda güvence vermem gerekiyordu.

Gözlerim yukarıdaki menü panosunu tarıyor ve midem yine gurulduyor. Şu anda gözlerimin midemden daha büyük olduğunu biliyorum ama cüzdanımda Nicolette'ten gelen yüklü bir bahşiş de var. Normalde bunu arabamın taksidine yatırmam gerekirdi, ama o başka bir

Bu hafta arkadaşlar bu işi halletti, ben de sıra bana gelir gelmez istediğimi sipariş etmeye karar verdim.

Kahverengi kağıt torba beklediğimden daha ağır olduğunda ve evden birkaç blok ötede olduğumda kararımdan biraz pişmanlık duyuyorum. Hâlâ arabam var ama ailemi ziyaret etmek dışında ya da yağmur yağdığında pek kullanmıyorum.

Neyse ki dairemiz birinci katta, bu yüzden devasa taco çantamla birden fazla kat çıkmam gerekmiyor, ama yine de lobiye ulaşana kadar ter içinde kalıyorum. Çantayı dizimde dengeleyerek anahtarı bulmaya çalışırken yukarıdan bir ses geliyor.

Kendi kendime sessizce, "Ne kadar büyük bir gürültü koptu," diyorum ve orada yaşayan adamın şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Onu hiç görmedik ama ben onu gür beyaz bıyıklı yaşlı bir adam olarak hayal etmeyi seviyorum. Bizim Aziz Nick'imiz, tek farkı adının Lenny olması.

Ön kapıyı açarken tepemden gelen bir başka gümbürtü başımı kaldırmama neden oldu. İlk taşındığımızda birkaç komşumuza sormuştuk, gürültü şikâyetinde bulunup bulunmayacağımızdan emin değildik ama hepsi ondan sevgiyle bahsederek "Lenny işte. Her zaman bir şeyler inşa eder."

Şimdi Miles ve ben Lenny'nin ruhunu da sevgiyle kucaklamaya çalışıyoruz. Gece geç saatlerde hiç gürültü yapmıyor, bu yüzden gerçekten şikâyet edecek bir şeyimiz yok.

"Hey, Stink!" Miles, ben dairenin kapısını açar açmaz mutfaktaki bir yerden sesleniyor. Bu onun en sevdiği sevgi sözcüğü. Nasıl başladığından bile emin değilim ama her zaman sevgiyle söylerdi.

"Hey." Ağır çantayı dengelerken kapıyı ayağımla kapattım.

Miles'ın uzun boylu, sırık gibi bedenini iki margarita bardağının kenarına tuz koyarken buluyorum. Sırtı bana dönük, birçok dövmesi sergileniyor. Buradan, sırtındaki koi balığının tankından çıkan parçalarını ve baldırına sarılmış ahtapotu seçebiliyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve kollarımdaki çantanın ağırlığı karşısında başını sallıyor. "Dur tahmin edeyim," diyor içkilerimizi hazırlamaya geri dönerken. "Bana ne alacağını bilemedin, o yüzden bütün restoranı satın aldın."

Yemeğimizi tezgâhın üzerine koyarken arkasından pis pis bakıyorum. "Oraya gözetimsiz girmemem gerektiğini biliyorsun ve öğle yemeğini atladım."

İçkilerimizi doldurmayı bitirmeden önce sorgulayan bir bakışla, "Bu sabah öğle yemeğini hazırladığını gördüm," diyor.

"Nicolette'in saçının yarım saat erken yapılması gerekiyordu."

"Tabii ki yaptı." Yüzünü bana döndü. Saçları siyah saçlarına uyuyor, koyu renk yüz hatları sadece taktığı neon yeşili gözlüklerle vurgulanıyor. "Hasar nedir?" Yavaş bir ısıklık çalmadan önce tezgâhın üzerindeki kahverengi kâğıt torbaya bakıyor. "İki parça queso?" Başını sallayarak margaritamı uzatıyor.

İçkiyi yere bırakıp çantaya uzanırken ve içindekileri çıkarırken ona el sallıyorum. "Erimiş peynir sevdiğim için benden nefret etme."

Bir taco kapıyor ve özenle katlanmış kâğıdı açıyor. "Kiranın yarısını ödediğin sürece istediğin kadar erimiş peynir alabilirsin."

İçkimden bir yudum alıyorum ve çok da uzun olmayan bir zaman önce bu kadar çok paket servise para harcamanın kirayı ödemekte zorlanmak anlamına geldiğini hatırlıyorum. Kahretsin, günün son kuaför randevusu ile bardaki vardiyamın başlaması arasında paket servis için duracak vaktim bile olmuyordu. Geçen yıl, benim savurganlık anlayışım hızlı bir akşam yemeği için markalı kutu makarna ve peynire geçmekti. İtiraf etmeliyim ki, Nicolette ve bazı arkadaşları ne kadar zor olsa da, geçimimi sağlamak için iki işte birden çalışmak zorunda olmamak bana rahat bir nefes aldırıyor.

Geçen Noel, süslemelere para harcamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerim dairemizi tarıyor. Burası artık çok rahat. Evimiz gibi hissediyorum. Dairemiz bulabileceğimiz en ucuz daire değildi ama Miles ve ben şehir merkezinde yaşamak istiyorduk ve ona bunu başarmanın bir yolunu bulacağıma söz vermiştim. İşe yürüme mesafesinde yaşamayı seviyorum ve Miles evden çalışıyor olsa da, bu şehrin sunduğu butik bira ortamının büyük bir hayranı.

Alan küçük ama her şey yakın zamanda güncellendi. Daire ararken ihtiyaç listemizde sadece iki madde vardı.

1. Sanford şehir merkezinde olmalı.
2. Bol miktarda doğal ışık almalıdır.

İkinci gereksinim benden çok Miles içindi. Bütün gün burada çalışmak zorunda kalan o, ama ben alanımızın bu kadar açık olmasını seviyorum.

Arka duvar boyunca uzanan birkaç büyük pencere ve sürgülü cam kapıları olan perdeli bir veranda sayesinde. Oturma odamızın çoğunu kaplayan çok şişman Noel ağacı sayesinde şu anda sadece kısmen engellenmiş durumdalar. Miles ve ben ağaç seçmeye gittiğimizde, çok uzun bir ağaç alamayacağımızı biliyorduk, ancak ikimiz de dairemizin sunduğu yatay alan eksikliğine pek dikkat etmedik. Şimdi seksiyonel kanepemize sadece bir şekilde girip çıkabiliyoruz ve televizyonun bir kısmını engelliyor.

Tavuklu tacoya uzandım. "Lenny çok çalışıyor gibi görünüyor."

Başını salladı. "Evet, onu daha önce duydum. Cadılar Bayramı için lobide ayrıntılı bir hayalet sergisi yaptığını öğrendim. Belki de gerçek boyutlu bir Noel Baba kızağı yapıyordur."

"Yakında öğreneceğiz, eminim."

Miles hazır queso kaplarından birini alıp bana uzatıyor. "Al bakalım. Yiyecek çok peynirimiz var."

Bir cips batırıyorum. "Sakıncası yoksa."

Yıllar önce, şimdiye kadar bir düzen kurmuş olacağımı düşünürdüm. O zamanlar biri bana beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sorsaydı, Salı akşamı kocamla yemek pişirdiğimi hayal ederdim. Birkaç yıl sonra sorsalardı, erkek arkadaşımın dışarıdan yemek sipariş ettiğimi hayal ederdim. Ama şimdi, en yakın ilişkiye sahip olduğum erkeğin de erkekleri en az benim kadar, hatta belki daha fazla çekici bulduğunu kabul ettim.

Telefonum yanımdaki tezgahın üzerinde vızıldıyor. Kaydedilmemiş bir numaradan gelen bir mesaj belirliyor ve telefonu kendime doğru eğmek için neredeyse taco'mu düşürüyorum. Kaydedilmemiş bir numara sadece iki anlama gelebilir. Ya potansiyel bir müşteri ya da o.

BİLİNMEYEN NUMARA:

O zaman seni gerçek bir yemeğe götürmeme izin vermelisin, böylece kırık damak zevkini düzeltebiliriz derdim.

Kendimi durduramadan bir kahkaha atıyorum ve Miles kaşlarını kaldırıyor. "Neden aptal gibi telefonuna bakıp gülümsüyorsun?"

"Bugün biriyle tanıştım sayılır." Ağzıma daha fazla yemek tıkıştırırken dudaklarım mutlulukla titriyor.

Duraklıyor. "Yaptın mı?"

Yutkunuyorum ve çenemin kendini beğenmiş bir şekilde kalkmasına engel olamıyorum. "Ben yaptım."

Gözlerini kısar ve öne doğru eğilir. "Bekle. Sen gerçekten heyecanlı mısın?"

Gözlerim şakacı bir şekilde açılıyor, onun şokunu paylaşıyorum. "Öyleyim."

"Artık zamanı gelmişti. Çıkmaktan angarya bir şeymiş gibi bahsetmenden bıktım. Heyecanlı hissetmen gerekiyor." İçkisinden bir yudum alır ve oturduğu yerde dans etmeye başlar. "Kulübe hoş geldin, kardeşim."

Gülüyorum ve yemeğe devam ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, eskiden yeni bir randevu ihtimali beni heyecanlandırırdı. Ama size yeterince yalan söylendiğinde, bu artık eskidi. Hatta birkaç ay önce aldatıldım ve bu olay olduğunda sadece birkaç aydır çıkıyorduk. Bu sahtekârlığı anlamıyorum. Bir şeyi sıradan tutmak istiyorsan, sadece söyle.

"Adı ne? Onu bulmak istiyorum."

Adını henüz bilmediğimi açıklamak için ağzımı açıyorum ama ikinci bir mesaj gelince gülümsemem kayboluyor.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Ne zaman önlüğü asmana ve kahve servisini bırakmana izin veriyorlar?

Kahve servisi mi? Ben kahve servisi yapmam. İş yerinde önlük giyiyor olabilirim ama salonda kahve servisi yapılmıyor, özellikle de benim tarafımdan. Southern Roast'ta çalıştığımı düşünemez, değil mi? Yani, ben de onun gibi müşteri olarak sıradaydım. Tabii bana çıkma teklif etmek istemediyse. Ama fişini benim için bıraktı. *Etraftaki* diğer tek kişi

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Barista.

four

MILES gülmekten nefesi kesilir. "Şunu doğru anlamama izin ver. Adamın birinin senden numaranı istediğini ama ona kahve veren kıza çıkma teklif ettiğini mi düşündün?"

Ona ters ters bakıyorum ve o sadece daha sert gülüyor.

"Şimdi de söz konusu baristayla konuştuğunu sanıyor ama aslında sadece seninle mi konuşuyor?"

Taco'mdan bilinçli bir ısırık aldım.

Kıkırdıyor. "Onların sevimli buluşmasını

kaçırdın!" "Kaçırmadım," diyorum gözlerimi devirerek.

Margaritasından bir yudum alıyor ama gülümsemesi hiç kaybolmuyor. "Haklısın. Onu öldürdün. Sen bir aşk suikastçisisin."

Ona bir çip fırlatıyorum. "Keser misin şunu? Beni güldüren bu gülünç derecede yakışıklı adama hayallerindeki barista olmadığımı söyleyeceğim."

Miles bana yan yan bakıyor. "Ya da onu kendine aşık etmeye çalışıp sonra ona söyleyebilir misin?"

Olasılığı düşünüyorum ama başımı sallıyorum. "Bu işi karıştırmaya çalışmayı bırak."

Omuz silkiyor ve yemeğe geri dönüyor. "Skandalları severim. Beni dava et."

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum ve bir ısırık daha alıyorum. Lanet olsun. Notunun başkası için olduğunu nasıl gözden kaçırdım? Ben ona aval aval bakarken o baristayla flört mü ediyordu? Bu jest beni şaşırtmıştı ama sadece atış yaptığını düşündüm. Bunda yanlış bir şey yok.

Oh, Tanrım. Belki de aylardır o kafeye gidip onunla flört ediyordu. Belki de bu gün sonunda

Ona ıkma teklif edecek kadar cesurdum ve bunu mahvettim. Böyle bir Şeyi nasıl dzeltebilirim?

"Candace."

Gözlerimi açtığımda Miles'ın bana baktığını görüyorum. "Yeniden başlatmaya ihtiyaın varmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum çok hızlı bir Şekilde. "Yani, adamı çok az tanıyorum. Kalbim kırık değil."

İçkisinden bir yudum daha alır. "Ama?"

Yemeğimi yere bırakıp içimi çekmeden önce bakışlarını üzerimde tutuyorum ve sonunda rahatlıyorum. Beni çok iyi tanıyor. "Sadece böyle bir havası vardı. Bu

. . varlığı." Ne olduğunu anlamaya çalışırken elimi amaçsızca sallıyorum. Kendim bile zar zor anlarken onu ne çıkaran Şeyi nasıl tarif edebilirim? Bulduğumda gözlerim açılıyor. "*Crazy Stupid Love*'daki Ryan Gosling gibiydi."

Miles filmi hatırlarken başını ne eğiyor. "Ateşli," diye onaylıyor. "İyi giyinmiş miydin?"

Gülümsüyorum. "Kusursuz bir zevki vardı." Ne demeye çalıştığımı anlamak için bir an duruyorum ama aklıma gelen tek Şey, "Sanki bütün bir odanın dikkatini çekebilecek bir tarzı vardı." oluyor. Parmaklarımı şıklatıyorum. "Ve *Dirty Dancing* kaldırışını yapmaya istekli gibi görünüyordu."

"Tuhaf. Ama iyi bir izlenim bırakmışa benziyor, o zaman neden seninle ilgilenip ilgilenmeyeceğini görmüyoruz?" Küçük bir omuz sallama hareketi yapıyor. "Ona nasıl bir ucube olabileceğini söyle ve fikrini değiştir."

Bir kahkaha attım. "Hiç seks dşnmediğin oluyor mu?"

"Nadiren," diyor aslında. "Ve o birkaç dakika günümün en kötü kısmıdır."

Gözlerimi deviriyorum. "Trajik."

"Ben sadece yapabileceğini söylüyorum. Senden hoşlanmaması için hiçbir neden yok," diyor, benim düşüncemi görmezden gelerek.

"Bana ıkma teklif etmek istemedi. Onun tipi bile olmayabilirim." Bu adamdan herhangi bir iyilik istemeyeceğim, özellikle de bir randevuyu içeren bir iyilik.

Miles bana beklenti dolu bir bakış attı.

"Ne?" Bir cipsin üzerine bir yığın daha queso koyarken soruyorum. Bu bakış beni hep rahatsız eder. Bu bakış onun

Miranda Priestly gibi beni parçalayacak ve kıyafetlerimi değiştirmemi isteyecek.

"Güven bana, sen onun tipisin. Ya öyle ya da *ben* onun tipiyim." Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar yemeğine veriyor. "Yani, onu kim suçlayabilir ki?"

Dudaklarım bükülüyor ve ona bir cips daha fırlatmak istiyorum. "Peki."

Parlayan gözlerle telefonuma doğru başını sallıyor. "Peki, ne söyleyeceksin?"

İnliyorum, Paco'nun Tacos'u bile beni teselli edemiyor. "Sen izlerken bir şey yok." Telefonumu mutfak tezgâhına ters çevirip yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Sonra hallederim."

"Bunu sen yap."

Bir nefes verdim. "Hayal kırıklığına uğrayacak." Başını salladı. "Belki de."

Omuz silkiyorum. "Hepsi bu kadar." "Anlıyorum."

Göz kırpıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

Miles şaşkınlığımı görmezden gelerek bir ısırık daha alıyor. Gözlerini tekrar bana dikmeden önce dairenin etrafına amaçsızca bakıyor. "Oh. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Ona gözlerim dolu dolu bakıyorum. "Anlat."

Dinlemeyi kabul ettiğim için bir monolog hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor ve ben aniden cevabımı yeniden düşünüyorum. "Bak, bebeğim. Bu adam sana çıkma teklif etmek mi istedi? Hayır. Ama bu seninle ilgilenmeyeceği anlamına mı geliyor? Tabii ki hayır." Bana doğru işaret ediyor. "Ne kadar tatlısın! Ve tanıştığın erkeklerden, hatta son zamanlarda çıktığın erkeklerden hiç heyecan duymuyorsun. Yani hayal kırıklığına uğramış olman, bu adamın ilgini çektiği anlamına geliyor." Omuz silkmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Köylü gibi giyiniyor olabilirsin ama bu konuda sana yardımcı olabilirim. Sunacak çok şeyin var."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Şimdiden yardım etmeye hevesli misin?" "Bunu onunla tanıştıktan sonra cevaplayacağım."

"Oh, onu seversin." Ona güven verici bir şekilde başımı salladım.

"Mhm. Eminim yapardım." Miles bir kahkaha atıyor ve yemeğe geri dönüyor. Ben de aynısını yapıyorum ama söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum.

Hayal kırıklığına uğramanın bir anlamı yok. Onunla birkaç gün konuştuktan sonra ilgimi kaybetme ihtimalim çok yüksek. *Bu* daha önce olmamış bir şey değil. Çok muhtaç olabilir ya da

ya da iki ay önce çıktığım adam gibi restoranlardan plastik çatal topluyor olabilir. Hatta gizlice bir karısı ve çocukları olduğu yalanını bile söyleyebilir. Ölümcül kusurunu bulacağım, ama sineye çekip ona Southern Roast'taki barista olmadığımı söyleyene kadar hiçbir cevap bulamayacağım.

five

Komodininin üzerindeki lambanın yumuşak ışıltısı beyaz duvarlara gölge düşürüyor. Neyse ki şu sıralar sade ve minimalist olmak moda çünkü yatak odam oldukça çıplak. Aldığım tek şey köşede duran ahşap çerçeveli bir ayna ve adaçayı yeşili bir battaniye.

Miles oturma odasında *Schitt's Creek*'in bölümlerini yeniden izliyor. Normalde ben de onunla birlikte dışarıda olurdum ama birazdan yapacağım mesajlaşmanın gerçek zamanlı güncellemelerini istemesine ihtiyacım yok.

Nefes alarak, bu adam her kimse ondan gelen son mesajları açıyorum. Beni dışarı çıkarmak ve kırık damağımı düzeltmek istiyor. Ama bunların hiçbirinin bir parçası olmamı istemiyor. Baristayı istiyor. Neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Görünüşe göre istemeden ondan çaldığım adam yüzünden dikkatim çok dağılmıştı.

Başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Birine sandığı kişi olmadığını söylemenin iyi bir yolu yok. İç çekerek aklıma gelen ilk şeyi yazıyorum.

CANDACE:

İyi ve kötü haberlerim var. Önce hangisini istersin?

Üç nokta beliriyor ve mesaj gelene kadar gözlerim ekrana yapışıp kalıyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Eğer kaçırıldıysanız ve randevumuzdan önce kurtarılmanız gerekiyorsa, sizi uyarmak zorundayım, birçok yeteneğim arasında (ve çok var) dövüşmek bunlardan biri değil.

Sıkı bir gülümsemeye mesajı başımı sallıyorum. Kim *bu* Bu adam mı?

BILINMEYEN NUMARA:

Sekiz yaşında karateyi bıraktım ve sonuç olarak hiçbir işe yaramıyorum.

Cevap verirken gülümsemem genişliyor.

CANDACE:

Merak etme, karateye gerek yok.

Cevap vermesini bekliyorum, kalbim göğsümde daha önce olduğundan biraz daha sert atıyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Görünüşe göre ikimiz de ucuz atlattık.

Tamam, önce bana iyi haberi ver.

Dişlerim alt dudağıma batıyor.

CANDACE:

Emin misin?

BILINMEYEN NUMARA:

Evet. Kendimi iyimser biri olarak görmeyi seviyorum.

İçimi çekerek yazıyorum.

CANDACE:

Pizzada ananası gerçekten çok severim.

Üç nokta belirir ama sonra tekrar belirmeden önce durur.

BILINMEYEN NUMARA:

Beni kaybettiniz. Bu tam olarak nasıl iyi haber oluyor?

Pizza zevkinizin berbat olması kutlanacak bir şey değil.

Ağzımın kenarları seğiriyor ve o beni göremese de telefonuma şakacı bir şekilde bakıyorum.

CANDACE:

Kötü haber şu ki, barista ben değilim, ancak sizin için mükemmel bir pizza tadı olması ihtimali yüksek.

Neden bu kadar gerginim bilmiyorum. Adamı kasıtlı olarak yemlemedim. Eminim anlayacaktır.

Ama yine de utanç verici.

Benimle ilgilenmiyordu ve makbuzuna numaramı yazmış olmam, onunla ilgilendiğimi tartışılmaz kılıyor. Geri adım atıp ona numaramı vermek istemediğimi iddia edemem. Onu çekici buldum, ona mesaj attım ve tüm bu süre boyunca kiminle konuştuğumu tam olarak biliyordum.

Öte yandan, bugün sırada arkasında duran kız hakkında iki kez düşünmedi.

Telefonum elimde çaldığında zıplıyorum.

BILINMEYEN NUMARA:

Sen değil misin?

Kimsin sen?

Kaşlarımı çatıyorum. Şimdiye kadar gönderdiği en az eğlenceli mesajlar bunlar.

Tüm flörtler gitti, midemdeki kelebekler öldü.

Ben cevap veremedim ondan bir mesaj daha geliyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Oh! Danishes?

İstemediği halde yanlışlıkla ona numaramı verecek kadar açıkça onu süzdüğümde hala Danishes'e baktığımı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

CANDACE:

Evet.

Yanıt gelmediğinde, panikle bir takip mesajı gönderiyorum.

CANDACE:

Araya girdiğim için özür dilerim.

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve nefes alıyorum. En azından bitti. Yara bandı resmen yırtıldı.

BILINMEYEN NUMARA:

Benden
hoşlandın mı?

Bir kaşımı kaldırıyorum.

CANDACE:

Dürüst olmak gerekirse, seni
tanımıyorum.

BILINMEYEN NUMARA:

Evet, ama gördüğünü beğendin mi?

Telefonumun ekranına göz kırpiyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Bir yanım ... *tabii ki* demek istiyor. Ama ben tutarlı bir düşünce üretmeden bana tekrar mesaj atıyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Kahretsin. Söylemek istediğim bu değil. Sadece şaşırdım.

Kaşlarım çatıldı.

CANDACE:

Nedenini sormaktan korkmalı
mıyım?

BILINMEYEN NUMARA:

Hiç sanmıyorum.

Yazmaya başlıyor ve ben dizlerimi göğsüme çekip telefonuma bakarak bir sonraki mesajını bekliyorum. Mesaj gelir gelmez telefonumu kaptığım gibi okumaya başlıyorum.

BILINMEYEN NUMARA:

Tanımadıkları biriyle konuşmaktan mutluluk duyacakmış
gibi görünen bazı insanlar vardır ya hani?

O insanlardan birine benzemiyordun.

Dudaklarım büzüldü. Bana ulaşamaz olduğumu mu söylüyor? Neredeyse ona *nedenini* soracaktım.

CANDACE:

Yeterince adil. Şimdi siz söyleyince, barista son derece misafirperverdi ve eminim bunun gülümsemesi için para almasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

BILINMEYEN NUMARA:

Ha. Ha. Ona bu yüzden çıkma teklif etmeyecektim.

CANDACE:

Eminim mükemmel bir sebebiniz vardır.

Onda neyi sevdiğini merak ediyorum. Beni nasıl tarif ettiğini gördükten sonra, ilgimi çekti. Kabarcıklı bir kişiliği olan bir papatya mı? Keşke bugün oradayken neye benzediğine daha çok dikkat etseydim.

BILINMEYEN NUMARA:

Sana söylemek istemiyorum.

Beni yargılayacaksın.

Bir huff attım. Bana söylemesini bile istememiştim ama şimdi kesinlikle bilmem gerekiyor.

CANDACE:

Bana borçlusun. Bugün bana asılıyorlar sanmıştım.

Yazmaya başlamadan önce uzun bir duraklama oluyor, sanki ne söylemesi gerektiğini anlamaya çalışıyor, ama gelen mesaj şiirsel olmaktan çok uzak.

BILINMEYEN NUMARA:

Sarışınlara karşı bir şeyim var.

Sıkı dudaklarım kahkahayla patlıyor ve başımı sallıyorum. Ciddi olamaz. Sebebi *bu* mu? Birdenbire buluşmalarını mahvettiğim için o kadar da kötü hissetmemeye başladım. Ne tür bir erkek sadece tek bir saç rengini tercih eder?

Başka bir mesaj açılır.

BILINMEYEN NUMARA:

Beni yargılıyor musun?

Her şeyi ballandırmaya gerek yok, dürüstçe cevabımı yazıyorum.

CANDACE:

Öyleyi
m.

BILINMEYEN NUMARA:

Ben de öyle düşünmüştüm.

Bak, bu istemeden oldu. Çıktığım her kadın şartlar gereği sarışındı ve şimdi kaderime razı oldum.

Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum.

CANDACE:

Kaderinde sadece sarışınlarla
çıkma mı var?

BILINMEYEN NUMARA:

Sadece sarışınlarla çıkmıyorum. Sadece onlarla ilişkim oldu. Arada önemli bir fark var.

CANDACE:

Güzel. Sadece sarışıklardan etkileniyorsun. Ama beni dinle.

BILINMEYEN NUMARA:

Tartışılır ama dinliyorum.

Bir kahkaha attım.

CANDACE:

Belki de sarışıklarla çıkmanın sizin için sürekli olarak hiç işe yaramayan bir şey olduğu gerçeğine bakmanın zamanı gelmiştir.

Ve bunu bugün sana numaramı veren bir kız olarak söylemiyorum. Bir arkadaş olarak söylüyorum.

Bir sonraki mesaj gelmeden önce bir duraklama oluyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Bu mükemmel bir nokta.

Muhtemelen bu adamın berbat aşk teorisini teşvik etmemeliyim ama iç çekerek bir sonraki mesajımı yazıyorum. Miles onaylamayacaktır ama ben beni istemeyen birini istemiyorum. Bu kadar basit. Peki ya sadece sarışınları seven bir adam? Görünüşe göre ucuz atlatmış olabilirim.

CANDACE:

Ama gerçekten sarışıklardan hoşlanıyorsan, geri dön ve ona tekrar çıkma teklif et. Bu sefer karışmayacağıma söz veriyorum. Bunun için özür dilerim.

BILINMEYEN NUMARA:

Özür dileme. Beklediğimden çok daha ilginç bir gece oldu.

Benim için de öyle. Belki umduğum şekilde değil ama onunla konuşmayı seviyorum. Kendisini samimi hissettiren bir tarzı var. Bu ferahlatıcı. Ve artık flört boyutu ortadan kalktığı için, sohbet baskı altında değil. İstedğim bu olmasa bile, bunun için de söylenebilecek bir şey var.

BILINMEYEN NUMARA:

Gerçekten geri dönmem gerektiğini mi düşünüyorsun?

Tabii ki geri dönüp kahve servisi yapan güzel bir sarışına çıkma teklif etmemesi gerektiğini düşünüyorum, ama ben kimim ki yargılayayım?

CANDACE:

Sen de yapabilirsin. Her şey plana göre gitseydi bugün işler nasıl yürürdü, değil mi?

BILINMEYEN NUMARA:

Bir başka geçerli nokta.

Telefonumu yatağımın başucuna koyup oturma odasına gitmeyi ve Miles'a katılmayı düşünüyorum. Yine de geç oluyor ve yarın tam bir gün. Öğle yemeği ya da her zaman takdir ettiğim öğleden sonra kahvesi için pek ara vermeden tamamen doluyum.

Telefonum yatađımın başucundaki sehpanın üzerinde çalıyor ve kařlarını birbirine çarparak telefonu çeviriyorum. Bana tekrar mesaj atacađını dűřünmemiřtim. Dűřündűđü kiři ben deđilim ve o dođru kiřiye soracak. Bu kadar basit. Ama mesaja baktıđımda içimde kűük bir kıpırtı hissetmeden edemiyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Peki, bunun dıřında, gűnűn nasıldı?

six

Çantamı omzuma asmış, caddeyi koşarak geçmeden önce iki tarafa da bakıyorum. Kahveci Adam beni beklediğimden biraz daha geç uyandırdı ama sabahın erken saatlerine kadar mesaj atmama rağmen isimler hiç gündeme gelmedi.

Onunla konuşmak beni yeniden genç bir kız gibi hissettirdi, beklentiyle başım dönüyordu ama onun gibi bir adamla ilgilenemezdim. Sadece sarışınları seven bir adam mı? Yapma ya. Bu çok saçma. Onun ilgisizliği dün taktığım pembe gözlükleri kırmış olmalı. Bir erkek on numara olabilir ama ilgilenmediğini anladığım anda altı numaraya düşer. Miles buna her zaman süper gücüm derdi; her şeyin sonu olduğunu düşündüğüm bir adamı birkaç saniye içinde göz ardı edebilme yeteneği.

İlk randevumdan sadece beş dakika önce salonun kapısını açıyorum. Amanda herkesin masasına küçük şekerler yerleştirirken başını kaldırıp bakıyor.

"Hey!" Gözlerinde bir endişe parıltısı belirmeden önce sırtıyor ve duvardaki saate bakıyor. "Zor bir sabah mı?"

Eşyalarımı bırakıp duvardaki kancada asılı duran siyah önlüğüme uzanırken soluksuz bir kahkaha attım. "Onun gibi bir şey."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Aynı anda arka cebimdeki telefonum titriyor. Ona uzandım ve Kahve Dükkânındaki Adam'dan bir mesaj daha geldiğini gördüm.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Fıstık ezmeli tostta yumurta?

"Ne?" Dikkatimi tekrar Amanda'ya vermeden önce kimseye belli etmeden mırıldanıyorum. "Belki şarap içerken."

Gülüyor. "Bu gece olmaz ama telefonuna neden öyle baktığını bilmek isterim."

Cevabımı yazarken küçük bir tebessüm ediyorum.

CANDACE:

Pardon?

İsimsiz bir adamla kurduğum bu yeni arkadaşlığa ne anlam vereceğimi hâlâ bilmiyorum. Southern Roast'taki kıza tekrar çıkma teklif etmeyi planlıyor, o zaman neden hala bana mesaj atıyor? Fıstık ezmesi ve yumurta hakkında.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Pizzada ananas seviyorsun, bu yüzden başka hangi iğrenç şeyleri lezzetli bulduğunu bilmek istiyorum.

Vanilyalı dondurma ve soya sosu mu?

Cevabımı yazarken ağzım titriyor.

CANDACE:

Hayır ve lanet olsun ki hayır.

Bir mesaj daha gönderirken zil tepede çalıyor.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Pekâlâ. Şiddete gerek yok.

Gülüyorum ve yaşlılıktan omuzları çökmüş, kısa boylu, yaşlı kadını selamlamadan önce telefonumu çekmeceye yerleştiriyorum. Kozmetoloji okulundaki öğrenciliğimden beri beni görmeye geliyor ve geceleri rulolarını nasıl ayarlayacağına dair ipuçları istemesine bayılıyorum.

"Bayan Bradshaw," diyorum sırtarak. "Sizi görmek çok güzel." Çantasını ondan alarak sandalyeye oturmasına ve yerleşmesine yardım ediyorum. Taze pelerini silkeleyerek açıyorum, etrafına sarıyorum ve soruyorum, "Ee, bugün ne yapıyoruz?"

Öğle yemeği için ara verdiğimde, iki kez daha mesaj attı. Ve en garip kısmı? Ürkmedim. Sanırım her kadının telefonu bir ipucu alamayan bir adam tarafından havaya uçurulmuştur, ama bu adamla yaşadığım şey öyle değil. Mesajları bana numaramı değiştirme ve yasaklama emri çıkarma dürtüsü vermiyor. Aksine, hoşuma gidiyor.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Portakal suyu ve Oreos mu?

Lütfen portakal suyu ve Oreos yüzünden olmadığını söyle.
Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Artan tacolarımı ısırırken gözlerimi deviriyorum.

CANDACE:

Bu kombinasyonları nereden buluyorsun? Pizzadaki
ananas bunların çoğuna kıyasla tuhaf bile değil.

Öğle yemeğimi bitirmem için gereken birkaç dakika içinde çoktan cevap verdi.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Bunu size söylemekten nefret ediyorum, ama bunun
garip olmadığını söylemeniz onu daha az garip yapmaz.

Bütün gün neredeydin? Seni korkutup kaçırdım sandım.

Kalbim küçük bir tekleme yapıyor ve bunun için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum.

CANDACE:

Senin bir işin yok mu? Yoksa önemli görünmek için
kafelerde takım elbise mi giiyorsun?

Giyinişine bakılırsa bir işi olmalı. Ya öyle ya da etkilemek için giyinmiş ve aktif olarak iş arıyor. Kimse eğlenmek için iyi giyimli iş kıyafetleri giymez.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Bir işim var, teşekkür ederim. Ama ofisimin sınırları içinde
ne yaptığım beni ilgilendirir.

Ayrıca, patronum beni seviyor.

Tamam, yani işsiz değil.

CANDACE:

Şanslısın.

Alt dudağımı ısırıyorum ve bütün gün merak ettiğim şeyi soruyorum.

CANDACE:

Southern Roast'a geri döndün mü?

O yanıtını yazarken ben de nefesimi tutmuş ekrana bakıyorum. Bakmamalıyım. Vereceği cevap hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu işin daha da ileri gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum ama nedense bilmek için can atıyorum.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Tanıştım. Adı Layla ve güzel bir sohbetimiz oldu.

Bir an hiçbir şey söylemeden geçiyor, sanki ne söyleyeceğimi bekliyor, ama bu adam hakkında bir şey biliyorsam, o da bana doğru gelen başka bir mesaj olduğudur. Elbette, bir dakika sonra telefonum çalıyor.

KAHVE DÜKKANINDAKİ ADAM:

Ama erkek arkadaşı var, o yüzden numarasını alamadım.

Bana hala mesaj atmasının sebebi bu mu? Bu durumda ben ikinci sırada mıyım? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Bağlarımı koparmalıyım. Kesmem gerektiğini biliyorum. Ama onunla konuşmayı seviyorum. Sadece arkadaş olarak bile olsa, onda hâlâ ilgimi çeken bir şeyler var.

Eskiden Miles'la şakalaşır ve yeni arkadaşlara ihtiyacım olmadığını söylerdim. Biriyle çıkarsam ve yürümezse, hayır, *hala arkadaş olabiliriz*. Ama bu adamla hiç çıkmadım, o yüzden sanırım bu kural geçerli değil.

CANDACE:

Hepsini kazanamazsın.

O üç noktanın yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum ama çıkmıyor. Taco paketimi attıktan ve bir sonraki müşteriye hazırlanmak için istasyonumu temizledikten sonra bile, hala hiçbir şey yok.

Son mesajıma bakıyorum ve daha fazlasını söylemeli miydim diye düşünüyorum. Belki de sempati istiyordur? Belki de düşündüğümünden daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı ve ben bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdim. İnsanlara karşı aşırı sempatik olma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Belki de daha fazlasına ihtiyacı vardı ve ben yetersiz kaldım.

Gözlerimi kırıştıırıp kendimi gerçeğe geri döndürüyorum. Bunun bir önemi var mı? Tanımadığım bu adamın sırtını sıvazlamama ve ona denizde bir sürü balık olduğunu söylememe ihtiyacı olması neden umurumda olsun ki? Başımı sallayarak telefonumu çekmeceye atıyorum ve işim bitene kadar açmamaya yemin ediyorum.

seven

Arnavut kaldırımli sokaktan geçen ARABA, eve yryşmn müziğidir. Hafta ortasındaki yryşlerimi seviyorum. Güneş battığında sıcaklık azalıyor, sokaklar sakinleşiyor ve çeşitli ren geyiğİ ve Noel Baba şapkaları yılın bu zamanında burayı evim gibi hissettiriyor.

Şehir merkezinde yaşamak ve şehir uyurken şehri görmek gibi bir şey var. Gençken buraya gelirdim. Üniversitedeyken Miles beni tüm barlara sürüklerdi ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi dans eder ve gece boyunca ierdim. Şehrin canlı gece hayatını seviyordum ama sanırım dükkan sahiplerini tanımayı ve yerel bir barın müdavimi olmayı daha çok tercih ediyorum.

Telefonum antamın derinliklerinden titriyor. Miles muhtemelen bu akşam yemekte ne yapmak istediğimi sormak için arıyordur. Umarım dışarı çıkmak istemez. Bugün uzun bir gündü ve ben kanepemde oturmaya ve doğrudan kutusundan yiyebileceğim in yemeğİ yemeye hazırım.

Sonunda telefonumu çantamdan çıkardığımda, arayan numaraya göz kırpıyorum.

Miles değil.

Bu o.

Duruyorum ve kalbim göğsümde kt kt atarken cevap vermek için parmağımı kaydırıyorum.

Telefonumu her an patlayacakmış gibi yavaşça kulağıma götürerek "Alo?" diyorum.

"Adın ne senin?" Sesi yumuşak, derin ve alçak. Sadece *arkadaşınız* olan birine ait olmaması gereken türden bir ses. Arka planda gürültü yok ve onu otururken hayal ediyorum

lüks bir dairede elinde buzlu viskiyle oturuyor.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Gülüyor ve telefonda bile ses bir omurdan diğerine sekiyor. "Adın ne?"

"Oh." Ayaklarımı eve doğru gitmeye zorluyorum. "Candace. Benim adım Candace."

"Tanıştığımıza memnun oldum Candace" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Sen de." Kendimi toparlamam ve ona da aynısını sormam bir anımı alıyor. Umarım adı Barty ya da Edmund gibi saçma bir şeydir. "Ya seninki?"

Bir başka alçak sesle kıkırdama. "Chase."

Chase. Onu tekrar gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve dün sabah gördüğüm adama bu ismi veriyorum.

Lanet olsun, çok sıcak.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Neden aradığınızı söylemek ister misiniz?"

"Benimle bir şeyler içmek ister misin?" Sanki en sevdiğim rengin ne olduğunu sorar gibi soruyor. Rahatlığın timsali ve o anda donup kalmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

"Hayır." Kelime dilimde keskin bir şekilde çıkıyor ve irkiliyorum. Donmamak için çok fazla.

Chase cevabımı komik buldu, telefonda bir kahkaha daha sızdı. "Hayır mı? Kahretsin, Candace."

Adımı söylemesi dizlerimin bağını çözüyor ama onunla içki içemiyorum. Birlikte içki içmek istediği kişinin ben olmadığımı dair bir his var içimde ve kendimi birinin yedeği olmaktan alıkoyacak kadar gururum var.

"Özür dilerim. Neden beni içmeye davet ediyorsun?"

"Eğlenceli olacağını düşündüğüm için mi?" dediğinde sesinde hâlâ bir gülümseme var. Ayağa kalkıp yürürken çıkardığı ses, onun tarafındaki durgunluğun bir kısmını değiştiriyor. "Bak, ofisten çıkmak üzereydim ve boş olup olmadığına bir bakayım dedim. Hepsi bu kadar."

"Değilim," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Evet, bunu anladım." Kısaltılmış yanıtında bile bir parça şakacılık var.

Gözlerim etrafımdaki binalara dalıyor ve göğsümde panik baş gösteriyor. Ya bunlardan birindeyse? İkimiz de aynı kahveye gittik.

Yani muhtemelen buralarda çalışıyordur. Tam anlamıyla potansiyel ofis binalarıyla çevriliyim. Ya sokağa dökülür ve berbat bir romantik komedi filminin başlangıcı gibi bana çarparsa?

Bu düşünceyi yutuyorum ve hızımı artırıyorum. Evden sadece bir blok uzaktayım. Acele edersem, belki o daha binadan çıkmadan köşeyi dönebilirim.

"Candace, birinden mi kaçırıyorsun?" "Neyden?" Ne kadar nefes nefese kaldığımı görünce irkilerek soruyorum. *Evet, senden.*

Kelimeler dilimin ucuna geliyor ama nefesimi kesmek için dudaklarımı kapatıyorum.

"Sesin acelen varmış gibi geliyor?"

Saçmaladığımın farkındayım. Telefonda konuştuğum bir adamdan kaçırıyorum. Aynı şehirde çalıştığım adamdan. Ama korkularımı rasyonalize ederken bile adımlarım hızlanıyor.

Çünkü onun yanında kendime güvenmiyorum.

Her zaman akli başında biri olmuşumdur. Asla ayakları yerden kesilen biri olmadım. Asla incinme riskim olmadı. Ayrılıklar, barışmalar yaşadım, hatta bir adam evlenme teklif etti. Özellikle ondan çok şey öğrendim. Şimdi, kırmızı bayrakları bir mil öteden fark edebileceğimi düşünmeyi seviyorum ve Chase yürüyen bir kırmızı bayrak. Takım elbise içinde iyi görünebilir ve içimi yapış yapış yapan bir sesi olabilir, ama bunun adil bir dövüş olması için beni çok erken etkiliyor.

Dairemi görünce dişlerimin arasından yalan söyledim. "Evet, özür dilerim.

Biraz acelem var." "Bu gece büyük planların var mı?"

Lobinin kapısını çekip açarken, "Evet," diye hayıflanarak cevap veriyorum. "Öyle de denebilir."

Telefonun ucundaki ses yine sessizleşiyor, sanki benim kaosumu dinlemek için durmuş gibi. "Umarım harika vakit geçirirsin." "Yani, benimle içki içmekten vazgeçırıyorsun ve ben kesinlikle harika vakit geçiriyorum." diye eklerken ses tonunu hafifletiyor.

Gülüşüm daha çok bir alay gibi çıkıyor. "Eminim öylesindir."

"Benden şüphe mi edırıyorsun?"

Beni görmemesine rağmen yanaklarım kızardı. Ona inanmadığımı için alay etmedim. Alay ettim çünkü *inancıyorum*. Ama ben bir şey söyleyemeden tekrar konuştu.

"Sana bunu kanıtlamama izin ver. Benimle bir şeyler iç. Geceyi sen seç."

Ayaklarım apartman kapımın önünde gıcırdayarak durdu. "Neden?" Bu adamı iki günden az bir süredir tanıyorum ve şimdiden başımı döndürmeye başladı.

"Çünkü senden hoşlanıyorum," diyor, sanki itiraf etmesi en kolay şeymiş gibi. "Ve eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Bu beni neden bu kadar cezbediyor? Onun gibi bir adamdan etkilenmemem gerekiyor. Bu yıl çıktığım onca berbat adamdan hiçbir şey öğrenmedim mi? Ona hayır demeliyim. Telefonu kapamalı ve gelecek tüm aramaları ve mesajları görmezden gelmeliyim, çünkü iki gün sonra beni bu kadar etkileyebiliyorsa, kayıplarımı kesmeli ve yola çıkmalıyım. Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Sadece içki," diyor sesinde hâlâ o tehlikeli gülümseme imasıyla.

Gözlerimi tavana çeviriyorum ve omuzlarım yenilgiyle düşüyor. "Arkadaş olarak." Bu bir soru değil. Eğer onunla bir şeyler yapacaksam, sınırların net olması gerekiyor.

"Elbette," diye tereddüt etmeden kabul ediyor. "Kesinlikle arkadaşlar birlikte harika vakit geçiriyor."

İçimden bir kahkaha kopuyor. "Tamam. Şimdi geldim. Sana mesaj atarım."

"Dört gözle bekliyorum."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz ve ben de içimde kopan duygu fırtınasıyla telefonuma bakakalıyorum. Adını iletişim bilgilerine ekledikten sonra, ona hemen mesaj atma dürtüsüyle savaşıyorum. Çünkü her ne kadar yapmamam gerektiğini bilsem de, ben de bunu dört gözle bekliyorum.

eight

Anahtarlarımın girişteki çanakta çınlaması "Hey, Stink!" diye seslenmeme neden oldu. "Hey!" Çantamı yere bırakıp oturma odasına bakıyorum. Miles

kulaklık takmış, neon pembe boxer külot ve atletten başka bir şey giymeden Fortnite oynuyor. Televizyona daha yakın oturabilmek için ofis sandalyesini yatak odasından çıkarmış ve o, sehpa ve iğrenç büyüklükteki Noel ağacı arasında daire hiç bu kadar küçük görünmemişti.

"Bugün hiç pantolon giydin mi?"

Sanki ayakta olsa kıcını sallayacakmış gibi sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor. "Ben yapmadım."

"Evden çalışmanın lüksleri," diye hüzünle cevap veriyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Eh, Lenny'nin çalışmalarını saatlerce dinlemek zorunda kaldım, yani adil bir takas. Senin günün nasıldı?"

Lobide hâlâ özenle hazırlanmış bir Noel dekorasyonu yok, bu yüzden üst kattaki adamın ne üzerinde çalışıyor olabileceğini merak ediyorum. Mutfığa gidip tezgahın üzerindeki Chardonnay şişesine uzanıyorum. "Biraz garip değil mi?"

Miles kulaklığının bir tarafını kulağının arkasına geçirmiş. "Nasıl yani?"

Şarabımı sapsız bir bardağa dolduruyorum. "O adam bu gece beni aradı."

Çalmaya devam ederken omzunun üzerinden bakıyor. "Southern Roast'taki adam mı?"

Başımı salladım. "Chase. İçki almak istedi."

Maçı bırakarak sandalyeyi döndürür ve kulaklığı koparır.
"Kaltak, o zaman neden buradasın?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Ayrıca bugün yine baristaya çıkma teklif etti ama barista onu geri çevirdi."

"Yani?"

Göz kırpıyorum. "Yani, onun boktan yedek planı olmak istemiyorum." "Vay be." Miles kollarını kavuşturuyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bardağımı tezgâha bırakıyorum. "Vay ne?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bana hiç bu kadar önemsiz biri gibi gelmemiştin."

Ona karşı çıkıyorum. "*Küçük mü?* Ben sadece bir sikik oğlanla ilişkiye girmekten kaçınmaya çalışıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Diğer kıza çıkma teklif ettiğini nereden biliyorsun ki?"

"Bana söyledi." Bir yudum daha *alıyorum* ve bana hâlâ önemsiz denmesine ne kadar takıldığımı saklamaya çalışıyorum.

Miles bir kahkaha atar. "Yani, eğer o bir fuckboy ise, bu konuda kötü."

Omuz silkiyorum. "Belki?" Chase'in nasıl bir adam olduğunu gerçekten bilmiyorum. "Ya öyle, ya da aşırı dürüst."

O verir Ben a Şüpheli Bak. "Pekala, değil Biz aniden cömert mi oldun?"

Neredeyse sormaya korkuyorum ama "Neyle?" diyorum.

Miles elini amaçsızca havada sallıyor. "Tüm bu *şüpheden yararlanma* çabalarımız."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu reddettim, değil mi?"

"Peki o ne dedi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sabit bakışını bozmadan, "Onu geri çevirdiğinde ne dedi?" diye soruyor.

Dudaklarımı emerek başımı sallıyorum. Beni çok iyi tanıyor.

"Candace."

"Tamam," diyorum nefesimi zorlayarak. "Yalan söylemiş ve meşgul olduğumu söylemiş olabilirim." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Ama ona yeniden planladığımızda bunun sadece arkadaş olarak kalacağını söyledim."

Miles dik oturur ve yavaşça alkışlar. "Bravo. Çekici bırakmanın yolu. O sikik çocuğa neyden yapıldığını göster." Küçümseyici sözlerine fırsat vermediğimde telefonunu kapıp yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Bana bakmadan, "Onu buluyorum." dedi.

"Bekle. Neden?" Paniğimi gizleme çabam boşunaydı.

"Onun bir fuckboy mu yoksa sadece 'aşırı dürüst' mü olduğunu görmek için." Son iki kelimede bana sert bir bakış attı ve ben de dilimi ona doğru u z a t t ı m .

Miles onu bulacaktır. Miles'ın herkesi bulabileceğine inanıyorum. Bir keresinde okul içi softball oynayan bir çocukla çıkmıştım ve rakip takımdan bir çocuğu sırf sevimli bulduğu için adını bile bilmeden bulmuştu.

Ben daha çok onu bulduğunda nasıl bir fikir birliğine varılacağı konusunda endişeliyim.

Miles ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Bu o mu?" Chase'in gülümseyen bir fotoğrafını görmem için telefonunu çeviriyor.

Chase Mitchell.

Ona bakakaldım. "Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptın?" Yeteneklerini bilsem bile, her zaman onlardan etkilenmişimdir.

Miles sanki bu seferkinin daha zorlu olacağını umuyormuş gibi bir iç çeker. "Southern Roast'u takip ediyor."

Başımı eğiyorum. "Huh, o n l a r ı takip ettiğimi bile sanmıyorum ve en sevdiğim kahve dükkanı."

Miles kaydırıyor. "Çok sayıda iş sayfasını takip ediyor ama bunun bir tehlike işareti olup olmadığına karar veremiyorum."

Ekrana daha iyi bakabilmek için ona yaklaşıyorum. "Paylaşımlarına bakılırsa sikik bir çocuğa benzemiyor." Çok sık paylaşım yapıyor gibi görünmüyor ama paylaşım yaptığında da genellikle bir şeylerin fotoğrafını paylaşıyor: kahve, yemek, muhteşem bir sahil manzarası.

"Sadece saklamakta iyi olabilir." Miles etiketlediği fotoğraflara dokunuyor ve Chase'in farklı bir versiyonunu burada buluyoruz.

Çok güzel kadınlar var.

"Fuckboy saklanıyor!" Miles alkışlıyor ve Chase'in yanında çarpıcı kadınlarla kameraya gülümsediği tüm fotoğrafları göstermek için aşağı, aşağı ve aşağı kaydırıyor. Bazı fotoğraflarda erkekler ve kadınlar grup halinde yer alıyor ama bu fotoğraflarda kadın sayısı kesinlikle daha fazla.

Aşırı dürüst teorim ayaklarımın altında parçalanıyor.

"Bu seksi adamla sadece arkadaşı olarak ne zaman içki içeceksin?" Miles hâlâ kaydırarak soruyor.

"O kadar ileri gidemedik."

Tezgâhın üzerindeki telefonuma başıyla işaret ediyor. "Ona mesaj at."

Şimdi bakma sırası bende. "Az önce onu geri çevirmeyerek çok cömert davrandığımı söyledin!"

"Biliyorum, ama tekrar düşündüm." Omuz silkiyor. "Senin de biriyle yatman lazım."

Neredeyse boğuluyordum. "Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman birileriyle çıkıyorum."

"Evet, randevular. Ama en son ne zaman biriyle yattın?" Bilmiş bir kaşını kaldırıyor ve gözlerim kısılıyor.

"O kadar da uzun zaman olmadı." Parmaklarımla hesap yapıyorum. "Sadece ... oldu." Kaşlarımı çatıyorum. "Sekiz ay mı?"

"*Sekiz mi?*" Başını sallayarak, "Kahretsin Candace. Üç, belki de dört diyeceksin sanmıştım." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sekiz ay. Aman Tanrım."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Hadi ama, o kadar da kötü değil!"

"Peki ya Ekim ayında birkaç kez çıktığın adam? Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Ondan hoşlandım," diyorum basitçe. "Sadece onunla yatacak kadar değil." Onu işaret ederek ekliyorum, "Bu da iyi bir şey oldu çünkü büyükannesine baktığı konusunda yalan söyledi. Ona bakan kişi kesinlikle büyükannesiydi."

Tekrar telefonumu işaret ediyor. "Cidden, mesaj at ona," diyor arkasını dönüp oyununa geri dönmeden önce. Görünüşe göre maç çoktan bitmiş.

Bir iniltiyle telefonuma uzanıp onu kendime doğru çekerek dramatik bir gösteri yapıyorum. "Ama neden?"

"Çünkü, hiçbir şeye dönüşmese bile, gerçekten yatmak istediğin bir erkekle randevuya çıkmalısın."

"Onunla yatmak istediğimi kim söyledi?"

Miles bana yan gözle tembelce bakarak, "Yüzün kızarıyor. "Yüzün kızarıyor."

Bana seslenilmesi yanaklarımın daha da alevlenmesine neden oluyor, ama agresif bir şekilde telefonumu ters çeviriyorum. "Tamam. Ona mesaj atacağım."

CANDACE:

Yarın akşam 8'de. Stem and Leaf.

Hemen bir yanıt geldiğinde şaşıyorum.

CHASE:

Kulağa hoş geliyor,
dostum.

nine

Derin bir nefes alarak Stem and Leaf'in tabelasına bakıyorum. Girişten birkaç metre önce kaldırımda duruyorum. Tuğla dış cephenin kireç taşıyla kaplanması, cam panelli kapıların etrafındaki siyah süslemeyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Pencerelerin koyu renk çerçeveleri bile modern renk düzeniyle göze çarpıyor.

Bütün gün enkaz gibiydim. Beş müşteri, Amanda'nın ikramı olan bir kahve molası ve Miles'tan gelen birkaç garip cesaretlendirici mesaj, saatlerin uçup gitmesine neden oldu. Ama dikkatimi dağıtan şeylere rağmen tek düşünebildiğim Chase ve yaklaşan *arkadaş* randevumuz oldu.

İşten sonra üzerimi değiştirmek için eve koştum. Miles, dolabımda özel günler için sakladığım küçük siyah elbiseyi giymemi istedi ama elbisenin dalan yakası beni kimsenin arkadaşı gibi göstermiyor. Bunun yerine, hafif krem rengi bir kazak ve bir çift askılı sandalet ile siyah tayt giymeyi tercih ettim. Miles'tan hafif bir itiraz geldi. "Kanepe patatesi şıklığı"nın moda olduğuna dair bir şeyler mırıldandığından eminim ama onu duymazdan geldim.

Saat 20:03 ve içeri girmem gerektiğini biliyorum. Barın pencerelerinden görünmüyorum, bu yüzden zaten içerideyse beni göremez, ama henüz burada olmama ihtimali de var. İhtiyacım olan son şey içeri girip beni her an kaçacakmışım gibi tepedeki tabelaya bakarken bulması.

İlk randevulardan önce her zaman bir tedirginlik anı yaşanır ama neden bu randevu -hatta randevu bile değil- beni diğerlerinden daha fazla geriyor? Her şey takım elbise içinde ne kadar iyi görüldüğüyle ilgili olamaz. Chase hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim ama

telefonda kendini idare etmesi beni aşık bir kız gibi hissettirdi. Kendime gelmem lazım. Omuzlarımı dikleştirerek ayaklarımı ileri atıp içeri girdim.

O burada. Muhtemelen burada yirmi kişi daha var ama nedense gözlerim ilk ona takılıyor. Neredeyse beyaz görünen açık mavi bir düğme giyiyor. Kolları kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmış ve siyah pantolonla eşleştirilmiş, buranın geri kalanı kadar şık ve modern görünüyor.

Ayak bileğini dizine dayamış, rahat bir şekilde otururken telefonuna bakıyor. Dakikada bir mil hızla yazarken kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var ve onu görmek için kendime biraz zaman veriyorum.

Çok güzel bir adam. Barın arka köşesindeki loş ışık bile sanki kendi kişisel spot ışığıymış gibi onu parlatıyor. Koyu renk saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirmiş, kıyafetleri tertemiz ve eğer ön kolları altında yatan kasların bir göstergesiye .

.. Tanrı yardımcım olsun.

"İstedığınız yere oturabilirsiniz," diyor garsonlardan biri şarap kadehleriyle dolu bir tepsiyle yanımdan geçerken ve ben dikkatimi tekrar etrafıma vermeye zorlayarak göz kırpmıyorum.

"Teşekkürler." Hızla Chase'e doğru ilerliyorum ve o da göz ucuyla hareketimi fark etmiş gibi başını kaldırıp bakıyor.

Alnındaki kırışıklıklar düzeliyor ve hiçbir şey beni yüzüne yayılan gerçek sırıtışa hazırlayamazdı. Ayağa kalkıyor ve sıkmam için elini uzatıyor. "Candace. Seni görmek çok güzel."

Uzattığı elini tutarken kibar bir gülümsemeyle "Sen de," diyorum. Sıcak ve güçlü bir el ve başparmağının tenimi okşayışı yağmurlu bir günde ateş yakabilir.

Hemen bırakmıyor. Bunun yerine elimi çeviriyor ve bir kaşını kaldırmadan önce aşağıya bakıyor. "Sanatçı mı?"

Tabii ki her zaman tenimi lekeleyen rastgele saç boyası lekelerini fark ediyor. Elim tuttuğu yerden çekerek, "Kuaför." diyorum.

Bana ilgiyle bakarak kendi sandalyesine dönmeden önce benim sandalyemi çekti. "Gerçekten mi?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve hafifçe sallayarak köklerinden tutuyor. "Saçımı kestirsem iyi olur."

Durduramadan gözlerim açılıyor. "Saçını kesme."

Duraklıyor ve kaşları onu masum -neredeyse köpek yavrusu gibi- gösterecek şekilde havaya kalkıyor. "Saçım hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Herkesin saç hakkında bir fikrim var." Başını işaret ederek ekliyorum, "Ve seninki gibi bir saç için adam öldürecek en az on müşterim var."

Elini bırakıyor ve saçları bir şekilde daha iyi dağılmış görünüyor. Düzeltme zahmetine girmeden, "Bir sonraki saç kesimimi senden yapacağımdan eminim, bu yüzden sanırım bana çok uzun olduğunu söylemeni bekleyeceğim" diyor.

Bunu söyleme şekli o kadar emin *ki*, saçını kestirmesi gerektiğinde birbirimizi hâlâ tanıyor olacağımızdan o kadar emin ki. Midem bulanıyor ve konuyu değiştirmek için etrafıma bakıp garsonumuzu arıyorum. "Sipariş verdiniz mi?"

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Hayır, seni bekliyordum." Arkamdaki siyah taburelerle sıralanmış bara başıyla işaret ediyor. "Sunucumuz sarışın at kuyruklu olan ama."

Ona dönüp bakarak, "Sarışın mı? Kesinlikle şanslıymışsın." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı ama onun gülümsemesi daha da büyüdü.

"Bu gece, burada seninleyim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Aşkına engel olmama izin verme."

Öne doğru eğilip o etkileyici kollarını masaya dayamadan önce sıcak, maun gözlerinde eğlence titreşiyor. "Söyle bana Candace. *Senin* tipin ne?"

"Chardonnay," diye cevap veriyorum, gözlerim dakikalar önce işaret ettiği sarı at kuyruğunu ararken.

Ona dönüp baktığımda, beni dikkatle izlediğini görüyorum. Yontulmuş yüzünde aynı şakacı ifade. "Senin tipin ne?" diye tekrar soruyor.

Gözlerimi tekrar ona dikmeden önce düşünmek zorundaymışım gibi başımı eğiyorum. "Sarışın."

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Dövmeli," diyorum çıplak kollarına bakarak. Karanlık bakışlarıyla tekrar karşılaşınca ekliyorum: "Ve mavi gözlü." Cevabına meydan okumak için bir kaşımı kaldırıyorum ama o bir şey söyleyemeden garsonumuz geliyor.

"Hey, siz ikiniz nelerden hoşlanabileceğinizi düşünme fırsatınız oldu mu?" diye soruyor göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

Chase ona bakmıyor bile. Gözlerini benden ayırmıyor, "Bir Chardonnay alacak," derken de aynı eğlenmiş ifadeyi takınıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, hâlâ sırtarak beni değerlendiriyor. "Ben de bir burbon alayım, sek olsun."

"Kulağa hoş geliyor. Bunları hemen getiriyorum," diyor mutlu bir şekilde.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Teşekkürler." Dikkatimi tekrar ona verdiğimde hâlâ dudaklarını hafifçe kaldırmış beni izliyordu. "Ne?" diye soruyorum.

"Benimle içki içmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Yanaklarım kızarmakla tehdit ediyor ama bana ihanet etmelerine fırsat vermeden başımı masumca eğiyorum. "Hatırlamıyor musun? Bana kelimenin tam anlamıyla 'harika zaman geçirme' sözü vermiştin. Belki de şu anda buna ihtiyacım var."

Flört etmekle sıradan sohbet etmek arasında ince bir çizgide yürüyorum ama aramızda hiçbir şey olmayacak. Chase'in her yerinde *fuckboy* yazıyor ve Miles ne derse desin, onunla *bu kadar* sıradan bir şey isteyeceğimi sanmıyorum. Çünkü ne kadar çekici olsa da, aynı zamanda içimi ferahlatan tuhaf bir şeffaflık duygusu yayıyor. Bu çok tehlikeli bir kombinasyon.

İçkilerimizi alıyoruz ve Chase kadeh kaldırmak için bardağını kaldırıyor. "Harika vakit geçirmeye." İçkilerimiz hafifçe tokuşuyor. Bardağı dudaklarına götürmeden önce duraksayarak, "Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?" diyor.

Onunla ilgili her şey hafif, rahat ve açık, ama bu kelimelerin altında yatan bir anlam aramaktan kendimi alamıyorum. Şarabımdan yavaşça bir yudum alırken, iyi giyimli kıyafetleri ve mükemmel saçlarıyla onu ne kadar derinden düşündüğümü gizleme zahmetine girmiyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

ten

Bir saatten fazladır buradayız ve ben kahkahalarımı dizginlemeye çalışarak gözümün kenarından akan bir damla yaşı siliyorum.

Chase öne doğru eğiliyor, gözleri kocaman ve vahşi. "Hiç komik değil! O kasırgadan önce bütün evini tahtalarla kapattım." İşaret parmağını hızlı hareketlerle masanın üstüne bastırıyor. "On. Pencereler. On. Pencereleri sadece kontrplakla kaplamanın ne kadar zahmetli olduğunu biliyor musun? Hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Ciğerlerime konuşmama yetecek kadar oksijen girsin diye nefes alıyorum ama kahkahalarımı tutmaya çalışırken sesim hâlâ yüksek ve cızırtılı çıkıyor. "Ama neden sadece bir randevudan sonra bunu yaptın?"

Bu anlattığı ilk saçma hikaye değil ve her şey acıtıyor. Gülmekten yanaklarım acıyor ve gözlerim makyajdan dolayı yanıyor.

Bana bön bön baktı. "O sordu!"

Üçüncü kadeh Chardonnay'imden bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Yani? Neden meşgulmüşsün gibi davranmadın? Eğer bir kasırğa geliyorsa, ailemin yanında kalmak için eyaleti terk ettiğimi söyleyebilirdin."

Omuz silkiyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ondan hoşlandım. Ama işim biter bitmez bana fırtınayı tek başına atlatmak istediğini söyledi. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda."

Başımı sallıyorum ama dudaklarım hâlâ eğlenerek bükülüyor. "İnanılmaz."

Burbonundan bir yudum alıyor, sıkı dudaklı gülümsemesini gizleme zahmetine girmiyor. "Umarım beni değil de onu kastediyorsundur."

"Oh, hayır. Kesinlikle senden bahsediyorum. Bir randevudan sonra mı? Bu kızı bu kadar özel yapan neydi?"

Ağzını açıyor ama herhangi bir kelime çıkmadan önce duraksıyor. Parmağımla onu işaret ederek uyarıcı bir tonda, "Yemin ederim, sarışın olduğunu söylerseniz."

Hiçbir şey söylemiyor ama sanki bu kızın saçlarının ne kadar sarı olduğunu söylemezse yanacakmış gibi dudaklarını emiyor. Başım onaylamaz bir şekilde sallanıyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Bir daha düşündüm de, o daha çok karamel miydi?"

Ona gözlerim dolu dolu bakıyorum. "Berbatsın, bunu biliyor musun? Umarım ne kadar korkunç olduğunuzu biliyorsunuzdur."

Sırıttırıyor, kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "Farkındayım." Bana doğru eğilerek ekliyor, "Peki ya sen? En kötü ilk buluşma."

En kötü ilk randevumu ezbere bilirim. Onlarca kez anlattığım bir ilk buluşma hikayesi. "Muhtemelen bir adamın onu alıp alamayacağını sorması ve sonra evine gittiğimde kendini iyi hissetmediğini söyleyip ona çorba yapıp yapamayacağını sorması."

Chase'in gözleri büyür. "Vay be. Annesinin yerine geçecek bir eş arıyordu, değil mi?"

Bardağımlı yere bırakmadan önce bir yudum daha alıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyle de denebilir."

"Randevu nasıl bitti?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, kalıp çorba mı yaptın yoksa kapıyı yüzüne mi kapattın?"

Mizahsız bir kahkaha beni terk etti. "Oh, çorbayı ben yaptım. Sonra evlenme teklif edene kadar onunla iki yıl çıktım."

Chase bardağını yavaşça masaya koymadan önce yudumun ortasında donup kalıyor. Dik oturup yüzüme bakarak bana kuşkulu bir bakış attı. "Sen yapmadın."

Greg ile olan ilişkimden gurur duymuyorum. Hayatımda kaybolduğum ve kim olduğumu anlamaya çalıştığım bir dönemdi. Görünüşe göre, kendi başıma kalana kadar onu bulamamışım.

İki elini de havaya kaldırır. "Bekle, bekle, bekle. Evlenme teklif etti ve sen onu geri mi çevirdin?"

"Evet."

Göz kırptırıyor. "Çoğu çift evlenmeden önce evlenmek hakkında konuşmaz mı?"

Omuz silktim. "O yapmadı."

Bana sanki bir tür gizli şifreyi çözmüş gibi bakıyor ve bu biraz sinir bozucu. "Neden hayır dedin?"

Şimdi ona kuşkulu bir bakış atma sırası bende. "Çünkü onunla evlenmek istemedim."

Burnunu şakacı bir şekilde kırıştırıyor. "Bu konuda iyi miydin? Sert mi karşıladı?"

"Elbette iyiydim," diyorum gülerek. Greg'le aramızda olanlar yıllar önceydi. Uzun zaman önce onunla evlenecek bir kız buldu ve eminim ki birlikte birden fazla çocukları var.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni tekrar değerlendiriyor.

"Ne?" Bir kahkaha daha atarak soruyorum. "Bana öyle bakma."

Gülümsemesi ısınıyor. "Düşündüğümünden farklısın."

Bardağı dudaklarıma götürürken bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki bu nasıl?"

Parmaklarını bana doğru sallayarak, "Daha az dikenli." diyor.

"Oh, aldanma." Ona sert bir bakış attım. "Çok huysuz olabilirim."

Gülümsemesi uzuyor ve benimkini uzak tutmak imkansız. Bu adamın karşısında otururken hiçbir şey küçük gelmiyor. Onunla ilgili her şey önemli. Sanki sadece onun varlığı bile şarabı daha tatlı, müziği daha iyi ve atmosferi daha elektrikli kılıyor.

"Hatırlat da senin kötü tarafına geçmeyeyim." Bakışlarımı tutuyor, sanki sırf ne olduğunu görmek için o tarafa geçmeye niyetliymiş gibi.

Ama o bakış.

Karşısında oturduğum için çok mutlu olmuş gibi görünüyor. Sanki hiçbir şey onu benim şarap yudumlamamı izlemekten daha mutlu edemezmiş gibi. Daha önce de böyle bakışlarla karşılaştığımı sanıyordum ama şimdi burada Chase'le oturduğum için emin değilim. Kafasında en az bin tane düşünce dolaşıyor ama hiçbirini açığa vurmuyor gibi görünüyor. Ve ben ne olduklarını öğrenmek için ölüyorum.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

O kahverengi gözlerde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Peki ya ben?"

Genel fiziğini işaret ediyorum. "Hepsi bir araya getirilmiş." Utanmadan ona bakıyorum. "Temiz." Ağzının kenarından yavaş bir gülümseme geçiyor, ben de devam ediyorum. "Ne saklıyorsun? Gizliden gizliye bir istifçi misin? Yoksa araban sadece çöplerle mi dolu?"

Derin kahkahası göğsümü şaraptan daha çok ısıtıyor, ama diğer tek tepkisi masadaki içkisine bakarken başını hızlıca sallamak oluyor. Başparmağı bugünün bir kısmını siliyor ve basitçe "Hayır" diyor.

"Hangisine hayır?" Ona bakarken çenemi elime dayıyorum, şarabın üzerimdeki etkisinin tamamen farkındayım. "Arabayı görmezden gelebilirim ama bir istifçiyle arkadaş olmayı kabul edip etmediğimi bilmem gerek."

"Arkadaş" kelimesini duyunca gözleri yukarı doğru kayarak benimkilerle buluşuyor ve bakışları beni tedirgin edici bir şekilde yerimde sabitliyor. Sadece bir saniye sürüyor ve sonra başını kaldırıp rahatça şöyle diyor: "Bir istifçiyle arkadaş olabilirsin. Sadece evlerine gitme. Ama bir istifçiyle çıkabilir misin?" Başını iki yana eğiyor. "Muhtemelen hayır."

Zorlukla yutkunuyorum, ama boğuk bir sesle, "Demek istediğim şu ki, bu ..." -yine ona doğru bir el hareketi yapıyorum- "çok şüpheli."

Sırıttıyor. "İstediğin zaman hem arabamı hem de dairemi incelemene tam izin veriyorum."

Olman gerekenden daha fazla baştan çıktım. Chase ve benim gerçek arkadaş olacağımızdan şüpheliyim. Muhtemelen en iyi ihtimalle ara sıra bir şeyler içmek için bir araya gelen hafif tanıdıklar olarak kalacağız, ama sahip olduğu etkiyi düşünürsek, bu bile benim için çok fazla olabilir.

Yoksa yeterli değil mi?

Nazik gözleri ve yumuşak görünümlü dudaklarıyla tekrar ona yerleşiyorum. Geniş omuzları ve kaslı kollarıyla. Bu adamla ilgili hiçbir şey arkadaşlıktan bahsetmiyor. Onunla ilgili her şey beni yatak odasının duvarına karşı becerebileceğini söylüyor.

Zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Kendi akıl sağlığım için, onu daha az çekici yapan şeyin ne olduğunu bulmalıyım. Her zaman bir şey vardır. Biriyle ilk tanıştığınızda, potansiyel doludurlar. Olabilecekleri her şey vardır. Ama tabii ki hiçbir zaman gerçekten o kişiler olmazlar. Her zaman hafif bir hayal kırıklığı yaratan bir şey vardır, örneğin şimdiki zamanın tadını çıkarmak yerine hep gelecekte bahsediyordur. Belki de tüm kayınvalideler ve kuzenlerle göl kenarında geçirilecek hafta sonlarından bahsedip duruyordur ve gelecekteki varsayımsal çocuklarınızdan her bahsedışı bir ölüm cezası gibi geliyordur.

Anıları silkeleyerek, "Çocuk istemiyorum." diye geveledim. Kelimeler panikle ağızımdan döküldü ve şarabımın kalanını bitirdim.

Başını geriye çekerek göz kırptıyor. "Ben çikolata sevmem."

Kelimelerim kekeliyor, dilime takılıyor. Çocuk istediğini söylemesine ihtiyacım *vardı*. Bu anlaşılmayı bozan şeyin ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı. Çocuk istemesi onu arkadaş olarak görmek için mükemmel bir şey olurdu. "Ne?" Sonunda söyleyebildim.

"Oh, yine benim sıram mı?" Dramatik bir gösteri yaparak düşünüyor. "Marvel filmlerini de sevmiyorum."

Ona bakıyorum, yüzümde şaşkın bir gülümseme yavaş yavaş yayılıyor. "Sen yapmaya çalıştığım şey bu değildi," diyorum gülerek.

Kaşını kaldırıyor ve gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Hayır mı? Yani arkadaşın olarak çocuk doğurma konusundaki tutumunu bilmem gerektiğini mi düşündün?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır." Başımı sallıyorum, birden keşke üç yerine iki bardakta dursaydım diyorum. "Bilmiyorum."

"Bak, Candace." Benimle aynı seviyeye gelmek için öne doğru eğiliyor ve ben onun sarhoş edici parfümünün kokusunu alıyorum, sıcak baharatlar ve tik ağacı duyularımı dolduruyor. "Bence çocuk istememen harika, hatta fantastik. Ama bence burada asıl önemli olan, içinde çikolata olmayan iyi bir tatlı bulmanın ne kadar zor olabileceği."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ama sanki içimde bir şeyler çatırdıyor. Benimle tartışmasını umuyordum. Vereceği yanıtın aramızı açacağını umuyordum - kendimi ondan ayırmak için kullanabileceğim somut bir şey. Ama bunun yerine, bir şekilde bana şimdiye kadar birinin bana verdiği en iyi yanıtı verdi. Zayıf bir toparlanma çabasıyla, "Bence çok fazla seçeneğin var," dedim.

"İçinde meyve de olamaz. Çikolatasız tüm tatlılarda nedense hep meyve oluyor. Ne var bunda?"

Kahkahalar göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ve karşılık olarak gülümsemesi beni bir şey için acıtıyor. Gecenin geri kalanında bunun tam olarak ne olduğunu bulamıyorum ama daha önce hiç sahip olmadığım bir şey olduğunu biliyorum.

eleven

Aynanın yansımasında müşterim Michelle ile göz teması kuruyorum. Parmaklarım yeni kesimi ve rengi üzerinde geziniyor, eklenen katları görebilmesi için saçına hafifçe hareket veriyor. Kendi deyimiyle "fazla sarışın" olmaya başladığı için birkaç röfle de yaptık.

Ona yakın zamanda tanıştığım ve muhtemelen aynı fikirde olmayan bir adamdan bahsetmek istedim ama kendimi durdurdum. Müşterilerime genellikle özel hayatımdan bahsetmem - en azından sonucunu tahmin edemeyeceğim hiçbir şeyden bahsetmem. Miles'ın oda arkadaşım olduğunu biliyorlar. Evcil hayvanım olmadığını biliyorlar, ama o sürekli bir kedi almaktan bahsediyor. Bütün gün saç yaptıktan sonra barmenlik yaptığımı biliyorlar ve sonunda tam zamanlı çalışmaya başladığımda bunu benimle birlikte kutladılar. Güvenli şeyleri, *kolay* şeyleri biliyorlar.

Müşterilerime ilgilendiğim erkeklerden, gizli arzularımdan ya da derin, karanlık sırlarımdan bahsetmemeye özen gösteririm. Ve şu anda, Chase biraz üçünü de hissediyor.

İçkilerimizi aldıktan sonra bir süre şehirde dolaştık. Yerel bir dondurmacıdan dondurma aldık ve sokaklarda dolaşırken her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak yedik. Sohbet doğaldı. Genelde ilk buluşmalarda yaşanan ileri geri görüşme hissinden hiçbiri yoktu.

Sonunda, arabası şarap barının önüne park edilmiş olmasına rağmen, evimin önünde durduk. Beni kapıma kadar geçirmesi bir *arkadaş* için tatlı bir jestti ama orada durup iyi geceler dilerken bile ona çekilmiştim. Şarap sağ olsun, iyi geceler derken ona bakmak yerine ağzını izlediğimden neredeyse eminim.

Gözlerinin içine baktı ve elini uzatıp "Bu eğlenceliydi Candace" dediğinde, sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissettim.

Eğlenceliydi. Arkadaşım olsun olmasın, uzun zamandır bir randevuda yaşadığım en eğlenceli geceydi. Belki de bu yüzden o geceyi kafamda tekrar edip duruyorum. Yorumlarını ve hareketlerini gözden geçiriyorum. Flört *edebileceği* ama etmediği zamanları analiz ediyorum.

İçkilerimin parasını ödedi ve bir dahaki sefere aynısını yapabileceğim konusunda ısrar etti.

Beni eve bıraktı.

Eve gelir gelmez bana "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam" diye mesaj attı.

Gerçek bir randevu olsaydı yapmasını isteyeceğim her şeyi yaptı. Son birkaç gündür bile beni güldürmek için rastgele mesajlar atıyor ve bunu nasıl yaptığından emin değilim. Bir haftadan daha kısa bir süre önce tanışmış olmamıza rağmen beni çok iyi tanıyor gibi hissediyorum.

Ve Miles'ın sorgusu boyunca gülümsememi durduramadım.

"Her zamanki gibi mükemmel!" Michelle bir elini koluma koyarak beni şimdiki zamana geri dönmeye zorluyor. "Lütfen, sakın gitme. Saçımı başka birine emanet edebileceğimi sanmıyorum."

Ona sıcak bir gülümseme vererek güvenini tazeliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sırıtıyor ve çantasından para çıkarmak için ayağa kalkıyor. O sayarken arka cebimdeki telefonum titriyor. Her nasılsa, Chase olduğunu biliyordum.

Michelle'e hızlı bir sarılmayla veda ettikten sonra parayı önlüğümün içine sokuyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Bildirim çubuğunda Chase'in adı bana bakıyor ve gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

CHASE:

Bugün
bedava mı?

İki kelime. Sadece iki kelime var ve bir şekilde tüm ruh halim düzeldi.

CANDACE:

Cumartesi günleri salon çok yoğun oluyor. Ne var ne yok?

CHASE:

Doğru ya. Kuaför. Nasılsın?

Etrafıma, istasyonumun durumuna bakıyorum. Yerde saçlar, yıkama alanının yanında kirli havlular, atılması gereken boş bir şampuan şişesi ve kirli bir karıştırma kabının yanında duran Framesi boya tüpleri var.

CANDACE:

Biraz kafein almak için araya zaman sıkıştırmam gerekebilir, ama bunun dışında beklemedeyim.

CHASE:

Anlaşılabilir.

Ofise gelmem gerekiyordu, o yüzden şehir merkezindeyim. Birazdan orada olurum.

Mesajına bakıp anlamaya çalışıyorum. Perşembe günü dışarıdayken ona ne iş yaptığını sormayı unuttum. Her zaman dokuzdan beşe çalıştığını haykıran bir şekilde giyinir, bu yüzden hafta sonları çalışacağını düşünmemiştim.

Ona geri mesaj atıp ne demek istediğini sormak ne kadar cazip gelse de, onunla tartışmaya girecek vaktim yok. Telefonumu bırakıp ortalığı toplamaya başlıyorum. Bir sonraki müşterim on beş dakika içinde burada olacak ve o zamana kadar her yerin tertemiz olması gerekiyor.

Diğer her şeyi kaldırdıktan sonra, küçük karıştırma kabını ve renk fırçasını temizlemek için lavabonun başında duruyorum. Eskiden sıcak su cildimi yakardı ama yıllar geçtikçe buna alıştım.

"Ne sevdiğinden emin değildim, o yüzden vanilyalı latte aldım. Vanilya her zaman güvenli bir seçimdir."

Omzumun üzerinden baktığımda Chase'in iki elinde birer kahve ile ayakta durduğunu görüyorum. Saçları daha rahat ve üzerinde gri bir tişört ile solmuş bir kot pantolon var. Konuşmam bir dakika sürüyor. İş kıyafetleri içinde ve böyle nasıl bu kadar iyi görünüyor?

"Hey," diyorum suyu kapatıp ellerimi önlüğüme silmeden önce. "Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Fön makinelerinin sıcak olduğunu düşündüğüm için buzlu tercih ettim." Bardağı bana uzattı. "Umarım sorun olmaz."

Ona bakıyorum.

"Oh, ve geçen gece yürürken gururla burayı gösterdin ve 'Burası benim çalıştığım yer' dedin." Bana eğlenen bir bakış attı. "Hatırlamıyor musun?"

şimdi bahsettiği için hayal meyal hatırlayabiliyorum. "Peki, teşekkür ederim." Kahveyi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Vanilyalı latte gibi bir şeyle yanlış yapamazsın."

Dolabımın kenarına yaslanırken kolay ve güzel bir gülümseme takınıyor. Amanda onun yanından geçerken gözlerini bana dikmiş, "Müşteri mi?" diye soruyor.

Bir yudum daha alırken ona başımı hafifçe sallıyorum, ama bu fark edilmiyor. Chase omzunun üzerinden, hayatının g reviymiş gibi yerdeki saçları süpürmeye devam eden Amanda'ya bakıyor.

Dikkatini tekrar bana verdiğinde, bir kaşını kaldırdı. "Bir arkadaşın mı?"

Ona şakacı bir şekilde bakıyorum. "Evet. Çok sarışın, sınırların çok dışında bir arkadaşım." Dünyadaki bütün sarışınlara sahip olabilir, ama buna değil. En azından şimdilik. Eğer onun yanımda olmasının havayı koyulaştırmadığı bir noktaya gelirse, o zaman öyle olsun.

Sıcak gözleri yanıtlımla parlıyor, içindeki muziplik tehdidimin sesiyle uyanıyor. "Neden?"

Havayı kalınlaştıran nedeni ona kesinlikle söyleyemem. Omuz silkerek, "Senin için çok geçen." diyorum.

"Kaç yaşında olduğumu bilmiyorsun."

Haklı, sinir bozucu derecede haklı. Buraya geldiğinden beri her ayrıntısını incelemiyormuşum gibi başımı eğiyorum. Perşembe günü içki içtiğimizde sinekkaydı tıraş olmuştu. şimdi pürüzsüz cildinde mükemmel bir kirli sakal tabakası var. Benden biraz daha yaşlı olabileceğini düşünmeme yetiyor ama emin değilim. Bazı erkekler harika sakallarla kutsanmıştır.

"Bunu anlamaya çalışıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Doğruluyorum. " nemli değil."

Kaşlarını bir kez daha kaldırdı, yüz hatlarında o tanıdağ eğlence ifadesi parladı. "Onun için çok yaşlıyım ama kaç yaşında olduğum önemli değil mi?" Hemen cevap vermeyince başını eğiyor. "Sen geensin. Sen kaç yaşındasın?"

"Her zaman kadınlara kaç yaşında olduklarını sorar mısın?"

"Arkadaşlarıma pek çok şey sorarım."

Bana bakışı bir an için yaşımı unutturuyor. "Um, yirmi yedi."

Rahatlamış bir elini göğsüne koyuyor. "Yirmi sekiz. Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş. Bugün birbirimiz hakkında çok şey öğrendik." İçkisini bir tür selam olarak kaldırıyor ve bir yudum alıyor.

Bir kahkaha attım. "Tek öğrendiğimiz yaşlarımız."

Cevabıma gülümsediğinde dudakları hala fincanındaydı ve ellerim kahvemdeki tüm buzları eritebilirmiş gibi hissediyorum. "Doğru değil." İçkisini indirerek, "Şuradaki arkadaşının yasak bölge olduğunu ve bunu bildiğinden emin olma ihtiyacı hissettiğini de öğrendim" diyor.

"Dikkate alınması gereken bir sarışın meselesi var."

İçkisine bakıyor, belli belirsiz bir gülümseme oluşuyor. "Ah, evet. Ne cüretle bir tipim olur?" Başını sallıyor, söylemediğim her şeye katılıyor. "Beni hapse atmalılar."

Dudaklarım bükülüyor ve koyu renk gözleri benimkilerle buluşmak için kalktığında sırtışı daha da büyüyor.

Bir sonraki müşterim kapıdan girerken zil çalıyor. Başka bir müşterimin kızı, biraz huysuz bir genç ama konu saçına gelince genellikle korkmuyor, bu da eğlenceli olabiliyor.

İçkimi bırakırken Chase'e "O benim için burada," diyorum. "Kahve için tekrar teşekkürler."

"Tabii ki. Sandalyede uyuyakalmana izin veremem." Hafifçe başını sallıyor. "İyi günler Candace."

Ona kısa bir gülümseme veriyorum. "Sen de," diyorum dikkatimi sandalyeme yerleşmekte olan kıza çevirmeden önce. "Hey! Nasılsın?"

"İyi" ya da "güzel" gibi genel bir cevap veriyor ama ben anlamıyorum. Chase'le son etkileşimimi hatırlamakla meşgulüm. Kafein olmasa bile, sanırım sadece onun varlığıyla bile kafam iyi olurdu.

twelve

SÜRPİRİZ KAHVEM SAYESİNDE, beklediğimden geç saatlere kadar çalıştıktan sonra hâlâ enerji doluyum. Amanda da geç saatte oradaydı ve bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu. Kuaför salonunun aşağısında tam donanımlı barı olan bir restoran var, bu yüzden bazen uzun bir günün ardından şarap ve meze için buraya geliyoruz. Bugün Amanda, bardağından tarçın çubuğu çıkan Noel temalı bir içki sipariş etti. "Let It Snow" şarkısının enstrümantal yorumuna eşlik ederek tam bir tatil ruhu içinde mırıldanıyor ama ben Aralık ayında olduğumuzu unutuyorum. Bu yıl bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım çoğu yıl ailem evlerini bir kış harikalar diyarına dönüştürürken günlük telefonlar alıyorum ve geçen yıl çalıştığım bar Aralık ayı boyunca Noel temalı çoraplar ve tişörtler giymemizi istedi. Belki de bu yıl yeni gelenekler yaratma yılıdır.

Amanda bir şey hatırlamış gibi hızla içkisini bırakıyor. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum!"

"Kimseyle görüşmüyorum."

"Ama o adam! Kimdi o? Sana kahve getiren adam."

Bir iniltiyi zar zor bastırabiliyorum. O, hakkında konuşmak isteyeceğim son şey. Amanda geçmişteki flört hayatımı biraz biliyor ama bana çıkma teklif etmek istemeyen bir adama olan saçma aşkıma açıklayacak kadar onunla yakın olduğumu sanmıyorum.

"Oh, o sadece bir arkadaş." Gerçek bu. Yüzde yüz doğru, ama şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan gibi geliyor. Chase'i sadece bir arkadaş olarak görmek istesem de, onda tüm bedenimi mutlu eden bir şey var. Bir arkadaşın yanında olmaktan gerçekten keyif almaktan daha fazlasıdır. Hatta belki de

onunla yatmak istiyorum. Onun hakkında çok şey bilmiyorum ama beni bu iki şeyin birleştigi tehlikeli bölgeye çektiğini görebiliyorum.

Bana inanmayarak kaşlarını kaldırıyor. "Keşke tüm arkadaşlarım böyle görünse."

Gülüyorum. "Sen de Miles'ı ilk gördüğünde seksi olduğunu düşünmüştün."

"Miles çok ateşli." Gözleri büyüdü. "Demek *bu* yüzden senin arkadaşın." Başını sallar. "Lanet olsun. Yemin ederim bütün iyileri kapıyorlar."

Gülümsememe engel olamıyorum. "Hayır, Chase eşcinsel değil. O sadece ..." Omuz silkiyorum. "Bir arkadaş."

"Bence bunu değiştirmeliyiz."

"Elbette, hemen ilgileneceğim" diyorum ama değiştirmemiz gereken tek şey konuştuğumuz konu. "Balyaj için folyoları nasıl katmanladığımı göstermem için ne zaman müsaitsin?"

"Hâlâ bunu yapmanı istiyorum," diye yanıtlıyor başını sertçe sallayarak. "Ama konuyu değiştirme. Cidden Candace, en son ne zaman bir erkek sana kahve getirdi?"

Greg'den sonra, tüm kaçamaklarım sadece birkaç aşırı iyimser hafta ya da aydı ve her zaman ya fiyaskoyla sonuçlandı ya da onun düşündüğüm adam olmamasıyla sona erdi.

Ve bu geçen yılı saymıyor bile. Geçtiğimiz on iki ay boyunca, uzaktan yakından bir ilişkiye benzeyen hiçbir şey yaşamadım. Başlığın düşüncesi bile yabancı geliyor.

"Evet, Chase bana kahve getirdi. Bu harika ama bir şey ifade etmiyor." Görmesi için telefonumu kaldırıyorum. "Neredeyse hiç konuşmuyoruz."

İşaret ediyor. "Biri sana mesaj atmış gibi görünüyor."

Ekranı kendime doğru çeviriyorum ve Chase'den gelen bir bildirimin önümde durduğundan emin oluyorum.

"Bu o mu?" Amanda soruyor ve sesindeki gülümsemeye bakılırsa cevabı zaten biliyor.

Mesajı açtım ve okudum.

CHASE:

Senden bir iyilik isteyeceğim.

Bu büyük bir iyilik ve evet diyeceğinizi umuyorum, ama baskı da yok.

Benden bir şey isteyeceğini düşününce kalp atışlarım hızlanıyor. Görünüşe göre sadece üç dakika önce göndermiş. Kulakları çınlıyor olmalı.

CANDACE:

Saçını kesmeyeceğim.

Benden isteyebileceğini düşündüğüm tek şey bu.

CHASE:

O değil.

Yine de bir dahaki sefere saçımı senin kesmene niyetliyim.

"Ne yazıyor?" Amanda soruyor. Karşımda oturduğunu neredeyse unutuyordum.

"Özür dilerim," diyorum onunla telefonum arasında gidip gelirken. "Senden bir iyilik istiyor."

Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Ooh. Ne tür bir iyilik?"

Telefonum masanın üzerinde yanıyor ve ikimizin de gözleri ekrana kayıyor.

Ona uzanırken, "Sanırım öğrenmek üzereyiz." dedim.

CHASE:

Şirketimin Noel partisinde bana eşlik eder misin?

Biliyorum, biliyorum. Arkadaş olarak, ama oradaki hiç kimse bunu bilmek zorunda değil.

"Benden ... istiyor." Mesajlara kaşlarımı çatıyorum, bu kapıyı açmam gerektiğinden bile emin değilim. Amanda'ya bakıyorum, her sözüme dört elle sarılıyor. Artık geri dönmek için çok geç. "Şirketinin Noel partisine onunla birlikte gitmemi istiyor... sahte randevusu olarak."

"Evet." Hevesle başını sallıyor.

Bir kahkaha patlaması dudaklarımı terk ediyor. "Bunu gerçekten kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Nedense gözleri daha da büyür. "Yapmak zorundasın!" "Dinle. Bu adamı tanımıyorum ama çok seksi." Beni işaret ediyor. "Çok ateşlisin." Parmağıyla bir daire çiziyor.

telefonumun yönü. "Ve iki ateşli insan arasında sahte bir randevu durumu cehennem kadar ateşli."

"Doğru." Ona dönmeden önce ekrana bakıyorum ve sessizce cevap vermemin kabalık olup olmadığını soruyorum.

Elini cesaret verici bir şekilde sallıyor. "Ona evet de."

Ama ona evet demedim. Bunun yerine, iyi bir önlem için açıklığa kavuşturmak için bir mesaj gönderiyorum.

CANDACE:

Şirketinin Noel partisinde seninle çıkıyormuş gibi yapmamı mı istiyorsun?

Cevabı hemen gelir.

CHASE:

Bu şekilde söyleyince.

Evet.

Bir kahkaha attım ama ona tekrar cevap vermedim.

Amanda mesajıma bir göz atmak için masanın üzerine eğiliyor. "Evet mi dedin?"

Telefonumu tekrar masaya bırakırken başımı sallıyorum. "Hayır, eve geldiğimde ona cevap vereceğim ve neler olduğunu anlayacağım."

"O partiye gidiyorsun. Cevap bekleterek adama işkence etme." Bardağını dudaklarına götürüyor. "Eve gidip daveti kabul edebilmen için bunu içmem gerekiyor mu yoksa ona buradan mesaj mı atmak istiyorsun?" Amanda söz konusu kendi fikirleri olduğunda hiçbir zaman utangaç olmamıştır.

"Buna takılıp kaldın, değil mi?"

Başını sallıyor. "Öyleyim. Onu bugün gördüm ve bu yeterli bir sebep. Ama bugün seni de gördüm. Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu çok az
tanıyorum." "Ama
ondan
hoşlanıyorsun."

Bakışlarını tutuyorum, yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım ama buna ne kadar degeceğinden de emin değilim. Ona yalan söylemenin ne anlamı var?

"Ondan hoşlanıyor olabilirim," diyorum sonunda. Parmağımı kaldırarak ekliyorum: "Ama onun tipi olmadığımı açıkça belirtti. Bu bir şeye dönüşmeyecek."

"Ama
olabilir."

"Ama

olmayacak."

Telefonuma doğru başını salladı. "Ona mesaj at."

Yavaşça telefonuma tekrar uzanırken içimi bir belirsizlik dalgası kaplıyor. Son mesajına bakarak, tek bir kelime yazmadan önce duraksıyorum.

CANDACE:

Tama
m.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor, ama bu sefer bir mesaj değil, hatta çift mesaj bile değil. Beni arıyor. Amanda'nın bunu ne kadar komik bulduğunu düşününce yüzümdeki tüm kanın çekildiğine eminim.

"Cevap verebilirsin!" diyor gülerek.

Başımı salladım. "Olmaz öyle şey. Burada seninleyim."

Gözlerini deviriyor ama ona hızlı bir mesaj göndermeden önce aramayı reddediyorum.

CANDACE:

Dışarı. Eve yürürken seni ararım.

Telefonumu tekrar masaya bırakıyorum, gidene kadar ona bakmamaya kararlıyım. Amanda'ya baktığımda, yüzünde aynı kendini beğenmiş ifadeyle bir yudum daha alıyor.

"Ne düşündüğünü bilmek istiyor muyum?" Birdenbire bütün gece olduğundan daha yorgun hissederek soruyorum.

Masumca omuz silkiyor. "Seni hiç böyle görmemiştim. Genelde erkekler seni aradığında hafifçe sinirlenirsin. Yüksek sesle 'Neden bana mesaj atmıyor ki' diye düşünürsün. Seni hiç bu kadar ..." Eliyle daireler çizerek bana doğru işaret ediyor. "Telaşlı."

"Telaşlanmadım." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile alnımı silme ihtiyacı hissediyorum.

"Hayır, kesinlikle değil," diyor kıkırdayarak.

"Bana seninle ilgili yeni bir şey söyleyebilir misin? Lütfen?" Kendimi hiç bu kadar gösteri gibi hissetmemiştim.

Başını salladı, sonunda pes etti. Şaşırtıcı bir şekilde gecenin geri kalanında Chase'den ya da şirketin Noel partisinden bahsetmiyor. Bunun yerine gülüyoruz, saçtan konuşuyoruz ve arkalarını toplamayan diğer stilistlerden dert yanıyoruz. Her şey her zamanki içkili gecelerimize dönmeye başlıyor ve

nefesim daha kolay geliyor ve gülmekten yanaklarım acıyor.

"İyi hafta sonları!" O arabasına doğru sola giderken el sallıyor, ben de daireme doğru sağa gidiyorum. "Ve beni haberdar et!"

Son kısmın Chase'e bir gönderme olduğunu söylemesine gerek yok. Başımı hafifçe sallayarak veda ediyorum. O arkasını dönene kadar telefonuma tekrar bakacak kadar cesur olamıyorum. Aramasını görmezden geldikten sonra gönderdiği mesaj zincirini ancak hayal edebiliyorum.

Telefonumun ekranına bakıyorum. Hiçbir şey yok. Ondan gelen tek bir bildirim bile yok. Ona dışarıda olduğumu ve sonra arayacağımı söyledim, peki neden bu manzara beni hayal kırıklığına uğrattı?

thirteen

Telefonumu kaydırarak açıyorum ve isminin yanındaki arama düğmesine basıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Selam Candace." Sesi sakın, kendinden emin ve benden haber aldığı için gerçekten mutlu.

"Selam. Telefonuna cevap veremediğim için özür dilerim." "Üzülme. Eğlendin mi?"

"Evet." Kelimelerim biraz yavaş çıkıyor çünkü tüm gece eğlenceli olsa da sanırım beni bu Noel partisine davet etmesi en heyecanlı kısmıydı.

"Umarım bu bir randevu değildir. Eğer öyleyse, şu anda seni eve bırakması gereken kişi o olmalı, ben değil."

Dudaklarımdan bir kıkırdama çıkıyor. "Hayır. Randevu değil. Ve bunun beni eve bırakman olarak sayılacağından emin değilim."

"Oh, kesinlikle sayılır. Peri masalı gibi bir şehirde yaşamıyoruz Candace. Biri senin eve gittiğinden emin olmalı."

"Ve sen o kişi misin?"

"Öyle görünüyor. Bu rol için imza attığımı hatırlamıyorum ama üstlenmekten mutluluk duyduğum bir rol." "Cidden" diye eklemeyen önce bir duraksama oluyor. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Gece yarısını geçmiş olması ya da üç parmak burbonu iki kez içmiş olmam fark etmez."

Saate bakmak için telefonumu kulağımdan çekiyorum. Gece yarısını geçmemiş, neredeyse bir olmuş. Amanda'yla birlikte çok kısa bir süre dışarı çıkmışız gibi geliyor, ama yine de bu akşam salonu 9:30'dan hemen sonra kapattık.

"Kahretsin. Özür dilerim. Saatin bu kadar geç olduğunu bilmiyordum."

"Candace, özür dilemeyi kes. Beni duydun mu? Ara beni. Her zaman ara beni."

"Evet, ama belli ki bunu söylerken sarhoştun."

Diğer taraftan gülüyor ve bu dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. "Sarhoş değildim. Sadece uyuyamadım. Burbonun yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Ve yaptı mı?"

"Biraz bile değil."

"Neden

uyuyamıyorsun?"

Chase iç çekiyor. "İş, stres ... daha fazla iş, daha fazla stres."

Dairemin önüne ulaştım ve içeri girdim. "Ne iş yapıyorsun?"

"Reklam. Ve patronum . . . Bazen tam bir baş belası oluyor."

"Patronunun seni sevdiğini söylediğini sanıyordum?" Lobide yürürken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Telefonda mizahsız bir kahkaha dolaşıyor. "Oh, öyle. Belki biraz fazla. Aslında bu yüzden Noel partisi için yardımınıza ihtiyacım var."

"Tamam mı?" Bunun nereye gittiğinden emin olmadığımı söyledim.

"Bakın, işimi seviyorum. Terfi almak üzereyim, bu yüzden şirketin istediği hiçbir şeye hayır demiyorum. Fazladan mesai yapıyorum ama patronum Çok iyi biri ama ..." Bir duraklama oldu.

"Chase, ne söylemeye çalışıyorsan söyle." Kilidimdeki anahtarlarla oynuyorum ve Miles'in evde olup olmadığını ya da bu gece eve gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Biriyle çıkacağından bahsetmişti.

"Geçen yıl Noel partisinde sarhoş oldu ve ökseotunun altında beni köşeye sıkıştırdı." Kelimeler aceleyle dökülüyor ve ben yaptığım işi bırakıyorum, kulaklarım yetiştiriyor, gecikmeli olarak işliyorum. Bir duraksamadan sonra sözlerine şöyle devam ediyor: "Partinin geri kalanında ondan kaçmak çok yorucuydu ve bunu bir daha yapmak istemiyorum. Bu yıl yanımda birini getirirsem mesajı alır diye düşündüm."

"Ona ilgilenmediğini söylemektense sahte bir randevu getirmeyi mi tercih ediyorsun?" Tekrar hareket etmeye başladım ve daireme girdiğimde boştu. Masa lambasını yaktım ve kanepeye uzandım.

İnliyor. "Ona söyledim Candace. Anlamıyorsun."

Sesindeki bir şey onu daha ciddiye almamı sağlıyor. "İnsan kaynaklarına bir şey bildirdin mi?"

"Hayır, istemiyorum. Yani *istiyorum* ama terfi alana kadar değil. Kim bilir, o zamana kadar artık patronum olmayacak, o yüzden muhtemelen duracak. Şu anda, sanırım benim üzerimde bir gücü varmış gibi hissediyor. Ona bunun asla olmayacağını söyledim. Çoğunlukla zararsız şeyler ama o çok acımasız."

Kaşlarımı çattım. İşle ilgili bu kadar stres yaşadığını bilmiyordum. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkürler. Bunu daha sonra konuşabiliriz." Elini yüzünde gezdirmiş gibi kelimeleri boğuklaşıyor. "Eve gelebildin mi?"

"Yaptım. Benimle yürüdüğün için teşekkürler."

Kahkahasının sesi yorgun geliyor. "Ne zaman istersen. Ciddiyim."

Tavana bakarken kaşlarım çatılıyor ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Umursuyor gibi görünüyor, gerçekten umursuyor.

Ben daha sormadan, "Hey, bu gecelik bu kadar yeter. Burbon etkisini gösteriyor ve ya seninle telefonda konuşurken uyuyakalacağım ya da sabah açıklamak zorunda kalacağım saçma sapan şeyler söylemeye başlayacağım. Sana ikisini de yaşatmamayı tercih ederim."

Bunlardan herhangi birinin gerçekleşmesinden mutlu olacağımı iddia edebilirdim, ama bunun yerine beni göremese de gülümsüyorum ve "İyi geceler Chase" diyorum.

"İyi geceler, Candace."

Telefonu kapatmak istemiyorum ama önce kırmızı tuşa basmak için kendimi zorluyorum. Uzun bir nefes alarak, onunla bu partiye gitmenin ne anlama geldiğini hayal ediyorum. Bana dokunacak mı? Beni öpecek mi? Her şeyden yara almadan kurtulabilecek miyim? Cevaplar büyük olasılıkla evet, evet ve ... hayır.

fourteen

PAZAR GÜNLERİ BENİM CUMARTESİ GÜNÜMDÜR. Sokakların canlı ve hayat dolu olduğu günlerin yerini hiçbir şey tutamaz. Miles ve ben genellikle brunch yaparız ama neredeyse sabah 10:00'a kadar uyumuş olmama ve dairenin çoğunu temizlemiş olmama rağmen hala dönmedi.

Üst kattan küçük bir elektrikli testereye benzeyen sessiz bir vızıltı geliyor ve telefonumu çıkarıp Miles'a mesaj atarken Lenny'nin neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

CANDACE:

Sadece kontrol ediyorum.

Bütün gece dışarıda olduğu ilk sefer değil ama nadiren oluyor. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor olmalı. Eğer hoşlanmasaydı, dün gece geri gelirdi ya da bu sabah erkenden sıvıştırdı. Ben duş alıp saçlarımı kurutana kadar cevap vermiyor. Mesajını gönderdiğinde banyoda durmuş saç maşamın ısınmasını bekliyordum.

MILES:

Sana bu adamı anlatana kadar bekle.

Bebeklerimi alabilir.

Cevabımı yazarken bir kahkaha attım.

CANDACE:

Onu duydun mu? Böyle bir açıklamadan sonra onunla tanışmak istiyorum.

Bu sefer hemen cevap veriyor.

MILES:

Her şey zamanında. Daha sonra evde olacağım.

Sıcak ütüyü kaldırarak saçtan küçük bir parça alıyorum ve bileğimi ustalıklı kıvrarak bir kıvrım oluşturmada önce ütüyü saç tellerinin üzerinde düzleştiriyorum. Başkalarının saçlarını şekillendirmeyi ne kadar sevsem de, kendi saçımı yapmaktan aynı keyfi alamıyorum. İş gibi geliyor ve izin günümde yapmak istediğim son şey çalışmak. Neyse ki çok uzun değil ve şekillendirmesi de kolay. Aksi takdirde sabrım olur muydu emin değilim.

Pazar sabahımda eksik olan tek şey taze demlenmiş bir latte. Üzerime bir kot pantolon giyip, siyah bol bir tişörtü önden kıvrarak güneş gözlüklerimi takıp kapıdan çıkıyorum. Florida'nın hala *kış gibi hissettirdiğini* söyleyemem, ancak bugün sıcakta hoş bir mola sunuyor. Bu öyle bir hava ki, bir restoranda yemek pişiren kişi olmadan dışarıda oturmanıza izin veriyor ve buralarda umabileceğimiz tek şey bu.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda bir Noel geçit töreni düzenleniyor. İnsanlar kaldırım kenarlarını doldurmuş, günlük hayatlarına devam etmeye çalışanlara çok az yer bırakmışlar. Ailelerin ve arkadaş gruplarının arasından geçerken, gördüğüm manzara karşısında dudaklarım uçukluyor. Yakındaki bir şeker kamışı şamandırasından "Rockin' Around the Christmas Tree" çalarken dans eden elfleri izlemek için herkesin bir araya geldiğini görmenin çok sağlıklı bir yanı var. Bu manzara bana ailemin genellikle ön bahçelerinde bir yere koyduğu şeker kamışı ormanını hatırlatıyor ve umarım bu yıl molanın tadını çıkarıyorlardır.

Ancak tüm müzik ve dans eden elflere rağmen, Southern Roast'a yaklaşırken dikkatimi çeken başka biri oluyor. Bu noktada, onun figürünü her yerde tanıyabilirim, ancak Chase'in görüntüsü hala midemi serbestçe dalgalandırıyor.

Sanki içeri girmeyi tartışıyormuş gibi dükkanın önünde duruyor. Eliyle ağzını siliyor ve yüzü cama dayanmamış olsa da içeri bakmaya çalıştığı belli.

Saçları dünkü gibi daha rahat ve parmaklarımı kalın, esmer buklelerin arasında gezdirme isteğimle savaşmak zorundayım. Yüzündeki kirli sakal da biraz daha belirgin. Hafta sonları tıraş olmuyor olmalı. Bu tip bir adam, bu tip bir sakalla *harika* görünürdü.

ama sakal bırakırsa yüzünü görmeyi özleyeceğimi düşünüyorum. Tişörtünün rahat bir kalıbı olması gerekirken, kaslı kollarını ve omuzlarını biraz daha sıkı sarıyor. Kumaşın göğsünün ve sırtının üzerinde esneme şekli, zihnimin onun altında nasıl görünebileceğini merak etmesine izin veriyor.

Güneş gözlüklerimi kafama geçirerek, "Geçit töreni için gelmediniz mi?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve ensesini ovuşturmadan önce gülüyor. Omzunun üzerinden arkasında gerçekleşen dans gösterisine bakarak başını sallıyor. "Yakalandım, değil mi?"

Eğlence dudaklarımı çekiştiriyor. "Belli bir baristayı mı arıyorsunuz?" "Kaçıyor olabilir misin?" Yüzünü buruşturuyor.

"Beni kurtarmak için buradasın, değil mi? Sen?"

Sözleri beni sımsıcak sarıyor, ama kapıya uzanarak bundan kurtulmaya çalışıyorum. Kapıyı çekip açtığımda ve içeriye baktığımda, hiçbir yerde sarı saç görünmüyor. Ona dönüp, "Etraf temiz, seni koca bebek." diyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak, adımlarını biraz daha hızlandırmış bir şekilde beni takip ediyor. Kapıya uzanıp onu açık tutarken soruyor, "Ee, burada ne yapıyorsun? Biriyle mi buluşacaksın?"

Gözlerim yukarıdaki menü panolarını tararken başımı sallıyorum. "Hayır. Giderken bir şeyler almayı planlıyordum."

Gözlerini yukarıdaki panolardan ayırmadan yanımda omuz silkiyor. "Ya da kalabiliriz."

Şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmeden, "Planın yok mu?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Hiçbirini buna tercih etmezdim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Ben bir şey söylemeyince gözlerini menülerden ayırıp bana baktı. "Şey, bu ve muhtemelen anlaşmamızı tartışmalıyız."

O kadar rahat söylüyor ki, ama bu sözler aklımın bir köşesinde yankılanıyor.

Anlaşmamız.

Karşı konulmaz bir adamın kız arkadaşımıymışım gibi davranmam gereken ve bir yandan da ona karşı koymaya çalışmam gereken yer.

Evet. Muhtemelen bunu tartışmalıyız.

Keskin bir nefesle başımı sallıyorum. "Evet. Tamam. Bunu yapabiliriz."

Ön tarafa doğru ilerlediğimizde, ben zencefilli latte sipariş ediyorum ve Chase öne çıkarak "Kahve benden" diyor ve siparişini veriyor

siyahını.

"Hayatta olmaz," diyorum, hafifçe dönüp ona bakarak. "Bir sonrakini alabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı?"

Kartını çoktan çıkarmış ve baristaya *v e r m e k t e* tereddüt bile etmiyor. "Bir dahaki sefere burbon içtiğimde demek istedim."

Gözlerim kısılıyor ama bu konuda onunla tartışmanın bir anlamı yok. Barista kartını alıyor, okutuyor ve birkaç saniye içinde geri veriyor. Ve beni bir masaya yönlendirmek için sırtıma dokunduğunda, nasıl konuşacağımı unutmuştum zaten.

Bana o kadar zahmetsizce dokunuyor ki, sanki yarattığı etkinin farkında değil. Onun gibi bir adam kadınlara ne yaptığını nasıl *bilmez*? Bu adam *bana* ne yaptığını nasıl bilmez? Dokunuşu zamanı durdurabilir. Her şey yavaşlıyor. Yavaşlamayan tek şey hızla atan kalbim.

Bir kez daha düşündüm de, etiketlediği fotoğraflardaki kadın sayısına bakılırsa, muhtemelen biliyordur. Muhtemelen böyle şeyleri bu nedenle yapıyor.

Hafta sonu buraya her zamankinden daha fazla insan geliyor ama çoğu geçit törenini izlemek için içkilerini dışarıda yudumluyor. Dükkânın yan tarafındaki büyük cam vitrinin yanında küçük bir masa kapıyoruz ve konuşurken uzaktan şenliklerin tadını çıkarabiliyoruz. Arka köşede yıllarca kullanılmaktan yıprandığı belli olan sahte bir Noel ağacı var. Çam iğneleri incelmış, altındaki siyah plastik gövdeyi ortaya çıkarmış ve ben ona bakıyorum.

Chase bakışlarımı takip ediyor. "Neden o ağaca sanki ona karşı kişisel bir kan davan varmış gibi bakıyorsun?"

Ağaca dönmeden önce ona bakıyorum. "Bu biraz hayal kırıklığı yaratıyor, değil mi?"

Omzunun üzerinden tekrar bakıyor, bu kez orantısız derecede büyük, parlak süslemeli küçük, sahte ağaca daha uzun süre bakıyor. Bana dönerek sırtıyor. "Bence ilham verici."

Bir kahkaha attım ve fincanımı ağzıma götürdüm. "Sen yapardın."

Kendi fincanıyla benim hareketimi yansıtıyor. "Yapabilen küçük ağaç gibi."

"Biliyor musun," diyorum dik oturup ağaçla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakırken. "Sadece bir kez olsun, tatillerde gerçekten Noel gibi hissettiren bir yere gitmek güzel olurdu diye düşünüyorum."

Gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Gidip sahte kar mı almamız gerekiyor? Çünkü ne kadar işe yaramaz olsa da gidip sahte kar alabiliriz."

"Hayır," diyorum gülerek. "Noel gibi hissettiren *gerçek* şeylerin olduğu bir yere gitmek istiyorum. Hayatım boyunca Florida'da yaşadım. Sadece bir kez olsun Noel'in filmlerdeki gibi hissettirmesini istiyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Bir elini göğsüne koyuyor. "Sayısız karlı kış ve şimdi de birkaç sıcak kış yaşamış biri olarak." Sanki tek başına bu gerçek bile söyleyeceği her şeyi haklı çıkaracak sihirli bir kimlikmiş gibi bana bakıyor.

"Devam et." Ona elimi salladım.

Kahvesinden bir yudum alıyor, kendini beğenmiş ama bir şekilde hala güzel görünüyor. "Bence Noel, senin onu nasıl yarattığındır. Eğer sana Noel gibi gelmiyorsa, belki de bu kadar Cimri olmayı bırakmalısın."

Gözlerim büyüdü. "Ben değilim!"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Sanırım öylesin." Parlayarak ekliyor: "Yine de endişelenmeyin. Şirketimin tatil partisine geliyorsunuz ve hiçbir şey sizi aşırı pahalı şampanya ve minik tatlılar kadar havaya sokamaz."

Başımı eğip dudaklarımı alaycı bir şekilde kaldırıyorum. "Pahalı mı? Açık bar yok mu?"

Chase yudumunu yutarak başını sallıyor. "Oh, öyle olacak. Sadece şampanyanın onlar için pahalı olduğunu hayal ediyorum." Omuz silkiyor. "Kurumsal Amerika."

Partiden bahsedilmesi üzerimde hemen bir etki yaratıyor, kalp atış hızım kaçınılmaz tırmanışına başlıyor. "Doğru." Hissettiğimden daha rahat görünmeye kararlı bir şekilde soruyorum: "Nerede çalışıyorsun bu arada? *The Office*'in Noel bölümlerini hayal edip duruyorum ve doğru yolda olduğumdan emin değilim."

Kıkırdıyor ve bu çok hoş bir ses. "Tam olarak öyle değil.

Gideceğimiz parti daha büyük olacak." Ona

dikkatle bakıyorum. "Ne kadar büyük?"

"Büyük."

". . . Nasıl yani?"

Gülümsüyor. "Bak, ben başarılı bir reklam şirketinde çalışıyorum. Teklifler, müşteriler, korkunç patronlar. *Mad Men*'i izlediyseniz, onun gibi bir şey ama bilmem kaç yıl ileri sarın ve her şeyi dijital hale getirin."

Tek bir müşteri için kendimi gösterebilirim ama bir oda dolusu insana fikirlerimi anlatmak? Hayır, teşekkürler. "Kulağa stresli geliyor."

"Öyle," diyor takdirle, sanki yıllardır söylediklerini anlayan ilk kişi benmişim gibi. Arkasına yaslanıp bileğini karşı dizine dayarken daha da rahatlıyor. "Her neyse, bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Küçük bir yudum alıyorum. "Tam olarak neyi kabul ettiğimden emin değilim ama bir şey değil."

Dudakları titriyor. "İşte bu yüzden birbirimize rastlamamız harika. Ayrıntıları çözebiliriz."

Mesela bana ne kadar dokunması gerekecek? Ve öpüşecek miyiz? Ve kaç kere? "Kulağa hoş geliyor. Ne zaman?"

"20 Aralık. Cuma günü, işten sonra."

"Mükemmel. Peki nasıl giyinmeliyim?"

"Çok ... güzel."

Bir kaşımı kaldırdım. "Süslü mü?"

Yüzünü buruşturuyor. "Birazcık. Bunun için bir elbise almak istersen, masrafını ben karşılayacağım."

Başımı salladım. "Hayır, eminim bir şeyim vardır. Oda arkadaşım bu konuda yardımcı olabilir."

Ağzının herhangi bir noktada benimkinin üzerinde olup olmayacağına dair kafamda çılgılık atan soruların dışında bir soru düşünmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar sadece elime ya da belime dokundu -kısa bir süre- ve bu da sinirlerimi çılgına çevirmeye yetti. Onu öpme düşüncesi, sahte bile olsa - hiçbir şey ifade etmese bile - beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Heyecanlı çünkü ... şey, ona bak. Ve dehşete düştüm çünkü beni şimdiden bu kadar etkilemeye başladıysa, dayanmam zor olacak. Gözlerim tekrar dudaklarına kaydı ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kaydığında beni dikkatle izliyordu.

Boğazımı temizliyorum ve dik oturuyorum. "Bir şey getirmeme gerek var mı?"

Bir gülümseme izi. "Sadece senin harika arkadaşlığın."

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. "Arkadaşlığım ..." Ama bu sadece benim arkadaşlığımdan duyduğum zevk değil. Eğer öyle olsaydı, arkadaş olarak giderdik.

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık var, sanki beni okumaya çalışıyor. Benimle aynı seviyeye gelmek için öne doğru eğiliyor, kahvesi ellerinin arasında duruyor. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Alayımı bastırıyorum. Yapmak istemediğim şeyler için endişelenmiyorum. Yapmak isteyeceğim ama yapmamam gereken şeyler için endişeleniyorum.

"Ama?"

Maun gözlerini tekrar bana kilitlemeden önce fincanına bakarken bir kahkaha nefesi bırakıyor. "Ama ben bu insanları yıllardır tanıyorum. Onlar da beni tanıyor."

Tam olarak ne ima ettiğini biliyorum, bu yüzden basitçe "Ve ... olmadıkça buna inanmayacaklar mı?" diyorum.

Beni inceliyor. Gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. Dudakları hafifçe birbirine yapışıyor ve bu şekilde daha ciddi görünüyor, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi. "Seni öpebilir miyim?"

Hava boğazıma takılıyor. Şimdi mi demek istedi? Tüm bu insanların ve dışarıda dans eden elflerin olduğu bu kalabalık kafenin ortasında mı? Kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim çevremizi tarıyor ama zorlukla yutkunup başımı sallıyorum. "Tamam."

Ama beni öpmek için bir hamle yapmıyor. Hiç hareket etmiyor. O karanlık gözler ağzıma düşüyor ve "Tamam" diyor. "Başka bir şey var mı?" Bacaklarımı çaprazlayıp bir yudum daha alıyorum, çaresizce

Tam şu anda beni öpmek üzere olduğunu düşünmüyormuş gibi görünmek için.

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Belki de güvenli bir konuşma yapmalıyız."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "*Güvenli bir kelime mi?* Bana tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

O güzel kahverengi gözler genişliyor. "Muhtemelen düşündüğün gibi bir şey değil," diyor çabucak. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve o gezdirdikten sonra saçlarının hep yukarı kalkmasına bayılıyorum. "Sadece rahat olduğundan emin olmak istiyorum. Bir kelime seçmeliyiz ve eğer ikimizden biri onu kullanırsa, çizgiyi aştığımızı anlayacağız."

Kaşımı kaldırıyorum. "İkimizden biri mi?"

"Şey, evet." Başını şakacı bir şekilde eğiyor. "Kız arkadaşlarımdan çoğu bana bir şekilde dokundu."

"Doğru." Yanaklarım ısındı. Neden bu kadar etkilendim? Elbette, rolümü oynamak zorundayım. Bunu kabul etmek sadece Chase tarafından dokunulmak ve öpülmek anlamına gelmiyor, aynı zamanda bunları yapan kişi de ben olacağım anlamına geliyor. Düşünceleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Elbette. Güvenli bir kelime iyi bir fikir."

Düşünürken parmaklarını masanın üzerine vuruyor. "Peki ya 'sahte kar?'"

Gülüyorum. "Partide sahte kar olacak mı? Çünkü eğer öyleyse, bunun hakkında konuşma ihtimalim çok yüksek."

"Tanrım, umarım öyle olmaz," diyor yüzünü buruşturarak. "Şirketimin daha iyisini yapabileceğini düşünmek isterdim, ama asla bilemezsiniz."

Verdiği yanıt beni daha çok güldürüyor. "Biliyor musun, ne kadar rüküş olsa da sahte karın güzel bir yanı var."

Bana yan gözle bakıyor, gözleri güven vermiyor.

"Bir düşünün," diyorum gülümseyerek. "İmkânsızı mümkünmüş gibi hissettiriyor. Böyle bir şeyde bir tür mecazi güzellik olmalı."

"Sahte kar her yerde gerçek kardan utanç verici ama seni Florida Noel ruhuna girerken görmek hoşuma gidiyor." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve vücudumun verdiği tepkiye bakınca k u l a ğ ı m ı yaladığını sanıyorsunuz.

Sıkı bir gülümsemeyle elimi onunkinden çekiyorum ve fincanımı dudaklarıma götürüyorum. "Bu konuda bu kadar tutkulu olmana bayılıyorum."

"Daha fazla insan olmalı." Konuyu elinin tersiyle itiyor. "Tamam, yani pek güvenli bir kelime değil."

"Peki ya Jack Frost?"

Kaşını kaldırıyor. "Kar yağdıran adam mı?"

"Evet. Yani, partide konuşulacak biri değil ve partinin dışında onu gündeme getirmek için bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum."

Düşünüp taşıyor. "Hoşuma gitti."

"Onaylamanıza sevindim," diyorum biraz alaycı bir ifadeyle.

Chase gülümsüyor ama dikkati arkamdaki bir şeye kilitleniyor. Biri içeri girmek için kapıyı açtığında dışarıdaki bayram geçit töreninden gelen sesler dükkânı dolduruyor. Omzumun üzerinden bakarak odayı tarıyorum. Hâlâ buraya geldiğimiz zamanki kadar kalabalık görünüyor. Tatil temalı içeceklerini sipariş etmek için bekleyen küçük bir kuyruk var. Ama sonra onu görüyorum. Vardiyasına başlamak için içeri girerken uzun sarı saçlarını ve parlak gülümsemesini görüyorum.

Geçen gün buradayken onu fark etmemiş olabilirim, ama Chase'in gözlerinin onun her hareketini takip edişine bakılırsa, kesinlikle o. En başta çıkma teklif etmek istediği kız.

Bana da mutlu Noeller.

fifteen

Tavrındaki değişim belli belirsiz ama ben görüyorum. Az önce karşımda oturan kendinden emin, rahat adam gitmiş, yerine fark edilmek istemiyormuş gibi görünen bir adam gelmiş.

Çok küçük, çok hızlı ama acı verecek kadar gürültülü bir şey. Kızın bir erkek arkadaşı olduğunu biliyorum ama belli ki onu burada benimle görmesini istemiyor.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordum. Gözlerini kırptırdı.

"Onun yüzünden mi?"

Başımı salladım.

O kusursuz, rahat gülümsemesi geri dönüyor, ama gözlerinde bir endişe izi var. "Reddedilmeyi kaldırabilirim, Candace." Dik oturuyor, neşesi geri geliyor. "Bazıları bundan zevk aldığımı bile söyleyebilir."

Bakışlarını tutarken, bir gülümseme yüz hatlarımı yavaş yavaş ısıtıyor. "Sen yapardın."

Sanki ona iltifat etmişim gibi sırtıyor.

"Ama istersen yine de gidebiliriz."

Chase vereceği cevabı düşünmeye vakit bulamadan başını sallar. "Hayır. Hâlâ bu parti hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Konuşacak başka ne var ki?" "Bence pratik yapmalıyız."

Ağzım kuruyor ve bir yudum daha alıyorum. "Tam olarak ne pratiği?"

"Bir şekilde birbirimizin etrafında olmak ..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bir elini ağzına siler.

"İkna edici mi?"

"İkna edici," diyor başını sallayarak, sesi sert.

"Mantıklı." O buna alıştırmaya diyebilir ama ben duyarsızlaştırma diyeceğim. Bu iyi olacak. Bu aptal karasevdadan kurtulmama yardım edecek.

Tanrım, umarım berbat öpüşüyordur.

Chase tezgahı göremiyor ama ben görebiliyorum. Sarışın barista gözlerini ondan alamıyor. Hatta gözleri Chase'e kilitlenmişken iş arkadaşına bir şeyler mırıldanıyor. "Bakma ama senden bahsettiklerine eminim."

Yudumun ortasında dondu kaldı. "Peki sana bunu düşündüren ne?"

Kaşlarını kaldırıp derin bir nefes alıyorum. "Sana bakıp duruyor."

Fincanını yavaşça bırakarak, "Hı-hı" diyor. "Ve iş arkadaşısıyla konuşuyor."

"Tamam."

"Ve sana bakarken iş arkadaşısıyla konuşuyor."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ama bu sadece bir an sürüyor ve sonra omuz silkiyor. "Erkek arkadaşı olan o. Benim sorunum değil." Sırıttıyor. "Muhtemelen bu kadar çabuk yoluma devam ettiğimi görünce şaşmıştır."

Alay ediyorum. "Doğru."

Öne doğru eğilip elimi tutmadan önce beni düşünüyor. Başparmağı parmak eklemlerimin arkasında geziniyor ve bu temas içimde bir heyecan yaratıyor. Dokunuşu yavaş ve nazik ama kasıtlı. Parmak uçlarının tenime değdiği her sıyrık, oynadığı satranç oyununda stratejik bir hamle gibi hissettiriyor. Onun dokunuşuyla tüm vücudum donuyor ama ben üşümenin tam tersiyim. Sıvı ısı içimi ısıtıyor ve bakışlarını tutarken çaresizce sık nefeslerimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

"Ben hayatıma devam ettim. Sen inanılmazsın, bunu biliyor musun?" Elimi ters çeviriyor ve avucumun çizgilerinden birini izliyor. Gözlerini ellerimizden ayırmadan parmakları ön kolumda geziniyor ve tüm bedenim karıncalanıyor. "Çok güzel." Gözleri şeytani bir parıltıyla benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Bu nasıl bir alıştırma?"

Hava nihayet ciğerlerimi ani bir telaşla terk ediyor. Doğru. Antrenman.

Boynumun pembenin koyu bir tonuna dönüştüğünden oldukça eminim, bu yüzden çenemi boştaki elime dayayıp dirseğimi masanın üzerine koyarak

sakla. "Bütün kız arkadaşlarıyla böyle mi konuşuyorsun?"

Dudakları seğiriyor ve yere bakıyor, eli hâlâ bileğimin açıkta kalan derisinde geziniyor. "Hayır."

Konu erkekler olduğunda Miles'ın düşündüğü kadar tecrübeli olmayabilirim, ama bir erkek bana hiç dokunmamış değil. Öyle olsa bile, parmaklarını tenimde gezdiren tüm erkekler arasında hiçbiri Chase kadar güçlü bir büyü yapmadı.

"Hayır mı?" Dışarı çıkmayı başardım.

Dik oturuyor ve beni tuttuğu yerden bırakıyor. Elimini geri çektikten sonra bile, dokunuşunun anısıyla tenim hâlâ karıncalanıyor.

"Bu filtrelenmiş versiyonu. Eğer sen ve ben gerçekten birlikte olsaydık, geri çekilmek olmazdı."

Kalbim çarpıyor, başımı eğiyorum. "Dene beni."

"Hayır," diyor başını sallayarak ve bir kahkaha atarak.

Bununla başa çıkamayacağımı düşünmesine inanamıyorum. "Chase." İsmi dilimde keskinleşiyor ve dudaklarını ayırarak dikkat kesilmesi ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya yetiyor. Onun adını daha önce hiç söylememiştim ve bana bakışına bakılırsa, sanırım o da aynı şeyi fark ediyor. Odadaki hava yüklü, bu yüzden "Aptalca davranıyorsun" diyerek yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Hayır, Candace." Adımı işaret ederek söylüyor, gözlerinin ardında bir muziplik kıvılcımı var. "Senden asla duymamayı umduğum sadece iki kelime var." Her biri için bir parmağını kaldırıyor. "Jack ve Frost. Ve eğer iğrenç şeyler söylemeye başlarsam, ikisini de söylersin."

Gözlerimi deviriyorum.

"Sen ve ben arkadaşız. Saygıyı hak ediyorsun."

Hayatımda hiç bu kadar saygısızlık görmek istememişim.

Gözlerim tekrar baristaya kayıyor. "Bu yüzden mi sana bakıp duruyor? Erkek arkadaşı varken ona ağza alınmayacak şeyler söylediğin için mi?"

Yorumumu bir el hareketiyle geçiştiriyor. "Lütfen. O ve ben o kadar ileri gitmedik. Tek yaptığım numarasını istemektir ve o da bana vermedi. Belki de zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederim." Chase gözlerini tekrar bana dikmeden önce son kahvesini bitirdi. "Hala buna var mısın?"

"Lütfen," diyorum aynı küçümseyici tonda. "Beni korkutmuyorsun." Bu bir yalan. Muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan, ama cevaben sırtması her şeye ediyor.

sixteen

Daha dairemizin kapısına varmadan ve anahtarlarımı çıkarmadan kulaklarıma MÜZİK vuruyor. Miles'in *bu* kadar iyi bir ruh halinde eve dönmesi en sevdiğim şeylerden biri. Daha kapıyı açmadan, yüzde seksen beş ihtimalle dairenin bir yerinde dans ediyor olduğunu biliyorum -muhtemelen iç çamaşırlarıyla.

Ben içeri süzülürken müzik koridora taşıyor ve eşyalarımı yere koyduğumu duymuyor. Şikayet etmiyorum. Buradan, Nicki Minaj'la birlikte twerk yapıp rap yaparken bir bacağını mutfak taburesine dayamış halini harika bir şekilde görebiliyorum.

Kollarımı kavuşturarak önümdeki manzarayı tam olarak değerlendirmek için bir an duruyorum. Bugün iç çamaşırı giymemiş ama şortu iç çamaşırı sanılabilecek kadar kısa ve atletinin her yerinde yengeç resimleri var.

Bu adamı seviyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken, beni görebileceği şekilde etrafta dolaştığımdan emin oluyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve performansı daha da artıyor. Kendimi birkaç adım ötedeki mutfak tezgahının üzerine atıp ayaklarımı sarkıtıyorum ve şaşkın bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Hoparlöre uzanır ve müziğin sesini kısar. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diyor hafifçe eğilerek. Gözleri tekrar bana kilitlendiğinde, "Nerelerdeydin?" diye soruyor.

Gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya benziyor. "Sana anlatacak çok şeyim olabilir." Bacağımı uzatıp ayağımla ona vuruyorum. "Ama önce randevunu dinlemek istiyorum."

"Oh, ben bu adamla evleneceğim." Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. "Ya öyle yaparım ya da onu takip ederim. Mesele şu ki, eğer bu adam

evlenirse, ben. Olacağım. Olacağım. Orada."

"Her şekilde yardım edeceğimi biliyorsun," diyorum sırtarak. "Onunla ne zaman tanışacağım?"

Düşünürken başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Bilmiyorum."

Kaşlarım çatıldı. Miles pek çok randevuya çıktı ve bir kez bile evlilik konusunu açmadı. "Onu bir daha görmeyecek misin?"

"Oh, kesinlikle." Bana güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Dışarıda olma konusunda henüz yeni, bu yüzden buraya gelip herhangi biriyle benim ... herhangi bir şeyim olarak tanışmak konusunda rahat olması daha uzun sürebilir."

"Bu adil."

Tırnağını ısıyor. "Evet, öyle. Çok heyecanlıyım ve bunu çatılardan haykırmak istiyorum." Buzdolabını açmak için arkasını dönüyor ve bir High Noon çıkarıyor. "Yani, Pembe Power Ranger'ın bana göre olmadığını öğrendiğimden beri dışarıdayım, bu yüzden kafamı toparlamak biraz zor, ama anlıyorum."

"Ona zaman ver," diyorum güler. "Kendine gelecektir ve geldiğinde onunla tanışmak için çok heyecanlı olacağım. Bu adamı bu kadar farklı kılan ne?"

"Taze bir nefes gibi hissettiriyor. Onu seveceksiniz." İçkisinden bir yudum alır. "Peki, bana anlatmak zorunda olduğun tüm bu şeyler nedir? Kahveci adamın penisıyla bir ilgisi var mı?"

"Biraz." Yüzü aydınlanıyor ve parmağımla onu işaret ediyorum. "Fazla heyecanlanma." Mutfak tezgahından aşağı atlayıp buzdolabını açıyorum ve kendi içkimi alırken Chase, sahte randevular ve Noel partileriyle ilgili her şeyi ona anlatıyorum.

Oturma odasına geçip kanepeye uzandığımızda, "Süslü olduğunu mu söyledi?" diye soruyor.

"Evet, giyecek bir şey seçmek için yardımına ihtiyacım olabilir."

Başını sallar. "Alışverişe gidelim. Dolabındaki hiçbir şey bu tanıma uymuyor."

Gözlerim kısılıyor ama onunla tartışmıyorum. "Ateşle oynadığını biliyorsun, değil mi?"

Başım kanepeye yaslanıyor ve tavana bakıyorum. "Biliyorum."

"Yani, iyi bir poker yüzün var. Bunu kabul ediyorum ama bu adamdan hoşlanıyorsun."

"Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." Bu doğru. Tüm mesajlaşmalarımız ve buluşmalarımız boyunca, ona her zamanki randevularımdan hiçbirini sormadım.

Sorularım var. Ailesi, yetiştirilme tarzı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve beş yıl sonra kendini nerede gördüğüne dair hiçbir fikrim yok.

"Ama hâlâ ondan hoşlanıyorsun."

Chase'le geçirdiğim zamanı düşünmek bile göğsümü ısıtıyor ve Miles'ın haklı olduğunu biliyorum. Belki de Chase hakkında yeterince şey bilmemek onu daha çok sevmeme neden oluyor. Çünkü onu bir insan olarak şekillendirecek somut gerçekler olmadan, bana sadece nasıl hissettirdiği kalıyor. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu adamın yanında aldığım keyif eşsiz. Nefesimi üfleyerek rahatlıyorum. "Seviyorum."

"Ve sen de bu işe bulaşacaksın."

"Ya da," diyorum, neşelenerek. "Belki bu, sahip olduğum yanılsamadan kurtulmamı sağlar." Doğrulup yüzümü ona dönüyorum ve ayaklarımı altına alıyorum. "Yani, onu çok az tanıyorum. Hani ilk birkaç buluşmada harika görünürler ama sonra öyle olmazlar ya."

İkna olmamış görünüyor. "Evet."

"Pekala," diyorum, teorimi paylaşmak için daha da hevesleniyorum. "Bu, onu terk etmek zorunda kalmadan görüldüğü kadar harika olmadığını anlamam için harika bir yol. Birkaç sahte randevuya çıkacağız, onu tanıyacağım ve muhtemelen onunla birlikte olmak istemediğimi anlayacağım."

"Belki ..." diyor yavaşça başını sallayarak.

"Yapacağım." Yapmak *zorundayım*. Çünkü beni neyin temelli kapatacağını bulamazsam, bu işin içinde kaybolup gideceğim. Kalbimi korumakta iyi olabilirim ama Chase barikatları çoktan yıktı ve ben onu sadece birkaç gündür tanıyorum.

Miles bir an bana baktı. Konuştuğunda kelimeleri sanki özenle seçilmiş gibi yavaşça çıkıyor. "Seni hiç böyle gördüğümü sanmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ben hiç böyle hissetmemiştim ama Miles'ın bunu bilmesine gerek yok. Telefonum aramızdaki kanepede titrediğinde kendimi savunmak için acınası bir çabayla ağzımı açıyorum.

Miles bir kaşını kaldırdı. "O mu?"

Telefonuma uzanıp çeviriyorum ve bakıyorum. "Evet."

CHASE:

Bu hafta sizi dışarı çıkarayım.

"Ne dedi?"

Tekrar telefonuma bakmadan önce Miles'a bakıyorum. "Bu hafta bir araya gelmek istiyor."

Miles dudaklarını bükerek bir yudum daha alır. "Tabii ki öyle."

CANDACE:

Antrenman için
mi?

CHASE:

Tabii ki. Kesinlikle pratik.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

Miles'in sesi başımı kaldırmama neden oluyor. "Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Sadece programımı belirlemeye çalışıyorum."

"Mhm," diye mırıldanıyor, yalanımı anlıyor.

CANDACE:

Salı işe yarar mı?

Miles beni yakından izliyor ama Chase'in birkaç saniye içinde cevap vereceğini de biliyorum, bu yüzden gözlerimi telefonumdan ayırmıyorum.

CHASE:

Salı günleri benim için iyi değil. Patronum beni hep geç saatlere kadar çalıştırır.

Perşembeye ne dersin?

CANDACE:

Tabii. Aynı yerde mi?

CHASE:

Hayır. Seni alıp yemeğe götüreceğim.

Güzel giyin.

"Neye gülüyorsun lan sen?" Miles soruyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Hiçbir şey." Yüzümde bir gülümsemenin yayılmasına izin verdim.

"Hiçbir şey yok."

seventeen

MILES, geçen Perşembe Chase ile bir şeyler içmek için buluştuğumuzda giymemi istediği küçük siyah elbiseyi tutuyor. "Zamanı geldi." Küçük siyah kumaş parçasını uzatıyor ve bana doğru başını sallıyor. "Giy onu."

"Emin misin?" Askıyı ondan alıp elbiseyi vücuduma tutarken soruyorum. "Bu biraz fazla gibi görünüyor."

"Güven bana, seni bu elbisenin içinde gördüm ve sahip olduğun diğer her şeyin içinde gördüm. Elbiseyi giyiyorsun."

"Bunu bir hakaret olarak mı yoksa bir iltifat olarak mı algılamalıyım?" Kollarını kavuşturuyor. "İkisi de."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki." Hızlıca iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve elbiseyi başımın üzerine çekiyorum. İnce askıları, sahip olduğum diğer her şeyden daha fazla dekolte gösteren bir yaka taşıyor ve daraltıcı beli bana klasik bir figür veriyor. Dizimin hemen üstünde duruyor. Vücudunuz için özel olarak üretilmiş gibi hissettiren, bazen rastladığınız nadir kıyafetlerden biri. Birkaç yıl önce bir arkadaşımın bekarlığa veda partisi için almıştım ve Miles'ın her etkinlik için önermesine rağmen o zamandan beri giymedim.

"Kahretsin Candace," diyor giyer giymez. "Sanırım şimdi sana daha da çok yaklaşıyor."

Aynada kendime bakıyorum ve sanırım haklı. İlk aldığımdan beri biraz kilo almışım. Şimdi üzerime küçük gelmesinden endişeleniyordum ama vücudumu doğru yerlerden sarıyor.

Saçlarım gevşek dalgalar halinde aşağıya iniyor ve süslenmek için normalden biraz daha fazla makyaj yapıyorum. "Ve sen bunun çok fazla olduğunu düşünmüyor musun?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

Miles yatağıma oturdu. "Sanırım seni becermeye çalışacak, beceremezse de erkeklerden hoşlanıyor olabilir."

"Bu gerçek bir randevu değil. Hatırladın mı?" Aynada kendime bir kez daha bakmak için dönüyorum. "Aslında benimle ilgilenmiyor."

Yorumumu elinin tersiyle itti. "Evet, biliyorum. Kahve servisi yapan sarışıklardan hoşlanıyor." Dizleri zıplıyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Omzumun üzerinden ona uyarıcı bir bakış attım. "Sadece . . . nazik ol."

Ayağı kalktı. "Kapa çeneni. Ben her zaman iyiyimdir." Yine kendisinin seçtiği bir çift topuklu ayakkabıyı işaret ediyor. "Bunları giy." Başka bir şey söylemeden odamdan çıkıp gidiyor ve ben de son rötuşları yapmak için yalnız kalıyorum.

CHASE:

5 dakika içinde
orada ol.

Sahte bir randevu için, bu gerçekmiş gibi hissettiriyor. Sinirlerim ve heyecanım gecenin nasıl geçebileceğine dair tüm varsayımsal yollardan kaçıyor. Sadece birkaç dakika içinde burada olacağını bilmek bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor.

Derin bir nefes almaya zorlayarak yatağın kenarına oturuyorum ve Miles'in seçtiği ayakkabıları giyip arka kayışını topuğumun üzerinden geçiriyorum. Bu ayakkabılar ve narin bir bileklikle son bir kez daha gözden geçirmek için aynanın karşısına geçiyorum.

İnanılmaz görünüyorum.

Kendim gibi mi görünüyorum? Emin değilim ama aynadaki kız korkusuz görünüyor. Genelde korkusuzumdur - en azından son zamanlarda olduğumdan daha fazla.

Yirmili yaşlarında seksi ve başarılı bir kadınsın. Öyle davranmaya başla.

Kapı çalınıyor ve dudaklarımdan çıkan küçük bir çığlık moral konuşmamla hemen çelişiyor.

Koridordan çıktığımda Miles kapıya doğru ilerliyordu ve ben elimi kaldırdım. "Ben bakarım."

Elleri havaya kalkıyor ve olduğu yerde donup kalıyor. Kapının koluna uzandığımda ona ters bir bakış fırlatıyorum ve o da gülerek kollarını indiriyor. Kendimi toparlayıp nefes almam gerektiğini hatırlıyorum ve kapıyı açıyorum.

Endişelerim ve sinirlerim Chase'in büyüleyici gülümsemesine bir bakışta eriyip gidiyor. Beyaz düğmeli bir elbise gömleği giyiyor,

Lacivert pantolon, kahverengi deri ayakkabılar ve bunların her birini satmaya çalışan bir dergiden yeni çıkmış biri gibi görünüyor.

"Selam," diyorum kolay bir

gülümsemeyle. "Hey, sen."

Kenara çekiliyorum. "İçeri gel. Sadece çantamı almam gerekiyor."

Daireye girdiğinde etrafına bakınıyor, her şeyi görüyor - Miles'ın mutfak ve giriş arasında kenarda durması da dahil. Randevulaştığım kişilerin ev arkadaşımın erkek olduğunu fark etmesi her zaman eğlenceli bir andır. Genelde yüz ifadelerinde bir değişiklik olur - saklamaya çalıştıkları hafif bir şaşkınlık. Bazen Miles sırf onlarla dalga geçmek için heteroseksüelmiş gibi davranır.

Chase'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktur. Miles'a doğru bir adım atarak elini uzatır. "Selam dostum. Ben Chase."

Miles onun uzattığı eli tutar. "Miles. Tanıştığımıza memnun oldum." Chase'e kilitlenmeden önce bana baktı. "Peki, bu gece onu nereye götüreceğini bilmemize izin var mı?"

Chase giriş kapımıza yaslanıp bileklerini çaprazlarken ellerini ceplerine götürüyor. Cevabını Miles'a yöneltmek yerine bana bakıyor. "Ella'nın yeri hakkında ne düşünüyorsun?"

Küçük siyah çantamı bedenime doğru tutarken elim yavaşlıyor. "Ella's?" Şehirdeki en güzel restoranlardan biri ve kendimi otururken bulacağımı hiç düşünmediğim bir yer.

Miles yavaş bir ıslık çalar. "Her zaman dolu değiller mi?"

Chase, Miles'a gülümser gibi yaptı. "Rezervasyonum var." Ben ona doğru yürürken bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Ama istersen başka bir yere de gidebiliriz."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülererek söylüyorum. "Ella'nın ki iyi, iyiden de öte." Duraksıyorum, kendime bakıyorum. "Bunun içinde iyi miyim?" Umarım evet der, çünkü Ella daha güzel bir şey isterse, yolda bir mağazada durmamız gerekecek.

"İyiden de öte."

Gözlerimi kaldırdığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum ve şu anda ne düşündüğünü bilmek için çok para verirdim.

Miles'ın bu etkileşime bayıldığını biliyorum, o yüzden tek söylediği "Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Kızıma iyi davranın."

Chase elini Miles için ikinci kez uzatır. "O emin ellerde."

Miles gülerek, "Hiç şüphem yok," diyor ve Chase'in elleriyle yapabileceğinden emin olduğu pek çok şey hakkında bir şeyler söylemeden önce bunun gitme işaretimiz olduğunu biliyorum.

Miles'a bir öpücük gönderiyorum ve Chase kapıyı arkamızdan kapatırken koridora çıkıyorum. Kapının kilitlenmesinin üzerinden birkaç saniye bile geçmeden, pek de nazik olmayan oda arkadaşımın bir mesaj alıyorum.

MILES:

TAMAM ZADDY!

Dudaklarım gülümsememle savaşmak için bükülüyor ve telefonumu küçük çantama geri koyuyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı kaldırdım. "Evet. Özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok."

Yürümesini bekliyorum ama yürümüyor.

"Görünüyorsun-" Başını hafifçe sallıyor. "Harika görünüyorsun."

Kalbim göğsümde küt küt atarken bile burnumu kırıstırıyorum.

"Teşekkürler mi?"

Kaşları çatıldı. "Neden bu soru?"

Omzumu hafifçe kaldırarak çıkışa doğru ilerliyorum. "Bilmiyorum. Tüm bu pratik olayı iltifatları biraz tuhaflştırıyor."

Elimi tuttu. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda, onu anlamak için elimden geleni yapıyorum ama nafile. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Hızlı bir hareketle beni kendine çekti. "O zaman şunu açıklığa kavuşturalım." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce elime bir göz atıyor. "Bu gece ya da başka bir gece sana söylediğim hiçbir şey yalan değil. Bunu yapmıyor olsaydık biraz daha kalın söyleyebilirdim ama sana yalan söylemeyeceğim Candace." Boştaki başparmağıyla yanağımı okşuyor ve gözlerinin sıcaklığında kaybolabiliyorum. "Sen çok güzelsin. Bu bir gerçek." Üzerimdeki elbiseye bakıyor, çenesi geriliyor. "Ve bu elbisenin içinde sadece beni değil, her erkeği kırabilirsin."

Tepkimi bekleyerek uzaklaşıyor ve ben başım dönerken kalakalıyorum. "Bu durumda, teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gülümsemesi hafifçe eğlenceye dönüştü ve nefes almakta zorlandığının ne kadar açık olduğunu merak ediyorum.

"Güzel dövme bu arada." Çiçekli yarım kolumu işaret ediyor. Sanırım daha önce onun yanında giydiğim tüm gömlekler dövmemi gizlemişti.

"Dövme sever misin?" Bunun iyi bir şey mi olduğunu yoksa kahverengi saçlarım gibi beni onun tipi olmaktan çıkaracak başka bir şey mi olduğunu merak ederek soruyorum.

Bakışlarını bir süre kolumdaki çiçek deseninde sabit tuttuktan sonra yutkunuyor ve başını sallıyor. "Şu anda mı? Evet. Hem de çok." Bir kahkaha patlatıyorum ve o da sırıtıyor. "Hadi," diyor elini tutmam için bana uzatırken. "Hadi gidelim."

Sözleri kafamda yankılanırken bana bakış şekli tenimde kalıyor ve ilerlemek için ayaklarımı zorlamam gerekiyor.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Otoparka doğru yürüyoruz ve bu tarafa park etmiş tek araba bir Lexus. *Tabii ya*. Kendisini otomatik olarak bir pislik gibi göstermeyen güzel bir araba kullanacaktı. Çok gösterişli değil ve BMW kullanan herkesin yolun sahibi olduğunu düşünmesi gibi bir damgayla birlikte gelmiyor.

Fob'un düğmesine basıp tam olarak yürüdüğümüz arabanın bu olduğunu onayladığında rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım emin olamıyorum. Hâlâ onda sevmediğim bir şey bulmak istiyorum. Lanet bir tazi gibi onun ölümcül kusurunun kokusunu almam ve bu aptalca aşkı bırakmam gerekiyor.

Elimi elinin içinde tutarak benimle birlikte yolcu tarafına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. "Teşekkür ederim," diyorum koltuğa gömülürken. Sanırım duyarsızlaşma konusunda planım işe yarıyor. Arabaya kadar tüm yürüyüş boyunca elimi tuttu ve ilk birkaç saniyeden sonra nefes alışım normale döndü. Ondan birkaç saniye sonra da omuzlarım gevşedi. Bunu yapabilirim. Chase'in arkadaşı olarak yanında olabilirim. Yırtıcı patronunu uzak tutmak uğruna flört edebilir ve dokunabiliriz ve sanırım aklımı başımda tutabilirim.

Ön kolunu açık kapı çerçevesine dayayarak, o rahat gülümsemesiyle bana bakıyor. "Seninle tanıştığım için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Siktir et onu. Başımı sallayarak emniyet kemerine uzandım. "Arabaya bin, Chase."

Kapımı kapatıyor, ama bir kıkırdama izi yakalamadan önce değil.

eighteen

Bizim için kapıları açan personel tarafından restoranın dışında karşılandık. Bizi hemen oturtular ve sunucumuz bana ne tür bir *su* ile başlamak istediğimi sordu.

"Um-" Gözlerim bir anlığına Chase'e kaydı. İki elini ağzının önünde kavuşturmuş oturuyor ve sırtarak beni izliyor. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ne tür su olduğunu biliyorum. Değil mi? Daha önce hiç bu kadar ateşli bir adamla bu kadar güzel bir restorana gitmemiştim ve bu kombinasyon beynimi bulandırıyor.

Chase benim yerime "Bahar iyi," diye cevap veriyor ve kendimi tekmeleyebiliyorum.

Geceye başlamak için harika bir yol.

"Mükemmel," diyor siyah yelekli, beyaz düğmeli gömleğiyle zarif görünen garsonumuz sırtarak. "Hemen getiriyorum."

Adam uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor. Burası ne kadar güzel olsa da havasız değil. Az önce su siparişimizi alan adamın ön kollarında açık dövmeler ve bana biraz Miles'ı hatırlatan parlak mavi gözlükler var. Tüm bunlar sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

Chase beni bakarken yakaladı. "Dövmeli sarışın. Tek eksiği sakalı, o da senin mükemmel erkeğin olur."

Kaşlarımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum. "Üçte iki fena değil. Belki daha sonra gidip ne yaptığını sorarım." Kalkmak üzereymişim gibi peçetemi kenara koyuyorum.

Dudaklarında bir gülümseme iziyle oturmamı işaret ediyor. "O kadar çabuk değil. Bu gece benimsin."

Bu sözler içime beyaz bir ateş düşürüyor ama bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Başımı masumca eğerek soruyorum: "Aşkın önünde mi duracaksın?"

Peçetesine uzanıyor, onu açıyor ve kucağına koyuyor. "Yapardım. Beni henüz o kadar iyi tanımıyor olabilirsin ama çok bencilimdir."

Henüz. Çok önemsiz bir kelime ama bu cümlede beni sandalyemden düşürebilir.

Gözlerindeki alaycı parıltı kendime gelmeme yardımcı oluyor. "Peki," diyorum dramatik bir iç çekişle. "Sanırım onu baştan çıkarmak için buraya tek başıma dönmem gerekecek."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok." Gözlerinde yeni bir şey parlıyor ama birkaç saniye içinde kayboluyor. Daha iyi bilmesem, bunun bir açlık-arzu belirtisi olduğunu düşünürdüm.

Sunucumuz iki su ile geri geliyor ve içeceklerimizi, salatalarımızı ve mezelerimizi sipariş ediyoruz. Ben tavuk piccata ve Chardonnay seçiyorum, Chase ise kaburga ve bir kadeh burbon sipariş ediyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda boğazını temizliyor. "Ee, burası hakkında ne düşünüyorsun?"

Şık bir estetiğe sahip loş odaya bakıyorum. Mekânı incelikli bir şekilde şenlikli hale getirmeyi başarmışlar. Odanın ortasında bir piyanist enstrümantal tatil müziği çalarken, her masayı titreyen bir mumun yanında küçük taze çobanpüskülü demetleri süslüyor.

"İnanılmaz bir şey," diyorum, hâlâ şaşkınlıkla etrafa bakarken. "Umarım bu faturayı bölüşmeyeceğimi biliyordur."

Gülüşü dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Hayal bile edemezdim o."

Bana bakma şekli çok fazla. Dik oturmak umutsuzca işe geri dönmeye çalışarak, "Ee, bana kendinden bahset." diyorum.

Göz kırpıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey mi? Her şey mi? Kız arkadaşının senin hakkında bilmesi gereken her şeyi?"

"Ah, doğru." Başını sallıyor. "Bilinecek pek bir şey yok aslında. Annem, babam ve kız kardeşim hâlâ Massachusetts'te yaşıyor ama ben burada yaşıyorum. Üniversite için taşındım ve bir daha geri dönmedim ama bazen özlüyorum. Kız kardeşimin bana Peynir Amca diyen üç çocuğu var -çoğunlukla kız kardeşim bunu komik bulduğu için." Başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışır gibi başını kaldırıyor. "Ah, bir de biraz işkoluğumdur ama eminim bunu anlamışsınızdır ve bu her zaman kendi tercihim değildir."

Chase yapbozumun parçaları büyüyüp yerine oturdukça, her ayrıntıyı bir sünger gibi içime çekiyorum. "Cheesy Amca?" Dudaklarımı hafifçe kaldırarak soruyorum.

Gülüyor. "Evet. Sanırım Chasey Amca olarak başladı ama içlerinden biri yanlış telaffuz edince yeni isim yapıştı."

"Kulağa harika geliyorlar." Şimdi bunu söylediğine göre Chase'i tamamen Cheesy Amca olarak görebiliyorum. Onu, peşinde kıkırdayan üç çift minik ayakla evin içinde koştururken hayal ediyorum. Çok sevimli. "Noel'de onları görecektir misin?"

Chase başını sallıyor ve gülümsemem kayboluyor. "Patronum Noel partisini yönetmeyi üstlendiğinden beri Noel için eve gitmedim. Sanırım üç yıl oldu?" Omuz silkiyor. "Her zaman Ocak ayında bir hafta izin alıp onları görmeye gitmeye çalışırım."

Patronuyla ilgili bir yorum dilimin ucuna geliyor ama konuşmak istediği konunun bu olmadığını biliyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum ve onun yerine "En azından onlarla biraz zaman geçirebiliyorsun" diyorum.

Gülümseyiyor ama yüzünde bir parça hüznün var. "Evet." Kendini toparlayarak bana doğru eliyle işaret ediyor. "Peki ya sen? Kardeşin var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece her yıl biraz daha tuhaflaşan iki sevgi dolu ebeveyn."

"Tuhaf ebeveynler en iyisidir."

Bir gülümseme dudaklarımı ısıtıyor. "Gerçekten öyleler."

Beni gülerken görmek gülümsemesini daha da genişletiyor ve göğsümde bir şeyler ısınıyor. Onu düşünüyorum. Bu son derece güzel restorandaki bu güzel adamı. "Neden bekârsın?" Anladığım kadarıyla, muhtemelen istediği herhangi bir kadına sahip olabilirdi. Neden sahte bir randevuyla zamanını harcasın ki?

İçkilerimiz geldi ve Chase dikkatini onları getiren kişiye çevirerek teşekkür etti. Bana döndüğünde, sorumdan tamamen vazgeçmeye hazırmış gibi bir yudum alıyor.

Onu uyarmak için bir kaşımı kaldırıyorum.

"Neden bekâr olduğumu bilmek ister misin?" Başımı salladım.

Omuz silkiyor. "Bir süre önce ciddi bir kız arkadaşım vardı ama geçen Ekim ayında ayrıldık. Orada burada biraz çıktım ama hiçbir kalıcı olmadı."

Satır aralarını okumaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Chase kıkırdıyor. "Bekar olmak umurumda değil."

"Tabii ki yok. Gidecek bir parti olmadığı sürece, değil mi?"
Şarabımdan bir yudum alırken alay ediyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Noel partisine yalnız gitmenin böyle bir hata olacağını kim bilebilirdi?"

"Sadece ökse ağaçlarının sayısı bile bir işaret olmalıydı." Tatillerde ya sarmaş dolaş olan çiftler ya da sarmaş dolaş olacak birini arayan bekârlar vardır.

Bir yudum aldıktan sonra başını sallıyor ve kadehini yere bırakıyor.

"Haklısın.

Bilmem gerekirdi."

İçimi çektim ve "Tam bir genç kız" diye takıldım.

Sırıttıyor. "Öyleyim. Sana ihtiyacı olan umutsuz bir genç kızım, Candace."

"Ama eminim bu parti için gerçek bir eş bulabilirsin."

Başını eğiyor, bir kaşı ilgiyle kalkıyor. "Tanıştığımızda ben de bunu yapmaya çalışıyordum."

Farkına vardım. Tabii ki öyleydi. "Barista buna bayılırdı."

"Layla," diye düzeltiyor ağzının kenarını bükerek. "Doğru, Layla. Çok şey kaçırıyor."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Eminim erkek arkadaşıyla mutlu mesut bir şeyler yapıyordur." Kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve daha yakına eğiliyor. "Peki ya sen?"

Göz kırpiyorum. "Peki ya

ben?" "Neden bekarsın?"

"İnsanları kesinlikle böyle yerlere götürmüyorum." "Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Bana bakma şekli beni terletmeye başladı. Çok odaklanmış. Çok yoğun. Yüzeyin altında ne olduğunu görmek için çok kararlı. Bu düşünceyi yutuyorum. "Zararı olmaz."

Bunun üzerine biraz daha gülümsüyor. "Seninle çıkmaya hevesli birini bulmanın zor olmadığını hissediyorum."

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak onun pozisyonunu alıyorum. "Miles'a sorarsanız, ben çok seçiciyim."

"Peki ya Miles'a sormazsam?"

Bakışlarını tutuyorum, gözlerim bir cevap arıyor. "Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Hayatımı seviyorum, bu yüzden biri onu önemli ölçüde daha iyi hale getirmeyecekse, boşa harcanmış gibi hissediyorum."

Söylediklerimi anlayarak başını salladı. "Kulağa gayet mantıklı geliyor."

"Öyle, değil mi?" Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Ayrıca, dünyada yeterince dövme'li sakallı sarışın erkek yok."

"Trajedi," diyor üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Genelde bu tip erkekleri tercih etmezsin ama."

"Olabilir." Omuz silkiyorum. "Bence birinin ne kadar çekici olduğu fiziksel özelliklerinin ötesinde bir şey." Ona sert bir bakış attım. "Kendimi asla sadece sarışınlarla sınırlamam."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "*Sadece* sarışınlarla çıktığımı hiç söylemedim.

Genelde sarışınları tercih ettiğimi söyledim."

Gözlerimi deviriyorum.

İçkisinden bir yudum alır. "Gerçekten bir tipin yok mu?"

Önümdeki muhteşem ama *bilgisiz* adama bakıyorum.

Salatalarımız geliyor ve ikimiz de tabaklara yer açmak için dik oturuyoruz. "Chase," diyorum çatalımı en güzel tabağa saplarken Gördüğüm en güzel bahçe salatası.

Bir ısırık almadan önce duraksıyor, sanki adını söylemem çok önemliymiş gibi.

Yanaklarım kızardı. "Unuttuysan diye sana numaramı vermiştim."

"Oh, unutmadım." Çatalıyla salatasını hareket ettiriyor. "Sadece söylediğini duymak istedim."

Kendi yemeğimi yemeye geri dönmeden önce ilk ısırığını alırken kendini beğenmiş ifadesine ters ters bakıyorum.

"Hâlâ öyle miyim?"

Ona bakıyorum. "Hâlâ ne?" "Senin tipin."

Çiğnemem yavaşlıyor ve gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Kalın saçlarından keskin çene çizgisine, güzel açılı yüz hatlarına, nazik gözlerine ve kusursuz tarzına kadar. "Hayır."

Bana eğlenerek bakıyor. "Hayır mı?"

Çatalımla bir parça daha marul saplıyorum. "Hayır." Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, hâlâ beni izliyordu. "Bak, sen güzelsin. Bu sadece bir gerçek. Ama ilgilendiğin kişinin ben olmadığımı anladığım andan itibaren seni sadece bir arkadaş olarak gördüm." Çatalımın arka ucuyla şakağıma vuruyorum. "Beynim böyle çalışıyor." Koyu bir yalan ama kendimi korumak için buna sadık kalıyorum.

Bir yudum daha alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Senden hoşlanıyorum Candace."

Ses tonundaki onay vücudumun uğuldamasına neden olmamalı. Bu masanın daha küçük olmasını dilememeliyim, böylece bana daha yakın olabilirdi. Bu abartılı yemeğin bitmesini dört gözle beklememeliyim çünkü bu beni tekrar elimden tutabileceği anlamına geliyor. Ama ona asla söylemeyecek olsam da, tüm bunları yapıyorum.

nineteen

Arnavut kaldırımklı geniş caddede ilerlerken, "Bu yediğim en güzel yemektir," diyorum. Omzumun üzerinden *Ella's yazan* siyah dekoratif tabelaya bakıyorum, muhtemelen bir daha orada yemek yiyemeyeceğim için şimdiden biraz üzgün hissediyorum.

Bir tatlıyı bölüşmeyi düşündük, ancak çikolata veya meyve içermeyen hiçbir seçenek olmadığını görür görmez, bu bir fiyaskoydu. Chase bir parça çikolatalı pastayı tek başıma mideye indirmemi izlemekten son derece memnundu ama ben kabul etmedim.

Chase sanki aklımı okuyormuş gibi, "Sadece söyle ve tekrar gidelim. Onlar firmanın bir müşterisi." Elimi tutuyor ve bu bir şekilde beni hem rahatlatıyor hem de tedirgin ediyor.

"Rezervasyon yaptırmayı böyle mi başardınız?" Ben hiç masa ayırtmaya çalışmadım ama müşterilerin aylarca beklemekten şikayet ettiklerini duydum.

Yürürken dudakları kalkıyor. "Bir süre kampanyalarında çalıştım ve bazı iyi fikirlerim vardı, bu yüzden bazı ipleri çektim. Bazen önemli *görünme* lüksüne sahibim."

Bir kahkaha atarak boştaki elimi tutuyorum ve güven verici bir şekilde kolunu sıvazlıyorum. "Merak etme, sen çok önemlisin." Elim pazılarının sert kaslarıyla buluşuyor ve parmaklarımı kaslarına dolamamak için kendimi zor tutuyorum. Onu daha önce sadece tişörtle görmüştüm ama aniden tişörtü yırtma isteği duymam rahatsız edici. Elime yapacak başka bir şey vermek için çantamı hızla omzuma yerleştiriyorum. "Peki, şimdi nereye?" Sesim biraz nefes nefese çıkıyor ve umarım fark etmez.

"Beni yanlış anlama, Ella's'ı seviyorum." Chase bir yaya geçidinde durdu ve beni caddenin karşısına çekmeden önce iki tarafa da baktı. "Ama porsiyonları küçük."

Kaldırıma çıktığımızda yavaşladı ve ben de "Hâlâ aç mısın?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen değil misin?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama sanırım haklı. Memnunum ama tok hissetmiyorum.

Tereddütlerimi anladıktan sonra etrafımızdaki dükkanlara göz atıyor ve "Bira sever misin?" diye soruyor.

"Ne?" Kahkaha atarak soruyorum. "Neden?"

"Çünkü seni sadece şarap içerken gördüm, ama biraz ileride taco yiyebilirim. Tek dezavantajı, senin Chardonnay'inden bulunacağını sanmıyorum."

En sevdiğim taco mekânı ileride sağda. "Ben bira sevmem." Ben cümlemi tamamlayamadan ayakları yavaşlıyor, sanki çoktan toparlanmış ve beni başka bir yere götürmeye hazırmış gibi, ben de hemen ekliyorum, "Ama margaritaları var, o yüzden sorun değil." Akşam yemeğinde sadece bir kadeh şarap içtim, bu yüzden değişim sorun olmamalı.

Bir kaşını kaldırıyor. "Margarita sever misin?" Başımı sallıyorum. "Bayılırım."

Neredeyse inliyor. "Tadın tekila ve misket limonu gibiymiş seni öpme düşüncesi bana tarifsiz şeyler yaptırıyor Candace. Umarım bunu biliyorsundur."

İyi ki elimi tutuyor çünkü o beni ileri doğru çekmese, bu beni yolumda durdurabilirdi. O kadar rahat söyledi ki, sanki hava durumundan bahsediyor gibiydi. Tepkimi kontrol etmek için bana bakmıyor bile ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü şu anda yanaklarımın ne renk olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm vücudum *yanıyor*.

Kapı açılır açılmaz bir ses patlamasıyla karşılaşıyoruz. Saatin geç olması ve diğer mekânların kapanması önemli değil, Paco's Tacos canlı ve iyi durumda. Çalışanlar mutfaktan birbirlerine bağırarak emirler yağıdırıyor ve sıra ilerledikçe insanların sesi daha da yükseliyor ve sarhoş oluyorlar. Muhtemelen birkaç yıl önce bir öğrenci birliğinin parçasıymış gibi görünen ve hayatlarının bu kısmının ölmesine izin veremeyen bir grup adamın arkasında sırada duruyoruz.

Chase'e doğru eğilerek, "Burası taco yemek için en sevdiğim yer." dedim.

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Nasıl oldu da seni burada hiç görmedim?"

"Bilmiyorum," diyorum omzumu hafifçe kaldırarak. "Muhtemelen haftada en az bir kez buraya geliyorumdur."

Göz kırpıyor. "Kahretsin, başından beri buradaydın, değil mi?"

Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değilim, bu yüzden kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Çok uzağa gitmedim, orası kesin." Yukarıda asılı duran menü panolarını işaret ederek, "Bu benden" diye ekliyorum.

Başını sallayarak, "Hala açıkken arka köşedeki masayı alın. Seninle orada buluşuruz. Size ne getireyim?"

Tereddüt ediyorum, ağzım açık ve bu konuda onunla savaşıma hazırım. Her şeyi onun ödemesine izin veremem.

Sesini alçak tutarak gözlerini benimkilerin arasında gezdiriyor. "Bu gece bir kuruş bile harcamana izin vermem mümkün değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Beni korkutmuyorsun, güzelim."

Dudaklarımın kenarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Yalan söylüyorsun."

Yüz ifadesi benimkini yansıtıyor. "Öyleyim." Doğruldu ve ekledi: "Ama gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Ya bana ne istediğini söylersin ya da ben sana sipariş ettiğim şeyin aynısını getiririm." Bana yandan bir bakış atıyor. "Seni üç taco ve bir bira içerken görmeyi çok isterim."

Dudaklarım büzüldü. "Bira sevmediğimi biliyorsun."

Sıra önümüzde ilerliyor ve o bir adım atıyor. "Bu yüzden acele etmeli ve bana söylemelisin."

Başımı sallayarak dudaklarımı büzüyorum. "Peki. Bana iki katlı bir tavuk ve tuzlu bir margarita getir."

Keskin yüz hatlarında memnun bir gülümseme yayılıyor. "Tanrım, patronluk taslamana bayılıyorum."

"İnanılmaz," diye homurdanıp başımı sallayarak sıranın dışına çıkıyorum. Daha önce işaret ettiği sandalyelerden birine oturuyorum ve yaşadığım geceyi kafamda toparlamaya çalışıyorum. Bu taco restoranına sayamayacağım kadar çok kez gelmişim ama Chase'le burada olmak her şeyi yeni kılıyor.

Yemeğimizin parasını ödüyor ve elinde kâğıt tepsiler, margarita dolu plastik bir bardak ve kolunun altına sıkıştırdığı bira şişesiyle bana doğru ilerliyor. Ciddi anlamda fazla giyinmişiz ve onu iyi ütülenmiş kıyafetleriyle görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Her ne kadar güzel görünse de, burada onunla birlikte olmak, kahve içtiğimiz zamanki gibi bir tişört giymiş olmasını dilememe neden oluyor. Onu daha rahat görmenin seksi bir yanı var. *Bu* onun her zaman sergilediği versiyonu. Daha az bilinen Chase'e erişmek istiyorum - hafta sonları ve ona en yakın olanlar için ayırdığı versiyon.

Ama cilalı Chase'i alıp onu darmadağınık bir adama dönüştürme düşüncesi de seksi.

Kendimi yakalıyorum, göz kırpyorum ve yeniden odaklanıyorum.

Chase küçük masanın karşısındaki sandalyesini benimkinin hemen yanına getirip yerleşiyor. "Senin için yeterince yakın değil mi?" Alay ediyorum.

Margaritamı ve tacomu önüme koyarken göz kırpyor ve elini sandalyemin arkasına koyuyor. Parmakları sırtımda küçük elektrik sarsıntıları yaratıyor ve tenimi vızıldatıyor. "Partide sen ve ben bu şekilde yan yana olacağız. Biraz taco alıp nasıl gittiğine bakmaktan zarar gelmez diye düşündüm."

"Tacolar asla zarar vermez." Bir ısırık alıyorum ve tatların mükemmel birleşimi dilime vururken bir an için gözlerimi kapatıyorum. Geri döndüğümde, bir parça gülümsemeyle beni izliyor.

"Harika görünüyorsun."

"Elbisenin gücü," diyorum elimle ağzımdaki lokmayı kapatarak. Yutkunarak dik oturuyorum. "Sahip olduğum başka hiçbir şeyin içinde böyle görünmediğime söz veriyorum."

"Hayır," diyor aynı zayıf gülümsemeyle. Daha yakına eğiliyor. "Beni yanlış anlama, o elbise ..." Bir nefes üflüyor. "Kesinlikle bir şey, ama gerçek sihrin gerçekleştiği yer bir taco ile sensin."

Bir kahkaha atıyorum ama başımı sallıyorum ve bir ısırık daha alıyorum. "Ye, Chase."

Yapıyor, tüm bu süre boyunca beni eğlenerek izliyor. "Saçımı ne zaman keseceksin?"

Ellerimi peçeteye silerek esmer saçlarına bakıyorum. Biraz dalgalanmaya başlıyorlar. Uzanıp elimi saçlarında gezdiriyorum, parmak uçlarımla ne aradığını anlamaya çalışıyorum. Bu işte her zaman yaptığım bir şey, bu yüzden bir şey düşünmedim. Ama bu adamın benim dokunuşumla erimesi bana çok fazla zevk veriyor. Elimi geri çekerken parmaklarımla ensesinde gezinmesine izin veriyorum. "Genelde saçını kesen biri yok mu?"

"Evet, ama ben seni daha çok seviyorum."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Saçını kesmeyeceğim."

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Neden? Ben sana öderim. Sadaka istemiyorum. Randevu alayım, ben de diğer müşterileriniz gibi salona geleyim."

Zaman kazanmak için margaritamdan bir yudum alıyorum ve tekilanın birkaç saniye içinde beni vurmasını umuyorum. O benim müşterim değil. Bir Noel partisi için sahte bir şekilde çıktığım ve beni korkutacak kadar inkar edilemez bir şekilde etkilediğim bir adam. Bu hisler geçmezse arkadaş kalamayacağım biri, bu yüzden ihtiyacım olan son şey onun her altı haftada bir saç kesimi için gelmesi. "Bence saçın bu haliyle harika görünüyor ama kestirmek istiyorsan git kestir. Ama bunu yapan ben olmayacağım."

Ne kadar ciddi olduğumdan bihaber, alaycı bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Sanırım bekleyeceğim o zaman."

Gözlerimi deviriyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Buraya bir şey çalışmak için gelmedik mi?"

Gözlerini bir süre daha benden ayırmıyor, ifadesi değişmiyor. "Haklısın." Sandalyesini benimkine birkaç santim yaklaştırarak, "Partide bu kadar yakın oturacağız. Benim bölümümden birkaç kişiyle birlikte büyük bir yuvarlak masa olacak. Yıl sonu töreni saçmalığına katlanmak zorunda kalacağız ama bunu atlatman için bolca Chardonnay olacak."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Güzel." Başını sallıyor. "Ve muhtemelen ellerimi senden uzak tutamayacağım."

Zorla bir kahkaha attım. "Doğru. Çünkü bu insanlar seni iyi tanıyor ve tarih de bunu kanıtladı." Ona yan gözle bakıyorum.

Bakışlarımı tutuyor. "Onun gibi bir şey."

Kalbim çarparak başka bir yere bakmaya çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor ve manyetik gücü tüm dikkatimi istiyor.

"Kimse ellerimi senden uzak tutabileceğime inanmazdı çünkü kimse *bir* erkeğin ellerini senden uzak tutabileceğine inanmazdı. Bütün gece bununla mücadele ettim ve aslında çıkmıyoruz bile." Başını sallıyor. "Eğer benim olsaydın, burada böyle oturuyor olmamızın imkanı yoktu."

Sertçe yutkunuyorum ve konuşmaya başladığımda sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. "Ne yapıyor olabiliriz ki?"

Chase'in sıcak, kahverengi gözleri gözlerimi arıyor ama ne aradığına dair hiçbir fikrim yok. "Şey," diyor sonunda elini dizimin iç kısmına götürürken. "Muhtemelen gecenin çoğunda elim burada olacaktı." Parmakları yavaş, alaycı daireler çizerek tenimde geziniyor.

Bacağım içgüdüsel olarak biraz daha açılıyor ve Chase'in parmakları yavaşça yukarı doğru dönüyor. Nefesim daralıyor ve ellerimi ağzımın önünde kavuşturup dirseklerimi masaya dayayarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bu elbise onun beni nasıl etkilediğini gizleyemeyecek. Göğsüm ve sırtım çok açıkta, sığ nefeslerim çok belirgin.

Dokunuşu içimde bir ateş yakıyor ve parmakları her daha yukarı çıktığında bacaklarımın arasındaki ağır ısı yoğunlaşıyor. Kalçamın ortasına ulaştığında, nefesimi kontrol etme umudumu yitiriyorum. Gözlerim kalabalık restoranda geziniyor ve Chase, "Kimse izlemiyor," diyor.

Haklı tabii ki. Herkes köşede yakın oturan çiftle ilgilenemeyecek kadar kendi planlarıyla meşgul. Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Başka ne var?"

Dudakları titriyor ve elini bacağımdan çekiyor. Elini enseme götürüyor, tüy kadar hafif dokunuşuyla enseme okşuyor ve omurgamda karıncalanmalar yaratıyor. Beni kendisine yaklaştırıyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor. "Tüm iğrenç düşüncelerimi kulağına fısıldardım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve başparmağıyla boynumun yan tarafına masaj yaptığında, ona daha fazla erişim sağlamak için doğal olarak başımı eğiyorum. Bir uyarı bile yapmadan dudaklarını kulağımın hemen altındaki noktaya bastırıyor ve yavaş, işkenceli bir öpücük konduruyor. Ben daha durduramadan dudaklarımdan sesli bir iç çekiş çıkıyor ve tenime karşı gülümsemediğini hissediyorum. "Ve kesinlikle bu sesi bu gece birden fazla kez çıkaracaktın."

Yavaşça uzaklaşıyor ve ben bir rüyadan uyandırılmış gibi göz kırpiyorum. Başımı sallayarak, şaşkın gülümsememin ne kadar tahrik olduğumu gizlediğini umuyorum. "Sen aşağılıksın."

Sırıttırıyor. "Yarısını bile bilmiyorsun."

Ona inanıyorum. Bir taco dükkanının arkasında birkaç saniye içinde bana hissettirdikleri, muhtemelen fırsat verilse yapabileceklerinin çok küçük bir kısmı. Onun gibi bir adamın bir kadını nasıl iyi hissettireceğini bilmemesine imkan yok. Miles'ın Chase'le yatma tavsiyesi aklımın bir köşesinde yankılanıyor ve margaritamdan daha büyük bir yudum alarak içimdeki cazibeyi onunla bastırıyorum.

"Peki ya sen?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için fırlıyor. "Ben ne miyim?"

"Aşağılık mı?" Bana çapkınca bir gülümseme veriyor. "Çünkü bu gece bir azizden farksız davranıyorsun."

İçimi bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Chase."

"Candace."

Yavaşça ona doğru eğildim. "Doğuramayacağımdan mı endişeleniyorsun?" Daha ne yaptığımı düşünmeden elim göğsünde, parmaklarım gömleğinin altındaki tüm kasların üzerinde geziniyor. Bu şekilde öpüşebilecek kadar yakınız ve bu düşünceyle dilim içgüdüsel olarak alt dudağımı ıslatıyor. Chase'in gözleri hareketi takip ediyor ve dudaklarıma kilitleniyor. Elim kemerinin üst kısmına ulaşana kadar iz sürmeye devam ediyor. Elimi çekerken parmaklarım kasıklarını hafifçe okşuyor.

Artık sırtıtmıyor. Gülümsemiyor bile. Daha iyi bilmesem, *uçtuğunu* söyleyebilirdim. Başını sallayarak yutkunuyor. "Senden bir saniye bile şüphe etmem."

Ona yan gözle bakıyorum, ona daha fazla dokunmak için çırpınıyorum ama buna karşı koyuyorum. "Güzel." Ona gülümseyerek ekliyorum: "Partin için her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Çünkü şu anda daha fazlasını yaparsam, duramayacağım.

Her zamanki özgüveninin bir kısmını geri kazanarak, utanmadan beni aşağı yukarı süzüyor, meydan okuyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Eminim öyledir," diyorum gülerek ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Peki, nasıl tanıştık?" Bu konuşmayı daha güvenli bir alana taşımam gerekiyor.

Bana komik bir bakış attı. "Sana yanlışlıkla çıkma teklif ettim ve bu hayatımda yaptığım en iyi hataydı."

İçimden alay etmekle gülmek arasında bir ses çıkıyor. "Devam etmek istediğin hikaye bu mu?"

Hafifçe kırılmış görünüyor. "Bu harika bir hikaye."

Burnum kırışıyor. "Evet, eğer beni acınası göstermek istiyorsan."

Şişesini yudumun ortasında yere bırakıyor. "Ne?"

Yüzümü ona dönüyorum. "Hangi kendine saygısı olan kadın, ona çıkma teklif etmeye niyeti olmadığı gibi ertesi gün doğru kıza çıkma teklif etmek için geri dönen bir adamla çıkar?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum.

Ateşle oynadığını biliyormuş gibi gözlerinde eğlence dans ediyor. "Cazibeme karşı koyamayan biri mi?"

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve yüzümü tekrar öne dönüyorum.

"Sen

o kadar güzel."

Elini yaralı bir ifadeyle göğsüne götürüyor. "Öncelikle," diyor bir parmağını kaldırarak. "Ben tam olarak o kadar güzelim. Ve ikincisi" - bir parmağını daha kaldırıyor- "asla zavallı olamazsın. Şöyle bak, bir adam sen gelip ona aksini gösterene kadar ne istediğini bildiğini sanıyordu. Bunda yanlış olan ne?"

Başımı sallıyorum. Bunun ne olduğunu nasıl göremez? Kimsenin bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünmesine imkân yok. "Benimle buluştuktan sonra başka bir kıza çıkma teklif etmek için geri dönen ve reddedilince razı olan adam söylüyor bunu."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Erkekler aptaldır."

"Çok aptallar."

Dudakları bükülür. "Peki, tamam. Nasıl istersen öyle buluşabiliriz ama seni uyarayım, ben berbat bir yalancıyım ve senaryo dışına çıkmamla tanınırım."

"Not edildi." Omuz silkiyorum. "O zaman bir kafede buluşabiliriz. Baristayla ilgili kısmı atlayalım." Ona yandan bir bakış attım.

"Layla," diye nazikçe düzeltiyor.

Ona el salladım. "Evet, evet. Adını biliyorum."

Başını eğiyor, o parlak gözleri beni inceliyor. "Kıskanıyor musun? . kıskanıyor musun?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. Kıskançlığın doğru kelime olduğundan emin değilim. Keşke onun yerine bana çıkma teklif etseydi diyor muyum? Elbette. Ama ona karşı hissettiklerim bu kadarla sınırlı. Ona daha iyi bakabilmek için arkama yaslanıyorum. "*Kıskandığım* tek şey artık flört uygulamalarını kullanmak zorunda olmaması."

Bana inanmıyormuş gibi gözleri kısıyor. "Tamam," diyor. "Bir kafede tanıştık ve sen benim ligimin çok dışındaydın." Yer açmak için bacaklarını açarak sandalyemi yavaşça kendisine doğru yaklaştırıyor. "Benim gibi bir adamla neden ilgilenebileceğini anlayamadım. Gitmek üzereydim ama son dakikada makbuzuma numaranı yazdım. Ve lanet olası bir mucize eseri, gerçekten de bana verdin."

Sözlerini bitirdiğinde sandalyemin yan tarafı onunkinin ön tarafıyla aynı hizadaydı. Her kelimesine tutunuyorum, bu kadar yakinken tamamen trans halindeyim. Kim bu kadar güzel kokar ki? Noel ağaçları gibi

bir tutam baharatla. Tek yapmak istediğim kucacağına tırmanmak - ki iki yanımda kalçalarının sıcaklığını hissedebildiğimi düşünürsek, bulunduğumuz yerden çok da uzak sayılmaz.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve hemen ekliyor, "Sonra elini tuttum, seni eve sürükledim ve ikimizin de şimdiye kadar yaptığı en iyi seksi yaptık."

"Chase!" Gülerек onu kendimden uzaklaştırıyorum. Ama sandalyelerimiz bu kadar yakınken, gidebileceği çok fazla yer var. "Sen ...

." Hâlâ gülerек başımı sallıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Aşağılık mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, diğer şeylerin yanı sıra."

O güzel, rahat gülümseme yüzünü kaplıyor. "Bir gün, olduğumu düşündüğün her şeyi duymak isterim." Parmakları açıkta kalan sırtımı okşuyor ve dokunuşu kalbimi hızlandırıyor. "Ama muhtemelen seni eve götürmeliyim."

"Muhtemelen." Bu gecenin bitmesini istemiyorum ama haklı olduğunu da biliyorum. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, gecemiz daha yeni başlıyor olabilirdi. Belki beni evine geri götürürdü ve-hayır. Benimle birlikte kaçmadan önce bu düşüncüyü susturuyorum.

Chase arabasına yürürken elimi tutuyor, eve dönerken iki kez bacağıma dokunuyor ve kapımın önünde durduğumuzda her şey çok hızlı geçmiş gibi geliyor. Bu randevu bir rüyaydı ve gerçek bile değildi, ama sonunda beni öpme ihtimali hâlâ var. Başım dönüyor, ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Bu gece için teşekkürler." Anahtarlarıma uzandım. "Hiç bu kadar güzel bir yemek yediğimi sanmıyorum."

"Şirket de fena değildi." "Hayır."

Gülümsüyorum. "Sanırım değildi."

Eğiliyor ve kalbim duracak gibi olsa da diğer her şey aşırı hızda. Kendimi nefes almaya zorluyorum ve dudakları yanağıma bulduğunda donup kalıyorum. Yanaktan öpücük mü? Mütevazı olmayı Chase'e bırakın. Geri çekildiğinde, yüzünü benimkine yakın tutuyor. "Etkinlikten önce seni düzgünce öpeceğime söz veriyorum. Sadece seni şimdi öpmekten korkuyorum..." Bakışları ağzımda sabitleniyor.

"Çok yakında olacak."

Göz kırıyor. "Evet." Ağzının köşesi kalkıyor. "Unutabiliriz."

Hayal kırıklığıma rağmen ağzım yukarı doğru çekiliyor. "Bunun olmasını istemeyiz." Dönüyorum, kapının kilidini açıyorum ve

İçeride. Kapatmadan önce, "İyi geceler."
diyorum. Chase başını salladı. "İyi
geceler, Candace."

Tamamen içeri girer girmez destek için sırtımı kapıya yaslıyorum. Miles dehşet verici bir korku filmi izliyor ama beni görünce filmi durduruyor. "Eee..." diyor tereddütle. "Nasıl geçti?"

Ne kadar yüklü bir soru. *Nasıl gitti?* Harikaydı. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu. Bitmesini istemedim. Çok kısa, çok eğlenceli geldi ve aslında çıkmadığım bir adam için beni nasıl tahrik edeceğini çok iyi biliyor.

Yani, başka bir açıdan, randevu berbattı. Onunla ilgili hiçbir şey beni umduğum gibi soğutmadı, ölümcül kusurunu bulmaya yaklaşmadım ve beni daha fazlasını istemeye bıraktı - çok daha fazlasını.

Kanepeye doğru yürüyüp uzanıyorum, başım Miles'ın kucağının hemen dışına düşüyor ve topuklu ayakkabılarımı çıkarmamış olmama rağmen bacaklarım kanepenin üzerinde duruyor. Tavana bakarak iç geçiriyorum. "Boku yedim."

Sadece gülüyor ve başımı okşuyor. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

twenty

ERTESİ GECE televizyonumuzda *Sadece Arkadaşlar* oynuyor çünkü Miles ve ben her yıl Aralık ayı boyunca -genellikle birden fazla kez- bu filmi izliyoruz.

"Biliyor musun," diyor Miles tembel bir ev kedisi gibi kanepemize uzanırken. "En sevdiğin Noel filmi *o kadar da* Noel'e uygun değil."

Kaşlarımı çattım. "Elbette öyle. İlahiler, Noel partileri, özenle hazırlanmış ışık gösterileri var."

"Evet ama bunların hepsi süslü püslü şeyler. Filmin Noel'le pek alakası yok. Sen sadece aşk için bir enayisin."

Şarabımdan bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Ryan Reynolds'a bayılırım."

Miles ekrana bakıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Telefonum çalıyor ve o da kaşlarını kaldırarak telefonuma bakıyor. "Bu o mu?"

Telefonuma uzandım. Chase olduğunu sanmıyorum. Bu gece geç saate kadar çalışacağını söylemişti. Ailemle yaptığım grup sohbeti.

ANNE:

Ev dekore edilmediği için üzölmeye başlamıştık, bu yüzden toplanmaya karar verdik!

BABA:

Komşular oyuncak dükkanını soruyorlardı ve onlara bu yıl gemi seyahatine çıkacağımızı söylediğimde yıkılmış gibi baktılar.

ANNE:

Baban bu tür bir suçluluk duygusuyla yaşayamaz.

BABA:

Burada olmayacak olsak bile bunu ayarlamak istiyorum.

ANNE:

Saçmalama! Bu çok fazla iş!

Cevabımı yazarken içimden bir kıkırdama geçiyor.

CANDACE:

Bu ikiniz için çok ihtiyaç duyulan bir mola. Komşulara bir şey olmaz.

"Hey," diyorum dikkatimi tekrar Miles'a vererek. "Ailem bu yıl bir gemi seyahati rezervasyonu yaptırdı ve Noel'e ev sahipliği yapmayacaklar."

Miles başını kaldırdı. "Davetiyem neredeydi?"

"İkimiz de davetliydik," diye onu temin ettim. "Bir haftalık sağlıklı yaşam detoks inzivasına."

Yüzü buruşuyor.

"Evet. İkimiz de meşguldük. Bir şey değil."

Başını koltuğa yaslamadan önce iki parmakla selam veriyor. "İyi eğlenceler Bill ve Pat."

Telefonum yine çalıyor.

ANNE:

Ayrıca, yuva kurup kendi küçük şekerlemelerinize sahip olmanıza kim bilir kaç yıl kaldı. O zaman her yıl büyük yapmak zorunda kalacağız!

Ben cevap vermiyorum, babam da vermiyor. Muhtemelen annemi bizzat azarlıyor çünkü çocuk sahibi olma konusunda ne hissettiğimi *biliyorlar*. Bu yaşam tarzının bana göre olmadığını kaç kez anlatmaya çalışsam da annem fikrimi değiştireceğime inanıyor ve babam da onun haklı olduğunu umuyor.

Başımı hafifçe sallayarak telefonumu yere bırakıyorum ve kendimi hissettiklerimden ayırmaya çalışıyorum. Miles'a "Her neyse, sadece ikimiz olacağız," diyorum.

Hemen cevap vermeyince başımı kaldırıyorum ve görüştüğü adama mesaj atmak için beni görmezden gelmesini izlerken gülümsememe engel olamıyorum.

"Peki, ikinizin arasındaki bu şey özel mi?"

Başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Benim tarafımda, evet. Onun tarafında mı? Bilmiyorum. Sanırım öyle. Dediğim gibi, bu işte yeni sayılır, o yüzden çocukları sıraya dizdiğini sanmıyorum."

Hülyalı bir şekilde iç çekiyorum ve ellerimi çenemin altında kavuşturuyorum. "Keşke bu gizemli adamla tanışabilseydim..."

Miles alay ediyor. "O kadar da gizemli biri değil. Apopka'dan bir muhasebeci ama onu seveceksiniz."

"Eminim yaparım." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve sessizce mırıldanıyor, "Chase Baba'yı sevdiğin kadar değil ama ..."

Neredeyse boğuluyordum ve son yudumumu öksürerek içmek zorunda kaldım. "Ona öyle demeyi keser misin?" Çıkarmayı başardım. Chase'le tanıştığından beri ona sadece bu şekilde hitap ediyordu.

Gözlerimin içine bakabilmek için doğrulduğunda "Hayır," diye cevap veriyor. "Bu noktada onu hak etmiyorsun bile. *Böyle* görünen bir adamla randevuya çıktın ve aranızda olan tek şey yanaktan bir öpücük müydü? Kaç yaşındasın sen, on iki mi?" Başını sallıyor. "Yapmalıydın. sürmeliydin. binmeliydin. Dick'e." Son üç kelime derinden ve sertçe geliyor.

"Sana söyledim, öyle değil."

Miles gözlerini öyle bir devirir ki bütün kafası da onlarla birlikte yuvarlanır. "Lütfen. O elbisenin içinde sana nasıl baktığını gördüm." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Ve seni daha önce de erkekler üzerinde sihrini konuştururken gördüm. İstedğin zaman çok seksi oluyorsun. Onu baştan çıkarabilirdin."

Chase'e karşı farklı davrandığımı biliyorum - biriyle ilgilendiğimde genelde olduğumdan daha temkinliyim, ama bunun nedeni onunla ilgilenmek *istememem*. Ona karşı çekici olduğunu düşünmenin ötesine geçen hisler beslememek için aktif olarak çok çaba sarf ediyorum. "Ne anlamı olabilir ki?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve ne söyleyeceğini fark eder etmez hemen ekliyorum: "Ve sakın bir şey söyleme-"

Ama Miles çoktan "Onun siki" diye bağırdı.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ama o daha bitirmemiş.

"Büyük, kalın, Daddy Chase'in aleti de muhtemelen onun geri kalanı kadar güzel."

Gülmeden duramıyorum. "Bunu çok düşündün, değil mi?"

Miles başını yavaşça sallayarak, "O adama neler yapmazdım," der. Yüzünün önünde parmaklarımı şıklatıyorum. "Hey. Apopka'da muhasebeci. Benimle kal."

Göz kırpıyor. "Doğru ya. Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Elbise bulmama yardım etmen hakkında konuşmaya ne dersin? Bu partiye resmi olarak bir hafta kaldı."

Miles parmaklarını sakallı çenesine vuruyor. "Pazar günü mü?" Bana bakarak ekliyor: "Yani, sen zaten yarın çalışıyorsun ve ben de bir Apopka muhasebecisine pis şeyler yapıyor olacağım."

"Olması gerektiği gibi. Pazar günü harika."

Telefonum yanımda titriyor ve umarım annem daha fazla hayat planlama tavsiyesi v e r m i y o r d u r .

CHASE:

Kanepemi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Ne yapıyorsun?

Film gecemizin hızlı bir fotoğrafını çekiyorum. Sehpanızın üzerindeki kutuda hâlâ yarısı yenmiş bir pizza duruyor.

CHASE:

Sen ve pizza mı? Umarım Miles ne kadar iyi olduğunu biliyordur.

Ananasla bile.

Gülümsememi bastırıyorum ve Miles "O kadar aşıksın ki iğrenç" diyor.

Bir sonraki cevabımı yazmadan önce yanımdaki yastığı alıp ona fırlatıyorum.

CANDACE:

Zor bir gün müydü?

CHASE:

Biraz. Patronum sadece bu aptal partiyi planlamakla ilgileniyor, bu yüzden geri kalan her şey bana kaldı. Denetlemesi gereken dört müşteriye şahsen ulaşmak zorunda kaldım çünkü haftalardır ondan haber alamadılar.

Bu kadına katlanamıyorum. Chase zaten işinin stresli olduğunu söylemişti, bir de patronunun etkinliklere katılmak istemesi eklenince

Koordinatör.

CANDACE:

Bu kadın hızla en sevmediğim insanlardan biri olmaya başladı.

CHASE:

O kadar da kötü değil.

Ancak yılın bu zamanı şüphesiz içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor.

Miles arka plandaki sesiyle, "Onu gezdirebilir misin diye sor," diyor. Kafamı kaldırdım. Saçmalıyor.

"Sadece bir fikir edinmek için," diye ekliyor kayıtsızca. "Bilirsiniz, partiden önce."

Onu görmezden gelerek telefonuma geri dönüyorum.

CANDACE:

Tabii ki. Eminim yaz aylarında çok güzeldir.

Neyse ki gecenin geri kalanında Miles'ın Chase'in ne kadar donanımlı olduğunu düşündüğüne dair başka bir konuşma geçmiyor. Ben telefonumda farklı türde elbiseler arasında gezinirken o bir anime gösterisi yapıyor, ama çoğunlukla konuşuyoruz ve gece için odama gittiğimde, Chase'in bana hiç mesaj atmamasını biraz garip buluyorum.

Yani, bugün cuma gecesi. Herhangi bir şey yapıyor olabilir, hatta bildiğim kadarıyla bir kadınla birlikte bile olabilir. Kulağına fısıldarken elini başka bir kadının bacağına koyduğunu düşününce midem sıkışıyor. Elini bana yaptığından daha fazla yukarı kaldırdığını hayal ediyorum. Belki de bu alıştırma olayına daha fazla katılmalıydım. Belki Miles haklıydı ve ben de daha çok katılmalıydım.

Sertçe yutkunuyorum ve telefonumu açıyorum. Ondan haber almayalı üç saatten fazla olmuştu. Sürekli mesajlaştığımızdan değil ama biraz morali bozuk gibiydi ve şimdi odamda yalnız olduğum için bu durum içimi kemiriyor. Çünkü eğer çok daha güzel olduğunu hayal ettiğim muhteşem sarışın bir kadınla şehirde değilse

Belki benden daha üzgündür. Belki de patronu hakkındaki son yorumuma gücenmiştir.

Öyle olduğundan şüpheliyim. Onu üzmüş olsam bile, sanırım yine de benimle konuşurdu. Ekranı bakarken başparmağımı ısıyorum, ona tekrar mesaj atıp atmamayı tartışıyorum.

Ya da onu arayabilirim.

İlk düşünce paniğimi artırıyor ama düşündükçe onun sesini duymayı daha çok istiyorum. Onu duyarak çok şey anlayabileceğim. Telefonda hiç konuşmamışız gibi değil.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, arama düğmesine bastım.

twenty-one

Geçen her zil sesiyle kalp atışlarım hızlanıyor ama telefonu kapatmak için çok geç. Aradığımı görecek. Ya da bunu bir kaza gibi gösterebilirim. Evet. Belki de sadece-

"Candace?"

Sesi içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve "Hey" dediğimde zaten biraz nefesim kesilmiş oluyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Hayır, her şey yolunda. Ben sadece seni arıyordum. Yapmamalı mıydım?"

Arka planda deri koltuk minderinin kayması gibi bir ses dikkatimi çekiyor. "Beni her zaman arayabilirsin. Ben sadece . . .

." Bir kahkaha attı. "Muhtemelen şu anda seninle konuşmamalıyım."

"Yanında biri mi var?" Pat diye söyledim. Arka planda gürültü yok ama evinde bir kız olabilir. Bunun farkına varmak mideme bir yumruk gibi iniyor ve hasta olabileceğimi düşünüyorum. "Özür dilerim. Mesaj atmalıydım. Sana izin vereceğim-"

"Evet," diye kıkırdıyor kulağıma. "Bütün akşam bir şişe viskiyle randevundaydım. Birbirimizi oldukça iyi tanıdık ve bana onunla birlikteyken kesinlikle seninle konuşmamam gerektiğini söylüyor."

Yavaşça yatağıma oturmayı başarana kadar donup kalıyorum. "Sen sarhoş musun?"

"Sarhoş kelimesini tercih ederim. Kulağa daha hoş geliyor." Gülüyorum. "Peki neden sarhoşsun?"

Elini yüzüne sürüyormuş gibi boğuklaşan bir inilti çıkarıyor. "Bilmiyorum. Planım bu değildi. İşten sonra bir içkiye ihtiyacım vardı, bu da bir şeyler düşünmeme ve daha fazla içmeme neden oldu."

Gülümsemem kayboluyor. "Ne bok düşünüyordun?"

İçini çekiyor ve bir sonraki konuşmasında hareket halindeymiş gibi ses çıkarıyor. "Bu sadece benim işim. Yemin ederim bu terfi beni öldürecek. Patronum çok fazla şey bekliyor. Hem de çok fazla. Ve tüm bunları takip etmekte zorlanıyorum çünkü düşünmek istediğim tek şey o siyah elbisenin içindeki sen."

Nefes almayı bıraktım.

Çarpan kalbimin sesine, onun bir şeyleri karıştırma sesi eşlik ediyor. "Oreolarım hangi cehennemde?" diye mırıldanıyor.

Tuttuğum hava bir kahrkayla dışarı fırlıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Neyi tekrarlamamı istiyorsun?" Dikkati dağılmış gibi. "Oreo'larla ilgili kısmı mı, işteki boktan durumumu mu, yoksa o elbisenin içinde bana işkence etmenle ilgili kısmı mı?"

Beni düşünüyor olması bile midemi sıkıştırıyor. Ona işkence etmeye çalışmadığımı söylemek için ağzım açılıyor ama ben fırsat bulamadan o konuşuyor.

"Aha! Piçleri buldum. Bugün en azından bir şey benim için yolunda gidiyor." Karıştırmaya devam ediyor ve ben de pür dikkat onu dinliyorum. Hepsinin gitmediğini bildiğini mırıldanırken sesi biraz boğuklaşıyor ve telefonu boynunun kıvrımına sıkıştırdığını hayal ediyorum. İnliyor ve daha yüksek ama daha boğuk bir sesle, "Kahretsin. Bayatlamışlar." Sesi hâlâ ağzında kurabiye varmış gibi geliyor. "Gördün mü? Çok fazla çalışıyorum. Aldığım şeyler bozulmadan önce tadını çıkaracak kadar bile evde değilim."

"Sana biraz daha Oreo

getirelim." "Naneli

olanlardan."

"Elbette."

"Onlar üstün Oreo." "Sana

inanıyorum."

"Ve sen," diyor ben onun deri koltuğa yığıldığını duymadan önce. "Sen çok güzelsin. Ve sen ve ben ..."

Başka bir şey söylemeyince, "Arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Evet. Sen ve ben arkadaşız." Bir duraklama daha oldu. "Neden tekrar arkadaş olduk?"

Beni göremese de gülümsüyorum. "Çünkü benden Noel partisi için sahte flörtün olmamı istedin. Ne kadar içtin?"

"Hayır. Yani, neden sadece arkadaşız?"

Zaman duruyor. Bunun sahte olması en başından beri onun fikriydi. Sözleri vücudumu ne kadar sarsarsa sarssın, içimden bir ses bunun alkolden kaynaklandığını söylüyor. "Çünkü erkekler aptaldır. Hatırladın mı?"

Mizahsız bir kahkaha onu terk eder. "Doğru. Üzerinde çalışıyorum." "Çalışıyor musun?"

"Ben de öyle sanıyordum. Ama sarhoş olup seni aramak muhtemelen beni on adım geriye götürüyor."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Chase."

Yanında hala bayat Oreo'lar olduğundan eminim çünkü "Evet?" dediğinde ağzı biraz dolu gibi geliyor.

"Seni ben aradım."

"Oh." Sanki dik oturuyormuş gibi daha fazla kıpırdanıyor. "Beni neden tekrar aradın?"

"Sebebi yok, gerçekten. Sadece biraz keyifsiz görünüyordun." "Evet. Sanırım öyleydim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Seninle mi?"

Dudaklarım kalktı. "Soran benim."

"Sorman çok hoş. Ne kadar muhteşem olduğundan bahsetmiş miydin?" "Böyle bir şey söylemiş olabilirsin." Sesim sessiz. Sarhoş olduğunu biliyorum. Söylediği hiçbir şeyi doğru kabul edemeyeceğimi biliyorum.

ama Tanrım, bunu söylediğini duymak iyi hissettiriyor. "Ve akıllı da.

Arkadaşın olarak, bunu söylemem gerektiğini hissediyorum. sadece görüşünüzle ilgili değildir."

Dudaklarımda buruk bir gülümseme beliriyor. Bu konuşma beni bir şekilde hem sevindiriyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Hayır, hayır. Düşünmüyorum. İyi arkadaşların senin hakkında benim düşündüğüm gibi düşünmemesi gerektiğine eminim."

Hava boğazımda düğümleniyor ve düşüncelerim bana ihanet ediyor. Chase'in ağzını boynumda, ellerini saçlarımda hayal ederken-

"Haklıydın. Ben aşağılık biriyim. Aşağılık, aşağılık bir adam. Fırsatım olsa sana neler yapmazdım. Lanet olsun, telefonu kapatmam gerek."

Telefonu kapatmasından korkarak, ne söyleyeceğimi bilmesem de hızlıca "Ama-" diyorum. Bu kesinlikle alkol. İkimizin de iyiliği için telefonu kapatmasına izin vermeliyim. Hatta bunu teşvik etmeliyim.

"Ama?" Sesi alçak, sert, *boğuk* ve Chase'in tahrik olması benim yeni favori versiyonum olabilir. Rahat kıyafetleriyle hafta sonu Chase'ini unutun. Ben yatak odası Chase'ini istiyorum. Sadece beni düşünürken sesi böyle çıkan adamı istiyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Hepsini istiyorum.

"Ama dün gece beni öpmedin bile," diyorum sessizce, tüm parçaları yerine oturtmaya çalışırken.

Alay etmekle gülmek arasında sıkışmış bir nefes veriyor. "Benden bunu istediğini sanmıyordum. Dün gece her yerindeydim ve sen bana neredeyse hiç karşılık vermedin. Ki bu iyi bir şey. Anlaşmamızın parti için olduğunu biliyorum."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. O haklı, elbette. Ona çalışacak fazla bir şey vermediğimi biliyorum. O pratik yapıyordu ve ben de bunun beni etkilemesine izin vermemeye odaklanıyordum.

Ben bir şey söyleyemeden o ekliyor: "Ve duramayacağımdan endişelendim. Bir öpücüğün yeterli olmayacağını biliyordum. Eğer seni öpseydim, seni yatağına kadar öper ve seninle birlikte olurum."

Yatağıma yeni gözlerle bakıyorum, dün gece burada biraz daha fazla olsaydım neler olabileceğini hayal ediyorum. Onun burada benimle olduğunu düşününce bacaklarımın arasına ağır bir sıcaklık yerleşiyor. Chase'den daha az hoşlandığım erkeklerle de yattım ama belki de sorun budur. Ondan sıradan olamayacak kadar çok hoşlanıyorum. Bir daha düşündüm de, zaten bu kadar derindeyim, yani biraz daha derine inersem ...

"Eğer istersen, tabii ki."

Gözlerimi kırıştıtarak gerçeğe döndüm. Onun düşüncesiyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki, onu asılı bırakmıştım. Ağzım aniden kurudu ve yutkundum. "Tabii ki."

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bir duraksama oluyor ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Burası ona aynı hissettiğimi söylediğim kısım. Burası gardımı indirdiğim kısım. Kahretsin, bu onunla biraz eğlendiğim ve boğuk sesini tekrar duyduğum kısım olabilir.

Sikeyim.

Alnım avucumun içine düşüyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bunu yapabilirim. Onun için kendimi ortaya koyabilirim. O yapmayabilir

benimle çıkmak istiyor, ama kesinlikle *bir şeyler* istiyor. Buna açık olabilirim, değil mi? Olabilir mi?

"Sanırım şimdi kapatmalıyım," diyor, sesi biraz özensiz, sanki sarhoş olmanın yanı sıra yoruluyormuş gibi. "Yarın özür dilemem gereken şeylerin zihnimde bir çetelesini tutuyorum ve sayı giderek artıyor."

Bir kahkaha attım ama bu vücudumdaki gerginliği hafifletmeye yetmedi. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok."

"Bana karşı çok iyisin Candace." Sesinde hafif bir gülümseme var.

Kalbim hızla çarpıyor çünkü söylemek istediğim o kadar çok şey var ki söylemem *gerektiğinden* emin değilim. Ama sonuçta, o sarhoşken bunların hiçbirini söylememeliyim. O zaman ikimizin de özür dileyecek şeyleri olur.

İçimi çekerek yumruğumu battaniyemin etrafında sıkıyorum ve "İyi geceler Chase," diyorum.

"İyi geceler Candace." derken sesi alçaktı. Sonra aramayı kesiyor ve ben onu tekrar hatta görmek için yanıp tutuşuyorum.

Sanırım doğru olanı yaptım. Söylediklerinin yarısını kastetmemiş olabilir, ama umduğum fırsatı kaçırdığımı hissetmekten kendimi alamıyorum.

twenty-two

Sonunda Chase'den bir mesaj aldığımda iş günümün yarısındaydım.

CHASE:

En sevdiğin çiçek türünü sorabilir miyim?

Yoksa numaramı çoktan engelledin mi?

Mesajı dudaklarıma bir gülümseme getiriyor ve göğsüm ısınıyor. En son ne zaman birinin bana çiçek almayı teklif ettiğini hatırlamıyorum. Öğleden sonraki müşterilerimden birini bekliyorum ama ona hızlı bir yanıt göndermek için birkaç dakikam var.

CANDACE:

İşe yaramaz ürünler hakkında ne hissettiğinizi biliyorum ve mağazadan satın alınan çiçeklerden daha işe yaramaz bir şey yoktur.

Ve özür dileyecek bir şey yok.

Bu sabah uyandığımda, dün geceki görüşmenin bitmesine izin verdiğim için kendimi daha iyi hissettim. O sarhoşken bir şey itiraf etmek kötü bir fikir olurdu ve bu konuşmanın benimle birlikte kaçmasına izin vermek ne kadar cazip olsa da, ikimizin de geceyi bitirdiğine sevindim.

CHASE:

Çetelem aksini söylüyor.

CANDACE:

Senin çetelene gerek yok. Konuşmamızın her dakikasından keyif aldım.

Sırtımı tezgâha yaslayıp bir sonraki mesajını beklerken üç noktayı izliyorum.

"Hâlâ onunla o partiye gidiyor musun?" Amanda istasyonumun yanındaki yerleri süpürürken soruyor.

Onun bilmiş gülümsemesini yakalamak için başımı kaldırıyorum. "Planımız bu," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Miles yarın için bir elbise seçmeme yardım edecek."

"Ooh. Ben de katılmak istiyorum. Bana fotoğraflarını göndersen iyi olur." "Tamamdır," diyorum gülerek.

CHASE:

Seni hak etmiyorum.

Ne iyilikseverlik.

Bu adamın kullanmayı seçtiği kelimeler karşısında başımı sallıyorum.

CANDACE:

Sadece senin için.

CHASE:

En azından bir kahve ile telafi edeyim.

Southern Roast yarın mı?

Teklifi her ne kadar cazip olsa da Miles ve benim bir elbise bulmamız gerekiyor ve bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok. Çabuk olacağını umuyorum, ama pek çok şey elbisenin önümde beni bekleyip beklemediğine ya da kaltağın saklanıp saklanmadığına bağlı.

CANDACE:

Yapamam. Miles ile alışverişe gidiyorum.

Bir sonraki müşterim olabileceğinden şüphelendiğim bir kadın içeri girdi. Onunla henüz tanışmadım ama Amanda onu kapıda karşıladı ve kimi görmeye geldiğini sordu.

CHASE:

Alışveriş mi?

Olay nedir?

Cuma günkü parti için elbiseye ihtiya ım var mı diye baktığını biliyorum. Bir Şey almam gerektiğini   renirse, bana para vermeyi teklif edecek. Ben onun parasını istemiyorum. Yeni edindiğim müşterilerim sayesinde harcanabilir gelirim yeni olabilir ama en azından bir elbise almaya gücüm yeter.

CANDACE:

Bir vesileye ihtiya ımız yok.

Amanda kadını bana doğru işaret ettiğinde telefonumu hızla çekmeceye geri koyuyorum. Ona en iyi gülümsememi vererek elimi uzatıyorum ve kendimi tanıtıyorum.

Bayan Thompson, Nicolette'in bir başka tavsiyesi olarak ortaya çıkıyor ve artık kulübe girmelerine izin verdikleri ayak takımından Şikayet ediyor. Yine de yeterince nazikti. Ve bıraktığı bahşiş, kesim ve renk için aldığım ücretin neredeyse yarısıydı. Günün geri kalanı, Cumartesi günleri genelde olduğu gibi bulanık geçiyor. Salonun sürekli koŐuŐturması beni hem enerjik hem de bitkin hissettiriyor. Saat 17:30'da eşyalarımı topladı ımda diğer kuaf rlerden bazıları hâlâ çalışıyordu. Cumartesi randevularının yoğun talep gördüğünü biliyorum ama elimden geldiğince hafta sonları geç saatlere kadar çalıŐmamaya çalışıyorum.

 ekmecedeki telefonuma uzandı ımda Chase'den birkaç yeni mesaj geldiğini görüyorum, bu yüzden bir an durup yetiŐmeye çalışıyorum.

CHASE:

Umarım aradı ınız Şeyi bulursunuz.

Son mesajdan birkaç saat sonra gelmiş gibi görünen iki mesaj daha.

CHASE:

Miles yarın elbise alışverişine gideceğini söyledi.

Bir Noel partisi için.

Yüzüm düştü. Miles mı? Chase Miles'la ne zaman konuştu? Konudan çıkıp mesajlarıma geri dönüyorum ve oda arkadaŐımdan gelen bir mesajı açıyorum.

Bu bir resim.

Miles ve Chase tanıdığım bir açık hava barında birlikteler. Başları bir arada, ikisi de yıllardır kankaymış gibi geniş geniş gülümsüyorlar ve birlikte olduklarını bilmek sinirlerimi zıplatsa da bu manzara karşısında gülümsemeden edemiyorum.

MILES:

Bakın kimi buldum!

İşten çıkınca bizimle buluşmaya gel.

"Neye gülüyorsun?" Amanda çantasını omzuna atarken beni yakalıyor.

Dudaklarımda kalıcı bir gülümsemeyle, "Miles ve Chase The Yard'da birlikteler. Katılmak ister misin?"

Başını eğiyor. "Takılıyorlar mı?"

"Artık öyle sanırım." Ona şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum ve bana gönderilen resmi kaldırıyorum.

Daha yakından bakmak için bana doğru bir adım atıyor ve gülüyor. "Ne kadar da güzel görünüyorlar, değil mi? Ben de varım."

Akşam havasına çıkıyoruz ve bana Noel'in yakın olduğunu hatırlatan hafif bir serinlik hissettiğim için şükrediyorum. Üzerimde sadece siyah tayt, beyaz atlet ve kot gömlek var ama en azından Florida bana kollarımı örtmem için bir sebep veriyor.

Yürüyüşümüze başlarken Miles ve Chase'e hemen aynı mesajı gönderiyorum.

CANDACE:

Yakında görüşürüz
çocuklar.

Telefonumu kaldırmadan önce ikisinden birinin yanıt verip vermediğini görmek için bir an bekliyorum ama yeni mesaj gelmiyor. Telefonlarını kontrol edemeyecek kadar çok eğlendikleri düşüncesi beni mutlu etmeli ama endişem artıyor. Miles'ın Chase'e ondan ne kadar hoşlandığını söyleyeceğini sanmıyorum ama Miles'ın ne kadar zamandır orada olduğunu ya da bu noktada kaç içki içtiğini de bilmiyorum. Bu düşünce ayaklarımın beni kaldırımdan biraz daha hızlı indirmesine neden oluyor.

twenty-three

The Yard'a varır varmaz onları fark ettim. Chase'in sırtı bize dönüktü ama onu ilk ben fark ettim. Piknik masasının bir tarafında tek başına otururken, Miles ve başka bir adam da onun karşısında oturuyor. Gözlerim hemen Chase'in koyu mavi tişörtünün kumaşını çeken geniş omuzlarına takılıyor ve hafta sonu Chase'i tekrar göreceğim için içimde bir heyecan sarsıntısı daha oluşuyor.

Ahşap masalar ve mavi şemsiyelerle dolu geniş açık hava yemek alanına girdiğimizde Miles başını kaldırıp bakıyor. Bana gülümsüyor ama sonra iki elini masaya vurarak "Amanda'yı mı getirdin?!" diye bağırıyor.

Amanda ona doğru sıçrayınca Miles ayağa kalkıyor ve Amanda'ya sarılıyor. "Sürtük, hangi cehennemdeydin?" der onu sıkıca kavrarken.

Masaya doğru ilerlediğimde hâlâ birbirlerine kilitlenmişlerdi ve Chase sırtarak bana baktı. "Selam güzelim." Yanındaki bankta bana yer açmak için yana kayıyor ve ben de çantamı bırakıp otururken gülümsüyorum.

Miles sonunda Amanda'yı çekip ona bakacak kadar uzun süre serbest bırakır. "Daha fazla platin mi kullandın?"

"Evet!" diyor gülümseyerek. "Candace yaklaşık bir hafta önce bana yardım etti."

Miles parmaklarını kızın saç uçlarında gezdiriyor. "Aşkım." Bana doğru bakıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," diyorum, mutlu bir şekilde ellerimi çenemin altında birleştirip dirseklerimi masaya dayayarak.

Miles koltuğuna geri dönerken Amanda da yanına kayar. "İyi iş, Stink."

Gölümsemem genişliyor. "Teşekkür ederim."

Chase, Amanda otururken ona gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Kadının ona bakma şeklinden daha fazla bir şey söylediğini düşünebilirsiniz ama bu da onun cazibesinin bir parçası. "Sen de öyle."

Miles'ın diğerk tarafında oturan adamı işaret ederek, "Peki burada kim var?" diye soruyorum.

Uzun boylu. Hepimiz oturuyor olsak bile bunu söyleyebilirim. Sadece Miles'ın göğsüne kadar geliyorum ve o da yaklaşık aynı boyda görünüyor. Çilek sarısı saçları ve dağınık çilleri var ve *umarım* Miles'ın deli gibi aşık olduğu adam budur.

Adam kendini tanıtmak için elini uzatır. "Merhaba, ben Elvis."

Amanda iki kez bakar. "Adın *Elvis mi*?"

"O benim muhasebecim," diyor Miles, sanki bu bir şekilde açıklayacakmış gibi.

Elvis bir kakhaha attı. "Keser misin şunu?" Geri kalanımıza dönerek, "Ben onun muhasebecisi değilim," diye ekliyor.

"Ah, doğru ya." Miles, Elvis'i engellemek için elini kaldırır ve yüksek sesle, "O benim sevgilim," diye fısıldar.

Gözlerim Elvis'e kaydı. Miles'ın biraz daha zamana ihtiyacı olduğundan bahsetmesinden sonra rahatsız görüneceğini düşünmüştüm ama o sadece içten bir kakhaha attı ve "Aptalın tekisin," dedi. Yine de gözlerindeki hayranlık aksini gösteriyor.

Miles Elvis'e bakar. "Gerçekten benim muhasebecim olmalısın. Mali durumum *berbat*. Umarım neye bulaştığını biliyorsundur."

Elvis başını sallar. "Beni korkutmuyorsun."

"Öyle olmalı," diyorum gülerek. Elimi masanın diğerk tarafına uzatıp kendimi tanıtıyorum. "Candace."

Elvis sırtlıyor ve elimi tutuyor. "Seninle konuşmamız gerek."

Gölümsemem genişliyor. "Kesinlikle öyle." Şakacı bir fısıltıyla ekliyorum, "Tüm sırlarını biliyorum."

Miles aramıza bakıyor. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim." Onun yorumunu görmezden gelerek, gözlerim onunla Chase arasında gidip geliyor.

"Peki, siz ikiniz buraya nasıl birlikte geldiniz?"

"Şey," diyor Miles, liderliği ele alarak. Elvis'i işaret ederek, "Bir randevudaydık, kendi işimize bakıyorduk, bu iri yarı adam yanımıza geldi ve bize bir çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediğimizi sordu.

Üçüncüsü. Tabii ki hemen evet dedim ama kafamı kaldırıp baktığımda Chase Baba olduğunu görünce *şok oldum*."

Chase bana yan gözle bakıyor, dudakları yukarı doğru dönüyor. "Paket servis alıyordum."

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor. "Mantıklı."

Bana o çok sevdiğim rahat gülümsemesini veriyor ve ben onu öpme isteğiyle dolup taşıyorum. O burada. Kendi özgür iradesiyle en iyi arkadaşım ile vakit geçiriyor. Benim için bu kadar önemli birini tanımak için zaman ayırdığını görmek, bunun daha fazla olmasını dilememeneden oluyor. Çok küçük bir şey ama beni çok etkiliyor. Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı, muhtemelen ona tırmanırdım. Ama bunun yerine, elimi masanın altına gizlenmiş dizine koyarak minnettarlığımı daha küçük bir şekilde göstermeye karar veriyorum. Bu, ona dokunmak için yaptığım ilk hamlelerden biri ve Chase'in gözleri sevinçle parlıyor.

Onaylaması yanaklarımı ısıtıyor ve dizinin parmak uçlarıma değdiğini hissetmek kalbimin çarpmasına neden oluyor. Konuşmaya başlamak için arkadaşlarıma dönüp baktıktan sonra bile tek düşünebildiğim az önce bana nasıl baktığı ve hala ona dokunuyor olduğum gerçeği.

Elimi çekmem için yeterli.

Chase parmaklarımı çok uzaklaşmadan masanın altından yakalıyor ve elimi sertçe dizine geri koyuyor. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmıyor, ama beni orada tutuyor, eli elimde duruyor, sonra bırakıp kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor.

Kimse aramızdaki ince alışverişi fark etmiyor. Amanda, Miles ve Elvis'e nasıl tanıştıklarını soruyor ve Elvis hiç vakit kaybetmeden söze girip "İkimiz de Christian Mingle'daydık" diyor.

Miles başını sallıyor. "Profilinde üstsüz fotoğrafı olan sadece ikimiz vardık ve bunun olması gerektiğini biliyorduk."

Masadakiler kahkahalara boğuluyor ve etrafımız arkadaşlarımla çevriliyken Chase'in yanımda kahkaha atması, onun hakkındaki her şeyden daha bağımlılık yapıcı olabilir.

Elvis, Miles'in önündeki azalan birayı görür. Bardağı göstererek, "Bir tane daha?" diye sorar.

Miles başını sallayarak, "Lütfen," der.

Chase bana döndü. "Sana bir içki ısmarlayayım." Ona bakıyorum. "Tamam."

Ayağa kalkarken ağzı karışıyor. Masadan uzaklaşmadan önce Amanda'nın yanında durur. "Sana da bir şey getireyim mi?"

Ona gülümsüyor. "Pinot Grigio harika olur. Teşekkür ederim."
Chase ve Elvis bara yönelir yönelmez dikkatimi Miles'a
yöneltiyorum. "Komik biri."
Çenesini kaldırır. "Biliyorum."
"Ve ateşli," diye ekliyor
Amanda.
Miles bir kahkaha atar. "Amanda, herkesin seksi olduğunu
düşünüyorsun."
Gözleri büyür. "Bu doğru değil! Şu anda hepsi de benim için uygun
olmayan son derece seksi üç erkekle aynı masada oturuyorum."
"Yani, Chase teknik olarak müsait değil." Gözlerim onunkilerle
buluşmak için yukarı kayıyor.
"Oh, lütfen." Miles başını sallar. "O adam sana tapıyor." Bir
kaşımı kaldırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.
"Beni yanlış anlama, hâlâ bir fuckboy olabilir. Ama eğer öyleyse,
sana tapan bir sikici çocuktur."
Dudaklarımdan bir kahkaha nefesi çıkıyor. "Güven oyu için
teşekkürler."
Bana en güzel gülümsemesini gösteriyor. "Ne zaman istersen."
Amanda elini benimkinin üzerine koydu. "Noel partisinden sonra
işlerin nasıl gideceğine bir bak. Bir haftadan az kaldı. Nerede
durduğundan gerçekten emin değilsen, Cuma gününden sonra ne
olacağına bak."
Chase bir dakika sonra içkilerimizle dönüyor, "Hanımlar," diyerek
önüme bir bardak Chardonnay koyuyor ve Amanda'ya Pinot'sunu
uzatıyor.
Ona teşekkür ediyoruz ve Elvis Miles'ın yanındaki koltuğuna geri
kayıyor. "Elvis'in muhasebeci olduğunu biliyoruz, peki sen ne iş
yapıyorsun?
çalışıyorsun?" Amanda Chase'e sorar.
Birasından bir yudum alır. "Heyecan verici bir şey yok."
"Ben bir *muhasebeciyim*." Elvis elini göğsüne koyarak vurgular.
Chase sırıtıyor. "Tamam. Belki benim işim muhasebeden biraz
daha heyecan verici ama o kadar da değil." Dikkatini tekrar Amanda'ya
çevirir. "Ben reklamcılıkta çalışıyorum."
Gözleri büyür. "Ooh. Kampanyalarınızdan herhangi birini
tanıyabilir miyiz?"
Bir an düşünür. "Evet, belki. Lexus için yaptığım film çok fazla
yayınlandı."
Amanda ona bakakalır. "Benzin istasyonundaki gürültüden nefret
eden kadınla olan mı?"

Dudaklarında mütevazı bir gülümseme beliriyor. "Bu o olmalı."

Bahsettikleri reklamı biliyorum. Bir kadın benzin pompalıyor ve etrafındaki her şey çok gürültülü. Biri bangır bangır müzik çalıyor, yeni yürümeye başlayan bir çocuk annesinden bir şey istiyor, uzaktan inşaat ve korna sesleri geliyor. Ama arabasına bindiğinde her şey sessizleşiyor. Film, ekranda beliren "*Huzurunuzu Lexus'ta Bulun*" yazısıyla sona eriyor.

Reklam her zaman dikkatimi çekmiştir çünkü *iyiydi*. Param yetmese de bir Lexus'un huzur ve sessizliğini istememe neden oldu.

Gözlerimi kırptıştırıp Chase'e bakıyorum. "O reklam senin fikrin miydi?" "Evet," diyor Chase, sanki bu övünülecek bir şey değilmiş gibi. "Bu

eğlenceliydi ve her şey yolunda gitti çünkü sonunda arabam için harika bir anlaşma yaptılar."

"Bu inanılmaz!" Amanda gerçek bir heyecanla söylüyor. "Sanki ünlü birini tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Chase başını sallayarak bir kahkaha daha atıyor ama ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Neden ona işi hakkında hiç soru sormadım? Yaptığı iş hakkında? Onunla arama mesafe koymaya çalıştığımı biliyorum ama başarılarını hiç sormayacak kadar nasıl bencil olabildim? Bir haftadan uzun bir süredir bu adamla her gün konuşuyorum ve birkaç dakika içinde Amanda onunla gerçekten önemseddiği bir konuda bağlantı kuruyor. Ve birkaç dakika içinde, bunun gerçek olmasını istese bile onu hak etmeyeceğimi hissediyorum.

twenty-four

CHASE VE AMANDA en az yirmi dakikadır yeni grup American Thieves hakkında konuşurken, Elvis de beni hayatındaki yeni adamla ilgili sorulara boğuyor. Ben gülerek eşlik etsem de, Amanda ve Chase'in tüm bu süre boyunca dikkatimi çektiğini fark ediyorum. Hareketli ve yüzlerinde gülümsemelerle gülüyorlar ve birkaç dakikada bir onlara bakmamak elde değil.

Sanırım başarıyorum. Gözlerim Miles ve Elvis'e sabitlenmiş durumda, tüm dikkatimin en az yüzde doksan beşini onlara veriyorum.

"Bu gece burada olmana çok sevindim," diyorum Elvis'e gülümseyerek. "Varlığınızı öğrendiğimden beri Miles'a sizinle tanışıp tanışamayacağımı soruyordum."

Miles "Meraklı," diye takılıyor, ben de ona gözlerimi kısıyorum. Daha ciddi bir şekilde Elvis'e doğru eğiliyor. "Ona tüm bunların ne kadar yeni olduğunu anlattım."

Elvis başını sallar. "Evet." Etrafına bakındıktan sonra masada bir sırrını paylaşacakmış gibi bana doğru eğildi. "Henüz evdeki arkadaşlarımla dışarı çıkmadım."

Dudaklarımı fermuarla kapatıp anahtarı uzağa fırlatıyorum. "Şehrin bizim tarafına istediğin zaman gelebilirsin."

Bana ince bir göz kırpıyor. "Teşekkürler."

Miles ayağa kalkar ve kollarını başının üzerine uzatır. "Pekâlâ. Bu tahta bankta oturmaktan bıktım. Stem and Leaf'de birkaç kişiyle buluşacaktık. Gelmek ister misiniz?" Geri kalanımıza bakıyor.

Amanda ayağa fırlar. "Ben de katılacağım ama sadece kaza yapmazsam." Miles onun endişesini elinin tersiyle iter. "Kesinlikle olmaz."

Gözlerim Chase'e kayıyor ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım. Miles'a bakarak, "Muhtemelen yatacağım. Uzun bir gündü."

"Seninle yürüyeceğim," diyor Chase ve gözlerinin üzerimde olması omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor.

"Oh. Um. Tamam." Başımı salladım. "Elbette."

Hepimiz ayağa kalkıp eşyalarımızı topluyoruz ve kalbim Chase'le yalnız yürüyeceğim düşüncesiyle çarpmaya başlıyor. Miles, "Hey, Stink," dediğinde beni kendime getiriyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Makaslarını eve getirdin mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Yapmadım. Neden? Saçını mı kestirmek istiyorsun?"

"Evet. Yarın bütün gün takılacaksak, bu pisliği temizleyebilirsin diye düşündüm. Yine de sorun değil."

"Eve dönerken kuaföre uğrayıp onları alırım."

"Bekle." Chase konuşmalarımızı ağzı açık izliyordu.

Miles'la beni tersliyor. "Saçını o mu kesiyor?"

Miles bunun neden tuhaf olduğunu anlamamış gibi yan yan bakıyor. "Evet. . .?"

Chase odağını bana çevirdi. "Saçını mı kestir?"

Bunun nereye varacağını bildiğim için içimi çektim. "Evet. Saçını ben kestim."

Miles'a dönerek ellerini esmer saçlarında gezdiriyor ve onları bildiğim şekilde kavlıyor. "Onunla tanıştığımдан beri saçımı kesmesini istiyorum ama yapmıyor."

Miles gözlerinde belirsizlikle bana bakıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. Pek çok şeyi telepatik olarak iletebiliyor olabiliriz ama mantığımı tek bir bakışla anlatabilmemin imkânı yok.

Miles sahte bir sempatiyle Chase'e bakar. "O beni daha çok seviyor. Üzgünüm."

Chase bir gülümseme atıyor ve hâlâ köklerinden tuttuğu yerden yukarı doğru uzanan saçlarını işaret ediyor. "Bu iş çığırından çıkıyor Candace."

Gözlerimi deviriyorum ve diğer üçüne bakarak onu kovuyorum. "Bu gece iyi eğlenceler."

Miles gülerek, "Sen de," der, sanki o bile Chase'in bu saç kesimi olayının peşini bırakmayacağını biliyormuş gibi.

Vedalaşıp zıt yönlerde doğru yola çıkıyoruz.

Gece havası tenime kuru ve serin geliyor. Yıl boyunca şehrin arnavut kaldırımlı sokaklarında ışıklar var, ama bu ay

Aralık ayında ağaçlar da kırmızı ve yeşil parıldayan ışıklarla sarılır. Tüm bu manzara küçük şehir merkezimizi geceleri daha büyölü hissettiriyor.

Chase ve ben yürürken, neredeyse omuz omuza yürüyorduk. Kollarımız ara sıra birbirine değiyor ve her değdiğinde onun temiz kokusunu içime çekiyorum.

"Partiyi devam ettirmek istemedin mi?" diye sordum.

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Devam ediyorum."

Daha çok bir alay gibi çıkan bir kahkaha atıyorum. "Doğru." O daha fazla konuşmadan ben teklif ediyorum: "Amanda'dan uzak durman konusunda şaka yaptığımı biliyorum ama siz birbirinize çok yakışmışsınız. Eğer ondan hoşlanıyorsan, eminim o da ilgilenecektir."

Durdu ve arkamı döndüğümde birkaç adım önündeydim. "Amanda'dan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence ikinizin ortak yönleri var ve o da senin tipin gibi görünüyor."

Başını sallıyor. "Oh, Candace." Bana doğru yürürken yol boyunca "Candace, Candace, Candace" diye sesleniyor.

"Ne?" Gülerek soruyorum. "Çok sevimli."

Başını sallıyor. "Öyle."

"Ve tatlı." "Çok."

"Ve sarışın."

Bir parmağını kaldırırken dudakları gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, işte burada."

Bir kahkaha attım. "Ne? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

İki elini de ceplerine soktu. "Bana bu şekilde yardım edemezsin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Şimdi izlerimde durma sırası bende. Tepkisinde farklı bir şey var. Bir şeyler değişti. Ne olduğunu ve ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bu sahte randevulardan ve pratikten daha fazlası. Öyle olmak zorunda.

Durmuyor. Arkasını dönmüyor. Sadece yürümeye devam etti ve omzunun üzerinden "Hadi. Salonunuz burada."

Kızgın mı? Chase'i hiç üzgün görmemiştım ama bu ince değişim fark ediliyor. Ona yetişmek için çabalıyorum ama yine de salonun kapısına benden önce varıyor. Binanın ön tarafına yaslanmış, anahtarımı almamı bekliyor.

Chase kilidi açmaya çalışmamı izlerken, "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver," diyor. "Bu gece Miles'la senin için kaldım ve takıldım ve bu gece Amanda'yı senin için tanıdım."

Kapının kilidini açarken ona yan gözle bakıyorum. "Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim."

Ben kapıyı açarken o başını sallıyor. Eliyle kapının kenarından tutarak kapıyı benim için açık tutuyor, kolu başımın üzerinde. "Demek istediğim bu değil," diyor ben yanından geçerken. İstasyonuma gidip çekmecenin içinde makaslarımın olduğu küçük çantayı alıyorum ama beni izlediğini hissedebiliyorum. "Demek istediğim şu ki, arkadaşların ne kadar harika olursa olsun, bu onlarla ilgili değil. Bu seninle ilgili. Her zaman seninle ilgili."

twenty-five

BENİMLE Mİ İLGİLİ? Ona bakıyorum, buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir yanıma ona yalancı demek istiyor. Her zaman benimle ilgili değildi. Şirketimin Noel partisi için bir dublöre ihtiyacı olan ben değilim ki.

Ama bana bakışı ona inanmak istememe neden oluyor. Sanırım ona inanıyorum. En azından konu bu olduğunda. *Neden* kelimesi dilimin ucuna geliyor ama geri çekiyorum. Beni dikkatle izlemesi, bu konuşmayı gittiği yolda tutmam için çok fazla. İçimden bir ses ne demek istediğini araştırmamam gerektiğini söylüyor çünkü tehlikeli bir bölgeye giriyoruz. Chase'le ilk tanıştığımda, onunla ilgili her şey sahada oynadığını ve sadece işleri sıradan tutmak isteyeceğini haykırıyordu, ama şimdi bana bakma şekli kendimi ikinci kez tahmin etmeme neden oluyor. Onun bana bu şekilde bakmaya hakkı yok, benim de bu bakışa takılmaya hakkım yok.

Konuyu değiştirerek soruyorum: "Peki, bu Noel partisi için ne kadar süslü bir elbiseden bahsediyoruz? Doğru elbiseyi aldığımdan emin olmak istiyorum."

Cevap vermeden önce kendini toparlıyormuş gibi yere bakıyor. "Ne giyersen giy harika görüneceksin. Bir tişörtle bile gelsen, yine de şovu çalarsın." Ağzı kalkıyor ve gözlerinin ardındaki tanıdık şakacılık için minnettarım. "Sadece beğendiğin bir şey al ve bırak parasını ben ödeyeyim."

"Bu hiç yardımcı olmadı ama teşekkür ederim." Makaslarımın olduğu kutuyu çantama bırakıp kollarımı kavuşturuyorum. "Süslemeler ne olacak? Avizeler ve buzdan heykellerden mi bahsediyoruz yoksa yeşillikler içinde rahat bir ortamdan mı?"

"Bilmiyorum. Pahalı mı?" diyor yavaşça, ilham almak için salonun etrafına bakarken. "Eminim çelenkler ve şu ya da bu çeşitte Noel ağaçları olacaktır." Gözleri yukarıdaki tavana gitmeden önce bana kilitleniyor. "Ökseotu."

Başımı kaldırıyorum ve salonun etrafına serpiştirilmiş ökse otlarından birinin tam altında durduğuma emin oluyorum. Bakışlarımı geriye kaydırıp beni incelediğini görmeden önce yutkunuyorum.

"Bu yine de pek yardımcı olmadı." Sesim beklediğimden daha kısık çıkıyor ama muhtemelen bunun nefes almanın daha zor olmasıyla bir ilgisi var.

Hafifçe gülümsüyor ve ikimiz de ökseotunun altına girene kadar istasyonumda yürüyor.

"Ökseotu hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi alçak.

Tekrar yukarı baktım. "Onları diğer Noel süsleri kadar seviyorum."

Chase kısık bir kahkaha atarak gözlerimi tekrar ona çeviriyor ama o hâlâ üstümüze bakıyor. "Oh, hadi ama. Süslemeler arasında en az işe yarayanı onlar. En azından bir amaca hizmet ediyorlar."

Dudaklarım yukarı doğru dönüyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde kalbimin göğsümde ne kadar sert çarptığını umutsuzca saklamaya çalışıyorum. "Sanırım bu adil bir nokta."

"Sanırım öyle," diye sessizce kabul ediyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için ikimiz de ayak parmağımızın ucunda durup birbirimize bakıyoruz. Üzerinden gelen sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. Taze çarşafların ve her zamanki baharatının kokusunu alabileceğim kadar yakın. İkimizden biri bir santim kıpırdasa, aramızda hiç boşluk kalmayacak.

O boşluğu kapatmak için ne kadar can attığımı ise korkunç.

Nefesim kesiliyor ve Chase'in bakışları bir anlığına ağzıma kayıyor. Onda yine bir ciddiyet var. Dudaklarındaki şakacı kıvrım ya da gözlerindeki muzip parıltı kaybolmuş. Önümde duran adam ağır düşüncelerle dolu gibi görünüyor. Kararsız bakışlarını tekrar üzerimde toplamadan önce ökse otuna bir göz atıyor. "Muhtemelen-" Odağı tekrar ağzıma kayıyor. "Biliyorsun, ne yaptığımızı bilelim diye..."

"Pratik yapmak için mi?" diye sorduğumda

sesim yumuşak çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için sıçradı. "Evet."

"Emin misin?"

"Bence pratik yapmalıyız."

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse tamamen kesilmişti.

Ama beni hemen öpmüyor. Eli saçlarımın arasında dolaşüyor ve bu bile nefesimin boğazımda düğümlenmesine yetiyor. Dili alt dudağını ıslatıyor, sanki yapmak üzere olduğu şeyin düşüncesi bile vücudunun fiziksel olarak tepki vermesine neden oluyor.

Tamamen hareketsizim. Sanırım nasıl hareket edeceğimi unuttum. Nasıl nefes alacağımı zar zor hatırlıyorum.

Başparmağı çenemde geziniyor ve varlığımın her zerresini ateşliyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden geçen saniyeler işkenceye dönüşene kadar onun adını söyleyemiyorum.

Bakışları dudaklarımdan fırlayıp bakışlarımla buluşuyor. "Burası beni öpeceğin kısım."

Ve aynı şekilde, gözleri tekrar ağızıma düşüyor. "Biliyorum," diyor, sesi sert. Yutkunuyor. "Ama eğer bunu mahvedersem . . ." Başını sallıyor.

Ağızımı açıyorum ama dudakları dudaklarımı bulduğunda söylemek üzere olduğum her şey silinip gidiyor. Onun kötü bir öpücü olduğuna dair tüm umutlarım da -aklıma gelebilecek diğer tüm düşüncelerle birlikte- silinip gitti. Ona doğru yumuşuyorum. Bu adamı uzak tutmaya çalışırken vücudumda tuttuğum tüm gerginlik, katı buzdan bir su birikintisine eriyor.

Sıcak, mükemmel dudakları benimkilerin üzerinde sürükleniyor. Ve bunu yaparken, bir şekilde beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, bunun bitmesini istemiyorum - bizi bu büyülü anda olabildiğince uzun süre bağlı tutmaya çalışıyorum.

Dudaklarımız ayrılmakla tehdit ettiğinde, daha fazlası için geri dönmekle vakit kaybetmiyorum. Buna ihtiyacım var, bunu *arzuluyorum*. Eğer bu onu yalnızken öpeceğim tek zamansa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Dudaklarım birkaç saniye içinde onu bana geri çekiyor ve bu onun kısıtlamalarının bir kısmını serbest bırakma şekli beni sadece daha fazla ateşliyor.

Chase boştaki elini yüzümün diğer tarafına koyuyor, başımı kucaklıyor ve beni daha derinden öpmek için yüzümü eğmesine izin veriyorum. Kontrolü tekrar ele geçirmesine izin veriyorum ve onun için milyonlarca kez eriyorum. Dili dudaklarımı ustalıkla aralıyor, boğazımın arkasından yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu küçük ses beni daha derin öpmesini sağlıyor. Dili benimkinin üzerinde kaydığında, bacaklarımın arasına ağır, arzulu bir sıcaklık yerleşiyor. Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... bu umut duygusunu... bu teslimiyet duygusunu... bu kadar *tahrir* olmuşum. Ellerim saçlarında ve daha fazlası için bu kadar çaresizken bir ergen de olabilirdim.

Sonunda ayrıldığımızda ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Nefes nefese, o anda nasıl göründüğümü hayal ediyorum: şişmiş dudaklar, hafta sonu tırmaladığı derim ve eminim saçlarım darmadağınktır.

Chase sonunda kolunu indirip aramızda tekrar bir boşluk yarattığında, o da zor nefes alıyor. Darmadağınktı ve bu mükemmel adamı çözen kişinin ben olduğumu bilmek, onu tekrar öpmek için can atmama neden oluyordu.

"İşi batırdığını sanmıyorum," diyebildim.

"Hayır. Bu-" dediğinde sesinde ukalaca bir sırtıma ya da şakacılık yok. Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bu iyiydi."

İçimdeki her şey ona saldırmak için çılgılık atmasına rağmen bir adım geri çekiliyorum. Mesafenin kafamı boşaltacağını umuyordum ama onu daha iyi görebilmek kesinlikle sisi daha da kötüleştiriyor. Tanrım, işlerin bundan sonra yokuş aşağı gideceğini düşünmeseydim ona neler yapardım.

Chase boğazını temizliyor ve ancak o zaman gözlerimin vücudunun kapsamını aşağı doğru sürüklediğini fark ediyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve içimi yeni bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Etrafımda dönerek beni meşgul edecek bir şeyler aradım. İstasyonumdan bir tarak alıp sebepsiz yere çantama tıktırıyorum, sonra dolabıma doğru yürüyüp bir şey arıyormuş gibi yapıyorum ama gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. "Elbise için bir tavsiyen yok o zaman?" Omzumun üzerinden soruyorum.

"Candace."

Adımı söyleme şeklindeki bir şey kalbimi yerinden oynatıyor. Anlamsız arayışıma ara verip yavaşça ona dönüyorum.

"Bu iyi bir öpücüktü."

"Evet," diyorum, yine nefes nefese kalmış bir halde. "Öyleydi."

Sıcak, kahverengi gözleri hiç görmediğim kadar koyu görünüyor ama hareket etmeye ya da konuşmaya yeltenmiyor. Sadece bana bakıyor ve bakışlarının ağırlığı beni dizlerimin üzerine çökertebilir. Ve bir kez dizlerimin üzerine çöktüm mü, hayır. Oraya gitmiyorum.

Dolabımı kapatıyorum ve kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorluyorum - bunun bir performans için alıştırma olduğu gerçekliğine. "Sence iş arkadaşlarını ikna edebilecek miyiz?"

Hemen cevap vermedi. Sırtını istasyonuma dayamış öylece duruyor ama bir saniye içinde tavrı değişiyor. Az önceki düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini kırıştırdı ve

"Evet. Endişelenmiyorum. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Salona son bir kez daha bakarak başımı sallıyorum. Bir an önce tüm dikkatini ona vermiş olmak ne kadar korkutucu olsa da, onun vardiyasında sönüyorum. "Evet."

"Harika. Seni eve bırakayım."

Şimdi onu inceleme sırası bende. Hâlâ hoş biri ama paylaştığımız yakınlık yok oldu. Tekrar biz-arkadaşlar olduk. Dönüp kapıyı açıyor ve ben de kapıyı açarken ona teşekkür ediyorum. "Benimle eve kadar yürümek zorunda değilsin."

Chase kolunu omzuma dolamadan önce başını sallıyor. "Geç oldu. Seni eve bırakacağım."

Her ne kadar onunla bu konuda tartışmak istesem de yapamıyorum. Çünkü bana tekrar dokunuyor ve tek yapabildiğim paylaştığımız öpücüğü tekrarlamak ve ökseotuna karşı yeni keşfettiğim takdirimi düşünmek.

twenty-six

MILES YÜZÜNÜ BURUŞTURUR. "KESİNLİKLE HAYIR."

Önümdeki askıda duran uzun siyah elbiseye bakıyorum. Miles bulduklarımın her birini geri çevirdi ama tek bir elbise bile önermedi. Sadece kararlı bir yüz i f a d e s i y l e ve kollu hiçbir şeyi düşünmek istemeyen bir tavırla raflara göz gezdiriyor.

"Nasıl iğrenç olabilir ki? Sadece siyah bir elbise."

Bakmadan cevap veriyor. "Ben de onu diyorum."

Daha fazla açıklama bekleyerek ona bakıyorum ama o aramaya devam ediyor. Bir inilti çıkarıyorum ve bir sonraki sıraya geçmeden önce kendimi toparlayarak tavana bakıyorum. Neredeyse bir saattir uğraşıyoruz ve ben hiçbir şey denemedim.

"Aradığın şeyi bulmanı beklemeli miyim?" Başparmağımla omzumun üzerinden, genellikle hoşnutsuz kocaların oturduğu sandalyeleri işaret ediyorum.

"Hayır..." Miles kelimeyi uzatır. "Bu şey için skandal yaratan bir rahibe gibi giyinmeye çalışmak yerine seksi bir şeyler arıyor olmalısın." Bir elbiseyi eline alır ve bir süre düşündükten sonra kolunun üzerinden atar. "Randevunda giydiğin siyah elbiseyle çıtayı yükseltmiştin, bu durumda biraz daha farklı bir şey giymen gerektiğini biliyorum ama adamın artık beklentileri var."

Alay ediyorum. "Bundan şüpheliyim. Ayrıntıları sorduğumda pek yardımcı olmadı." Zihnim Chase'in *ökseotuna* gelmeden önce süslemeleri sıralamasına geri dönüyor. Bu hayatımda yaşadığım en güzel ilk öpücüktü ve hâlâ bunun beni hayal kırıklığına mı uğratması gerektiğini yoksa bundan mutluluk mu duymam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Az önce hangi elbiseyi aldın?" Kolunun üzerindeki elbiseyi işaret ediyorum.

Miles beni el sallayarak göndermeden önce koyu renkli kumaş parçasına bakıyor. "Potansiyeli var ama o olduğuna ikna olmadım."

"Bu hızla gidersek, *aradığımız kişiyi* asla bulamayacağız. Dur bir deneyeyim."

Sanki üzerimde hayal etmeye çalışıyormuş gibi elbiseyi bana doğru tutuyor. "Sanırım bir zararı olmaz," diyor sonunda ve elbiseyi uzatıyor.

Mutlulukla elinden kaptığım gibi Miles'ın peşinden soyunma odasına gidiyorum.

"Büyük açıklama için burada bekleyeceğim." Kadın soyunma odasının dışındaki sandalyelerden birine oturuyor, ben de içeri süzülüyorum. Cuma gecesi beni gördüğünde Chase'in çenesinin yere düşmesini istediğini biliyorum. Bunu ben de istiyorum ama Miles'ın düşündüğü gibi katı bir seksapaliteye sahip olmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Eminim vücuduma uygun güzel bir elbise bulursam o da aynı tepkiyi verecektir.

Şık bordo elbiseyi giyerken, sırt kısmı çok aşağıya indiği için sütyen takamayacağımı hemen fark ediyorum. Sütyenimi çıkarıp kumaşı yerleştiriyorum. Aynada kendime bakarken elbisenin muhteşem olduğunu inkar edemiyorum. İnce askıları ve üst üste binen kumaşıyla sade, göğsümde bir çukur yaratıyor. Göğsüm elbiseyi güzel bir şekilde dolduruyor ama elbiseyi asıl göz alıcı yapan şey yukarı doğru kayan ve uyluğumun ortasında duran yırtmacı. Topuklu ayakkabı giyiyor olsaydım bacaklarımın bu yırtmaçtan inanılmaz görüneceğinden eminim.

Görüş alanına girdiğimde Miles canlandı. "Vay canına. Düşündüğümünden daha iyi görünüyor."

"Öyle mi?" Yere bakıp ellerimi kumaşın üzerinde yumuşatarak soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Uh. Evet. Siz ikiniz böyle bir elbiseyle partiye bile gidemeyebilirsiniz ve ben de tam olarak bunu amaçlıyordum." Gözlerimi deviriyorum ama o beni görmezden geliyor ve parmağını bana doğru çeviriyor. "Dön."

Yapıyorum ve yanıtını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. "Kahretsin," diyor yine. "Ben iyiyim. Gerçekten çok iyiyim." Gözleri neon gözlüklerinin arkasından benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Külot giyemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, gördüm. Evde deneyebileceğim daha ince bir çift olabilir."

Başını yavaşça sallar. "Eh, ben olsam riske atmazdım. Neden böyle bir elbiseyi külot çizgisiyle mahvedeyim ki?"

Muhtemelen haklı ama yine de eve gittiğimde bakacağım. "Sence bu iyi mi?"

Başını sallıyor. "Bence kesinlikle seni becermek isteyecek."

Bir kahkaha attım. "Neden amaç hep bu oluyor?"

"Beni bir çöpçatan olarak düşünün," diyor sırtarak. "Noel mucizelerine gerçek bir inanan."

Gözlerim kısıldı. "Sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorsun, değil mi?"

Utanmadan başını sallıyor. "Hem de çok."

Aynada kendimi incelemek için dönüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, böylece topuklu ayakkabı giydiğimde nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum. "Eğer onun öpüşüne benziyorsa, iyi olacağı kesin."

Miles daha dik oturuyor. "Onu öptün mü?"

Aynadaki yansımasında gözlerini yakalıyorum ve başımı sallıyorum. "Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?"

Dönüp tekrar ona bakıyorum. "Dün gece oldu." Omuz silktim. "Bunu aradan çıkarırsak yardımcı olacağını düşündü."

Miles inliyor, gözlerini bütün kafasıyla birlikte deviriyor. "Sikeyim bu antrenman işini. Ne oldu böyle?"

Tüm bu olanlara kendini nasıl adadığına gülüyorum. "Beni kuaförümde öptü, sonra da eve bıraktı."

Miles gözlerini kırıştırıyor ama bir şey söylememesi bana daha fazlasını beklediğini söylüyor.

". . . İşte bu kadar."

Bana bön bön bakıyor. "Bu k a d a r mı? Onu dairemize çekip onunla birlikte olmadın mı?"

"Ben yapmadım."

Alnı elinin içine düşüyor ve hayal kırıklığına uğramış bir koç gibi başını ovuşturuyor. "Candace," diyor sessizce.

"Evet, Miles?"

"Adamla yat. Sen onu çekici buluyorsun, o da seni çekici buluyor. Uzun sürmemesi kimin umurunda? *Eğlenmene* bak."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. O haklı. Dolambaçlı bir şekilde, o *her zaman* haklıdır, ama yine de Chase'le yatarsam kendimi satmış olacağımı hissediyorum.

Kollarımı yanıma bırakarak içimi çektim. "Peki, tamam. Belki." Kaşlarımı kaldırarak, "Elbise mi?" diye soruyorum.

Miles o çok sevdiğim derin kahkahalarından birini atıyor. "Boş ver. Onunla yatma. Az önce bir kadınla yatmanı önermişim gibi görünüyorsun."

ilaçsız kök kanal tedavisi." Ayağa kalkıyor ve doğruluyor. Omzunun üzerinden bakarak ekliyor, "Ve eğer elbiseyi beğendiysen, bence onu almalısın. Göğüslerin hiç bu kadar güzel görünmemişti."

O soyunma odasından çıkarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve soyunma odasına geri dönüyorum. Perdeyi çekip kapatarak aynada kendime bakıyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Aşağıya bakarak etiketi kontrol ediyorum ve bu iyi his kayboluyor. *Vay anasını.* Elbise muhteşem ama 300 dolar mı? Yüzümü buruşturuyorum ve aynada kendimi tekrar inceliyorum. Ne kadar iyi grnrsem grneyim bu kadar para harcamayı haklı çıkarmak zor. Zihnim şimdiden maliyeti haklı çıkarmak için önümüzdeki birkaç hafta için programımı gözden geçiriyor. En azından tatillerde hep yoğun oluyor. Nicolette ve tüm arkadaşları bile yeni yıla girerken harika göründüklerinden emin olmak için randevularını ne çekiyorlar.

Ve bu elbise benim için yapılmış gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp tekrar ne bakıyorum. Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Bunu yapabilirim. Kendime pahalı bir elbise alabilirim.

Ve onu bulmak çok uzun sürdü. Oraya gidip aramaya devam etmemiz gerektiğini söylesem Miles'ın iyi bir sporcu olacağını biliyorum. Mükemmel bir şey bulmak anlamına gelse muhtemelen bütün gün alışveriş yapardı ama yapmak istediğim son şey bu arayışa yeniden başlamak.

Elbiseyi saklamayı kabul ederken omuzlarım düşüyor. Miles, Chase'le yatıp yatmamam konusunda haklı mı bilmiyorum ama bir konuda haklı. Gğslerim harika görünüyor.

twenty-seven

HAFTALIK DÜZENLEMEM geri döndü ve bu elbiseyi kartıma koyduğumda onun için minnettar olsam da, şimdi bu duyguya tutunmakta zorlanıyorum. Beni deli ediyor. Son bir saatimi Nicolette'in saçlarını, kahverengi kökleri zar zor görünmesine rağmen ısrarla istediği röfle için köpürtmekle geçirdim. Bugün normal fön günlerinden biri olması gerekiyordu ama hafta sonundan önce rengine rötuş yaptırması gerektiği konusunda ısrar ederek çılgınca geldi. Ben de salonda maksimum hızda koşturarak, bir sonraki müşterim birkaç saat içinde gelmeden önce bu işi halletmeye çalışıyordum.

Salon duvarındaki büyük dijital saati kontrol ederek Nicolette'e dönüyorum. "Şimdi sadece senin işlemlerinin bitmesini bekleyeceğiz. Muhtemelen seni kurutmak için zamanım olacak ama saçını kıvrırmak için zamanım olmayabilir."

Dramatik bir kaş çatmayla ağzının kenarlarını aşağıya doğru çekiştiriyor. "Oh, ama onu kıvrımana da ihtiyacım var. Eminim fazladan para işine yarar." Aynada bana bakıyor ve şarkı söyler gibi bir sesle ekliyor: "Buna değmesini sağlayacağım."

Dişlerimin gıcırdadığını gizlemek için başımı sallıyorum. "Elbette. Ben hallederim." Böyle bir son dakika işi için normalde verdiğinden daha fazla bahşiş vereceğini biliyorum ama bu konuda bu kadar küçümseyici olmasına gerek yok. Tek başına benim için ışıkları açık tutuyormuş gibi davranıyor ve tamam, belki ondan ve arkadaşlarından aldığım ödeme çok yardımcı oluyor ama bu bana sahipmiş gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyor. "Bir sonraki müşterimi yerleştirdikten sonra bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Çifte rezervasyondan nefret ediyorum. Kendime ait bir yerim olsaydı, sorun olmazdı. Ama bu kadar çok stilistin aynı katı paylaşması

Koltuğumda ikinci bir kişi varken birini nereye koyacağımı bulmakta zorlanıyorum.

"Harika," diyor mutlu bir şekilde. "Sadece sen benim sarışınılığımı doğru yapıyorsun." Sahte sarışın.

Kökleri koyu renk. Bu yüzden buraya tam altı haftada bir geliyor. Kimi etkilemeye çalıştığına bağlı olarak bazen bunu dört ya da beşe çıkardığı bile oluyor.

Arka cebimdeki telefonum titriyor ve kimyasalların işlerini yapmasını beklediğim için ona bakıyorum.

CHASE:

Salı günlerinden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?

CANDACE:

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Ondan arka arkaya üç mesaj geldi.

CHASE:

Birlikte kaçmalıyız. Her salı. Kimseye söylemeyiz ve saklanırsınız.

Atıştırmalık getirin.

Fikri kulağa harika geliyor, ama yine de onunla her şeyi yapmak kulağa harika geliyor.

CANDACE:

Keşke.

"Kim seni böyle gülümsetiyor?" Nicolette dikkatimi tekrar aynaya çekerek soruyor. Kedi gibi sırtarak beni izliyor ve telefonumu hızla arka cebime sokuyorum.

"Oh, hiç kimse. Sadece bir arkadaş." Kullandığım renk kâselerini temizlemeye ve fırçalarımı lavaboda yıkamaya başlıyorum.

"Bir arkadaş için böyle gülümsenmez" dediğinde gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Başımı salladım. "Asla işe yaramaz. Ben sadece ... Sanırım biraz çıkmazdayım."

Sesli bir şekilde nefesi kesiliyor. "Ooh, evli mi?"

Şaşkın bir kahkaha atarak, "Ne? Hayır. Hiç de değil."

Bir an sessiz kaldı, sanki bana inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyor gibiydi. "İkisi arasında seçim yapmaya mı çalışıyorsun?"

Dudaklarımda hâlâ şaşkın bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Nicolette iç geçirir. "Eğer faturaları ödeyen erkek arkadaşınızsa, neden onunla kaldığınızı anlıyorum. Aynı sebepten dolayı kocalarını terk etmeyen pek çok kadın tanıyorum. Ben de bu yüzden şirket basamaklarını tırmandım."

Bu kadına gözlerimi devirmeyi o kadar çok istiyorum ki. Bazen öyle davranıyor ki, kendisi için hiçbir şey yapmamış sanırsınız. Yemin ederim özünde bir şehir kulübü karısı. Derin bir nefes alıyorum ve arkamı dönmeden önce en iyi gülümsememi takınıyorum. "Muhtemelen senden bir iki şey öğrenebilirim." Her şey başarısız olduğunda, dalkavukluk yap.

Çenesini kaldırarak, "Hiç şüphem yok." diyor. Aynada beni tekrar süzdükten sonra kedi gibi bir kaş kaldırıyor. "Eğer kiminle yatacağına karar vermeye çalışıyorsan, senden daha az kazanan adamla yat, genellikle yatakta daha iyidirler. Eğer başka şekillerde ilgilenilmek istiyorsan ... o zaman daha çok kazanan bir adam bul." Rahatça omuz silkiyor. "Bazı kadınlar her ikisine de sahip oluyor."

Bir kahkaha attım. "Doğru." Folyolarından birine bakarak, "Hadi şu saçını yıkatalım," diyorum ve bu konuşmanın burada bitmesini umuyorum.

Öyle değil. Daha az kazanan erkeklerin genellikle yatakta kendilerini *kanıtlama* ihtiyacı hissettiklerinden bahsediyor ve diğer müşterim Brianna geldiğinde, onu selamlamak ve başlamak için çaresizim. Neyse ki Nicolette benim dışımdaki insanların yanında biraz öz farkındalığa sahip ve Brianna ile yaptığı küçük sohbetler oje renkleri ve tasarımcı çantalarının güvenli sınırları içinde kalıyor.

Son dakika saç acil durumu sayesinde eve geç geliyorum ve Miles'a Nicolette'in erkekler hakkındaki berbat felsefesini anlatırken kanepeye yerleşiyorum.

"Lanet olsun." Başını iki yana sallar. "Yani, sanırım haklı olduğun bir nokta var. Eğer sadece iyi vakit geçirmek istiyorsa, neden daha genç biriyle çıkmasın ki?"

Öfkelendim. "*Daha genç* değil, sadece daha az kazanan biri." Miles'la birlikte *The Office*'in Noel bölümlerini izlediğimiz televizyona dönüyorum.

"Oh. Evet, bu berbat. Seksi mi?"

"Muhteşem ama onunla konuşmak çok yorucu ve onunla haftada sadece birkaç saat birlikte oluyorum. Çıktığı erkeklerin nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim."

Telefonum aramızdaki kanepede yanıyor.

CHASE:

Candace.

Miles yüzünde memnun bir ifadeyle kaşlarını kaldırmadan önce bakışlarını telefona çevirir. "Çıktığın erkeklerden bahsetmişken."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve telefonumu aldım.

CANDACE:

Chase.

Cevabı hemen gelir.

CHASE:

Saçımı kestirmem
lazım.

Nefesim daha çok bir alay gibi çıkıyor. "Bir sorun mu var?" Miles soruyor.

Bir sonraki mesajımı yazarken "Saçını kestirmek istiyor," diyorum.

CANDACE:

O zaman git saçını
kestir.

CHASE:

Açıklığa kavuşturayım.

Saçımı kesmeni istiyorum.

Miles başını sallar. "Neden adamın saçını kesmiyorsun? Az önce benimkini kestin ve şimdi muhteşem görünüyorum." Görünmez saçlarından bir parçayı omzunun üzerinden geçirir.

CANDACE:

Şunu da açıklığa
kavuşturayım. Tekrar
ediyorum.

Saçını kesmeyeceğim.

"Çünkü," diyorum cevabımı yazarken. "Onun bir müşteri olmasına ihtiyacım yok. Bundan sonra onu her altı haftada bir görmek isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum."

CHASE:

Candace.

Mutfak makasını çıkarmak üzereyim.

Yapmayacağımı sanma.

"Şimdi de beni mutfak makasıyla tehdit ediyor," diyorum kesin bir dille. "Bu ifadenin arkasındaki bağlamı bildiğim için memnunum."

Miles

başını sallar. "Sadece saçını kes. Eğer işler kötü giderse ya da bundan sonra onu bir daha görmek *istemezsen*, o zaman ona hayır diyebilirsin. Ama şimdi saçını kesmemenin bir anlamı yok."

CANDACE:

Sakin buna cüret etme.

Miles'a bakıp iç geçirdim. "Eğer salona gelirse dikkatleri üzerine çekecektir. Geçen gün bana kahve getirdi ve Amanda düz bir çizgide zorlukla yürüyebildi. Hayatımda onunla tanışan ve aramızda bir şeyler olduğunu düşünen ne kadar çok insan olursa, tüm bunlar sona erdiğinde o kadar çok soruya cevap vermek zorunda kalacağım."

Chase'den bir resim geldi ve açmadan önce duraksadım. Bana hiç resim göndermemişti ve nedense bu yeni gelişme beni heyecanlandırdı. Ekranıma dokunduğumda, Chase'in banyosunda dururken çekilmiş tam boy bir fotoğrafı beliriyor. Aynaya doğru eğilmiş, gözlerini yansımaya dikmiş, bir yandan da siyah bir mutfak makasını başının tepesine yakın tutuyor. Dili konsantrasyonla dudaklarının arasından dışarı fırlamış ve ... gömleksiz.

"Vay anasını." Miles daha iyi görebilmek için telefonu elimden kaptı. "Chase Baba yırtılmış."

"Onu geri verir misin?" Telaşlı görünmemeye çalışarak soruyorum.

Öyle yapıyor ama daha da yaklaşıyor, böylece gözleri fotoğraftan hiç ayrılmak zorunda kalmıyor. "Candace."

Resme bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Evet,

Miles?" "Git şu adamın saçını kes."

Chase'in çıplak göğsünü görünce transa geçerek başımı sallıyorum. "Evet. Muhtemelen bunu yapmalıyım."

"Ve işin bittiğinde ..." "Evet,
Miles?"

"Lanet derisini yala."

Gülüyorum ve bir sonraki mesajımı yazmaya çalışmadan önce onu
itiyorum. Başka bir mesaj belirlediğinde başparmaklarım klavyenin
üzerinde geziniyor.

CHASE:

Sessizliğinizi tam destek olarak mı
almalıyım?

Tam olarak desteklediğim tek şeyin onun bir daha asla tişört
giymemesi olduğunu söyleyerek cevap yazmak istiyorum ama bunun
ikimiz için de yararlı olacağını sanmıyorum.

CANDACE:

Bana adresini gönder ve ben gelmeden aptalca bir şey
yapma.

twenty-eight

Yarım saat sonra Chase'in yüksek apartmanının önünde duruyorum. Bugün Nicolette ile yaptığım konuşmadan sonra net olan bir şey varsa o da benden daha fazla para kazandığıdır. Miles ve ben daire ararken bu bölgeye bakmadık bile çünkü paramız yetmiyordu ve bunu *iki* gelirle yapıyorduk.

İçeride, espresso kapılar soğuk beyaz duvarlarla kontrast oluşturuyor ve mekanın tüm havası bana kendimi bir sanat müzesindeymişim gibi hissettiriyor. Buraya gelirken makasımı ve birkaç şey daha almak için kuaföre uğramak zorunda kaldım. En az beş kez geri dönüp fikrimi değiştirmeyi düşündüm ama Miles'ın buna izin vermeyeceğini biliyorum. Chase'in müşterim olmayacağı konusunda haklı. Ona daha sonra saçını kesmek istemediğimi söyleyebilirim. Keşke bu kapıyı en başta açmasaydık.

Düşüncelerimin aksine, parmak uçlarımı koyu renkli tahtaya kaldırıp kapıyı çalıyorum. Chase'in cevap vermesi sadece bir dakika sürüyor. Üzerine bir tişört giymiş olmasına rağmen hala seksi görünüyor. Gri eşofmanları kalçalarında rahatça sallanıyor ve onlarla eşleştirilmiş beyaz tişörtü vücudunun tüm doğru yerlerine uzanıyor.

"Candace," diyor sırtarak, sanki beni beklemiyormuş gibi. "İçeri gel." Kenara çekildi.

"Selam." Burada olmam gerektiğinden hâlâ emin olmasam da ona inandırıcı bir gülümseme vermek için elimden geleni yapıyorum.

Dairesi muhteşem. Modern. Şık. Temiz. Büyük siyah deri kanepe açık konsept aile odasını kaplıyor ve duvara monte edilmiş devasa bir televizyona bakıyor. Arkasında etkileyici bir adanın lavaboya ev sahipliği yaptığı büyük bir mutfak yer alıyor.

"Chase," diyorum sessizce, yüksek tavanlara ve açık renk zemin ve duvarlara karşı koyu renk vurgulara hayretle bakarken. "Evin muhteşem, ama ..." Yüzümü ona dönüyorum. "Noel ağacı yok."

Ellerini ceplerine götürüyor ve sanki her şeyi anlamamı izlemek onun için eğlenceliymiş gibi girişe yaslanıyor. Omuz silkiyor. "Sadece ben varım. Süslemek biraz anlamsız görünüyor."

Ona bakakaldım. "Ama *Noel'deyiz*." Güzel ama steril odaya bakarak ekliyorum, "Florida'da Noel havası pek yok. Kelimenin tam anlamıyla sahip olduğumuz tek şey süslemeler."

Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Söyleyin, her yeri sahte karla doldurayım."

Gözlerim koyu renkli fayanslardan yapılmış şık şöminenin üzerinde gezinmeden önce ona uyarıcı bir bakış atıyorum ve şömineyi işaret ediyorum. "Birkaç çorap asabilirsin."

"Sadece ben varım," diye tekrarlıyor. "Ya da çelenk."

"Her saat başı plastik çam iğnelerini süpürüyor olurdum."

Ona yandan bir bakış attım. "Biraz *titiz* görünüyorsun." Yüzümü ona dönerek, Chase'i ilk kez değil, tüm sahneyi değerlendiriyorum. "Ve bir araya getirilmiş."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Bazı şeyleri belli bir şekilde severim."

Ona doğru birkaç adım attıktan sonra durup onu biraz daha yakından inceliyorum. O güzel gözlerinin ardında hafif bir endişeyle beni izliyor ve duruşu rahat olsa da, buraya gelmeme izin vermeyi yeniden düşündüğünü hissediyorum.

Uzunluğunu kontrol etmek için saç tellerini belli bir açıyla çekmeden önce parmaklarım saçlarının arasında geziniyor. "Saçını kestirmemek seni deli ediyor, değil mi?"

"Evet, ama ellerini her gezdirdiğinde o."

Elim hâlâ saçlarında ve gözlerimiz kilitleniyor. "Neden sadece Normalde gittiğin yeri keser misin?"

"Berberimden daha güzelsin."

Yorumunu başımı sallayarak geçiştirdikten sonra elimi saçlarından çekip etrafa bakıyorum. "Peki, en iyi ışık nerede var?"

Kapı çerçevesinden uzaklaşarak oturma odasının diğer ucuna geçiyor ve mutfak masasının yanındaki ışığı yakıyor. Işıklandırma hala salonda sahip olduğumdan çok daha yumuşak, ama idare eder. Chase

bir sandalye çeker ve oturur. Bu haliyle çok güzel. Onu eşofmanlarıyla evinde otururken görmek, hafta sonları görmeyi sevdiğim halini bile geride bırakabilir. Sanki o ne kadar rahat olursa, ben de o kadar etkileniyorum. Bir sonraki cümlem için kendimi hazırlıyorum. "Muhtemelen tişörtünü çıkarmalısın."

Kaşlarını kaldırıyor, o sevimli sırıtış ağzının kenarını çekiştiriyor. "Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Tabii içinde saç istemiyorsan. Pelerin almayı unuttum."

"Ne kadar uygun." Gömleğini başının üzerinden çekerken bir kahkaha atıyor. Masanın üzerine koymadan önce gömleği düzenli bir şekilde katlıyor.

Transa girdim.

Tekrar yerine oturup bana doğru başını sallayana kadar kendime gelemiyorum. "Sen hazır olduğunda hazırım."

"Doğru. Özür dilerim." Gözlerimi kırıştırıyorum ve oturma odasındaki yerimden kalkıp ona katılıyorum. Çantamı mutfak masasının üzerine bırakıp, gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissederek eşyalarımı düzenliyorum.

Ona yan gözle bakıyorum ve "Bir şeyleri berbat edeceğimden mi endişeleniyorsun?" diye takılıyorum. Sprey şişemi aldım.

"Şaka mı yapıyorsun? Doğru ellerde olduğumdan hiç bu kadar emin olmamıştım."

Gözlerini ve yüzünü elimle siper ederek saçlarını ıslatıyorum. "Ama sen her şeyi belli bir şekilde seviyorsun."

"Karşımda tayt ve Rolling Stones tişörtüyle dikilmenin nasıl bir şey olduğunu çabucak anlıyorum."

Parmaklarımı saç tellerinin üzerinde gezdirerek ilk kesime hazırlanıyorum. "Doğru," diyorum gülerek. "Umalım da işim bittiğinde hâlâ böyle hissediyor olasın." Makas kesiliyor ve ilk birkaç tel yere düşüyor. Konu saç olduğunda ne yaptığımı biliyorum ve onun saçını nasıl sevdiğini zaten bildiğimden, ilk kesimi yapmakta ve işe koyulmakta hiç sorun yaşamıyorum. Etrafında manevralar yaparak, sırayla tarağımı ve makasımı kullanarak kesiyor ve dokulandırıyorum. Tüm bu süre boyunca sessizdi ve umarım bu kararından pişmanlık duymuyordur.

Bitirdiğimde önünde duruyorum. "Hiç bu kadar sessiz olduğunu sanmıyorum."

"Seni hiç bu kadar odaklanmış gördüğümü sanmıyorum."

Hafifçe arkama yaslanıp tarağımı saçlarının arasında gezdiriyorum. "Çalışıyorum."

"Bu beni tahrik ediyor."

Kelimeler ağzından öylesine gelişigüzel dökülüyor ki. Neredeyse ne dediğini anlamayacaktım ama fark eder etmez ona tekrar bakmak için arkama yaslandım. "Ne?" Gülererek soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Gerçekten bu kadar şaşırdın mı?" "Evet," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Ağzının kenarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Candace, neredeyse üstüme çıkıyorsun ve sanırım ellerimin üzerine oturmalıyım, böylece sana dokunmamam gereken şekillerde dokunmak istemem."

Aşağı bakıyorum ve geniş duruşumun onun bacağının üzerinde gezindiğinden emin oluyorum. Kalbim göğsümde tekliyor ve oda aniden çok sıcak geliyor. Ona ellerinin üzerine oturmasını söylemeliyim. Ondan uzaklaşmalıyım. Chase'le flört etmek ateşle oynamak gibi geliyor ama kendimi durduramadan, "Ne zamandan beri bana dokunmaktan çekiniyorsun?" diyorum.

"Her zaman," diye çok hızlı cevap veriyor. "Sana dokunmak söz konusu olduğunda kendimi hep geri çekiyorum."

Beynimdeki tüm uyarı sirenleri çalıyor ama kendimi korumak için yapmaya çalıştığım her şey onun bakışlarının yoğunluğu altında kayboluyor. "Neden?"

Esprisiz bir kahkaha atıyor ve bakışlarını elinin uyluğunun üzerinde durduğu yere indiriyor. Serçe parmağını kaldırmasıyla dizimin iç kısmını sıyrması bir oluyor. "Çünkü benim için bir sınır yok. Seninle her şeyi yapabilirim ve tek bir şeyden bile pişmanlık duymam." Avuç içini uyluğumun üzerinde yumuşatıp parmaklarını bacağımın arkasına geçirirken gözlerini elinden ayırmıyor. "Ama yapmak istediğim son şey seni rahatsız etmek. Eğer sana Jack Frost dedirtecek bir şey yaparsam, ben ..." Başını iki yana sallıyor.

Nabzım hızlanıyor ve dizlerimin bükülmesini engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ellerimi kısa saçlarımda gezdirerek işime bakarken gülümsemeyle geçiştirmeye çalışıyorum.

Ağzı titriyor ama "Komik değil Candace" diyor.

"Biraz komik," diye omuz silkerek kabul ediyorum ve beni ne kadar etkilediğini görmemesini umuyorum. Kalbim aşırı hızdayken vücudumun geri kalanının yavaşladığını. Elinin sıcaklığıyla her yerime dokunmasını dilediğimi. Ve onun bana her yerimden dokunduğu düşüncesi kalçalarımın arasında ağır bir ısı birikmesine neden oluyor.

İşim bitmesine rağmen saçını kontrol etmeye devam ediyorum. Benimle *fiziksel olarak* her şeyi yapabileceğini söylüyor. Arkadaşlık sınırlarını aşıp daha ötesine geçerse tek bir şeyden bile pişman olmayacağını söylüyor.

Ama fizikselden fazlasını isterdim. Onun her şeyini isterdim. Her ne kadar kendimi Chase'e kaptırmak istesem de, daha iyisini biliyorum. Onunla yatmanın bana ne yapacağını biliyorum, ama o çok cezbedici. Bakışlarım ağzına kayıyor. Neden kötü öpüşmüyor ki?

"Candace?" Chase beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. Ona bakmaya cesaret ettim. "Hmm?"

Eli hâlâ bacağымda, başparmağının her dokunuşunda dizlerimin bağı çözülüyor. "Bitti mi?"

Gözlerim tekrar dudaklarına dalıyor. Bitirmek istemiyorum. Aksine, umarım daha yeni başlıyorumdur.

twenty-nine

GÖZ KIRPIYORUM. "BİTTİ Mİ?"

Şimdi iki eli de bacaklarımın üzerinde ve diğerinin ilkini ne zaman yansıttığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Saçımı kesiyordun."

"Doğru." Başımı salladım. "Evet, işim bitti."

O izliyor Ben dikkatlice. "Bak, Eğer I haddini aştı"Söylediğim bir şeyle, kastetmediğim-"

"Hayır!" Diyorum ve sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor. "Hayır!"

Yapma..." Kelimelerim nefes nefese çıkıyor. "Konuşmayı bırakma." Bir kaşını kaldırdı. "Konuşmayı bırakma mı?"

Yanaklarım alevlendi. "Demek istediğim-" Dudaklarımı ıslattım. "Bir şeyler söylemenden hoşlanıyorum."

Her iki eli de biraz daha yukarı kalkıyor, başparmakları üst uyluklarımın iç kısmını sıyrıyor. "Beni tahrik ettiğini söylediyim zamanki gibi mi? Çünkü Candace, ben ..."

Başparmakları dokunulmak için can attığım yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ama panikliyorum. O daha fazla yaklaşmadan kucağına oturuyorum. Oturur oturmaz son söylediğinin ne kadar doğru olduğunu hissedebiliyorum. Bacaklarımın arası sert ve kalın ve ona karşı sallanmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Eklenen hareket olmadan bile, Chase bir nefes emiyor, elleri kıcımlı avuçlamak için hiç zaman kaybetmiyor.

"Söylediğin şeyler hoşuma gidiyor." Şimdi bacaklarımın arasına ne kadar mükemmel oturduğunu hissedebildiğim için bu pozisyonu yeniden düşünüyorum ama odaklanmaya çalışıyorum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ama seninle uyuyamam."

Üstünde olmama alışmaya çalışırken bir nefes verdi. "Sana sormuyordum-"

"Biliyorum, ama Jack Frost dememi istemiyorsun, bu yüzden sana bunu söyletecek şeyin ne olduğunu bildiriyorum."

Başını sallıyor, daha ciddi görünüyor. "Yapamaz mısın yoksa yapmak mı istemiyorsun?" diyene kadar her zamanki haline daha çok benziyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "İkisi çok farklı şeyler. Benimle yatamayacağını söyledin. İstemediğin için mi? Yoksa ikimizin de istediğimizi elde etmemizi engelleyen başka bir şey mi var?" Ona bir cevap vermemi beklerken parmakları sırtımın alt kısmında geziniyor.

"Aşağılık," diyorum hafif bir kahkaha ve başımı sallayarak. Tüm vücudu ısı yayıyor ve ellerim kaslı karnının çizgilerini ve oluklarını keşfediyor.

Gözlerinin arkasında hınzır bir parıltı var. "Bana öyle söylendi." Rahatlamadan önce bakışlarımı bir süre daha tutuyor. "Peki, tamam. Birlikte uyumayacağız." Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırıyor ve ben de söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum. "Ama yine de aklıma gelen her şeyi söylememi mi istiyorsun? Hiçbir düşünce sınır dışı değil mi?"

Dudaklarım bükülüyor. "Hiçbir düşünce sınır dışı değildir."

Dik oturuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bana doğru bastırıldığı şişkinliği hissetmek dudaklarımdan bir nefes çektiriyor, eklenen baskı bacaklarımda arasında lezzetli bir ağrı yaratıyor.

"Güzel" derken sesi alçak ve boğuk. Çünkü o kalçaları benim için oynatmana ihtiyacım olacak, güzelim. Daha sonra elimi becerirken bana düşünecek bir şey ver."

Dudaklarını boğazıma bastırıyor ve ben bir nefes çekiyorum. Ellerim hâlâ nemli olan saçlarında geziniyor, köklerinden çekiyor ve ağzını benimkiyle buluşması için zorluyor. Tadı nane gibi ve dili alt dudağımın üzerinde gezindiğinde, beni daha derinden öpmesi için memnuniyetle ağzımı açıyorum. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve kalçalarım yuvarlanıyor. Kendi bencil nedenlerimden dolayı aramızda sürtüşme yaratmak için çaresizim, ama inleyip "Siktir. Aferin kızım," dediğinde neredeyse kendimi patlatacaktım.

Ağzım boynuna gidiyor ve orada ağzı açık bir öpücük bırakıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha - hepsi yavaşça ona doğru sürtünürken. Çenesini kısıtlıyorum ve nefesinin kesilme sesi beni sonsuza dek en iyi şekilde rahatsız edecek. Bu öpücük berbat bir fikirdi. Kararlılığımın azaldığını şimdiden hissedebiliyorum. Zihnimin arka tarafı umutsuzca sözlerimden dönmek için bahaneler bulmaya çalışıyor,

Daha birkaç dakika önce söylemiş olmama rağmen. Tanrıya şükür bu mutfak sandalyesiyle sınırlıyız. Burada verebileceğimiz çok fazla zarar var.

Hepimiz dil, diş ve dudaktan ibaretiz ve keşfettiğim her küçük yeni şey içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda beni daha sıkı kavraması gibi. Ya da beni daha derinden öpmek istediğinde elini saçlarımda dolaştırması gibi. Sanki istediği hareket dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi kalçalarımı kavrayarak onları sabitlemesi bile. Bunların hepsi daha büyük bir resmin parçaları ve onunla yapmayacağımı söylediğim tek şey bu olmasına rağmen bitmiş sonucu görmek için can atıyorum.

Sonunda Chase'in öpücükleri yavaşlıyor, sonra başını arkaya yaslayıp tavana bakıyor ve zor nefes alıyor. "Etkinlik için aldığın elbise çirkin mi?"

Nefes nefeseyken şaşkın bir kahkaha attım. "Ne?"

Başını çevirip bana bakarak, "Lütfen bana Cuma günü giyeceğin elbisenin iğrenç olduğunu söyle. Çünkü eğer değilse, sanırım bu beni uçurumun kenarına getirebilir. Beni öldürebilirsin, Candace."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir kahkaha daha attım. "'Çıkmadığımız' randevumuza gittiğimizde beni bir elbise içinde gördün."

Kaşları çatıldı. "Bu kesinlikle bir randevuydu."

"Sahte bir randevu."

Benimle tartışıp tartışmamayı düşünüyormuş gibi bakışlarımı tutuyor. "Peki, tamam. Evet, seni 'sahte randevumuz' için elbise giyerken gördüm." Kelimelerin etrafına tırnak işareti koymak için ensedeki tutuşunu bırakıyor. "Ama tadının nasıl olduğu ya da nasıl hareket ettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu..." Elleri, başparmakları kalçalarımın takılana kadar iki yanımdan kalçalarımın doğru kayıyor. "Nasıl *hissettiğin* hakkında hiçbir fikrim yoktu." Başını iki yana sallıyor. "Çok safmışım. Neyi kaçırdığımdan o kadar habersizdim ki."

Kollarımı omuzlarına koyarak, ensesindeki kısa saçlarda parmaklarımı gezdirmeden önce saçlarının bir kısmını tarıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları partide de yapabileceksin. Zaten bütün mesele de bu."

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve o sıcak kahverengi gözler söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyor. Ağzını açıyor ama dudakları çok erken kapanıyor. Başını sallıyor. "Haklısın."

Aramıza giren sessizlik ağır geliyor, ben de üzerinden kalkmak için hareket ediyorum. "Ben gitmeden önce neden saçını kontrol etmiyorsun?"

Chase ellerini pantolonuna sildi ve kendini yukarı itmeden önce bir nefes verdi. "İşine güvenmiyor musun?" Omzunun üzerinden bakarak sırtıyor ve beni takip etmemi işaret ediyor.

Bizi yatak odasına değil de koridordaki banyoya götürdüğünde rahatladım. Şu anda Chase'in yatağını görseydim, büyük ihtimalle onu yatağa çeker ve onunla yatamayacağımı söylediğimi unuttururdum.

"Beni işe alan seçici adama güvenmiyorum," diye takılıyorum.

İkimiz de aynanın önünde duruyoruz ve kahkahalara boğulmam için dağılmış saçlarıma bir kez bakmam yetiyor.

Chase yansıma bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Saçıma mı gülüyorsun?"

"Hayır." Ama saçlarına baktığımda yine gülmeye başlıyorum.

"Bekle.

Evet. Biraz ıslat. Çekiştirmekten delice kurudu."

Elini kuru saçlarında gezdirirken yüzünde o rahat gülümseme beliriyor. "Beni mahvetmen hoşuma gitti."

Çılgın saçlarımı dağınık bir topuz haline getirmeye çalışıyorum. "Evet. Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Sırtıyor ve avuçlarını yanımdaki tezgâha dayayıp hâlâ büyük aynadaki yansıma izliyor. "Seni mahvetmiş olmam hoşuma gitti."

Nefesim kesildi. Ben de sevdim. Belki biraz fazla. Saçımı bağlamayı bitirdiğimde ona dönüyorum ve kalçamı tezgâhın kenarına yaslıyorum. "Nedenini sormalı mıyım?"

Gülümsemesi genişler. "Çünkü iyi bir görüntü sergiliyorsun. Aslında çok iyi." Ayağa kalkıyor ve önüme geçiyor, beni kolayca yerimde sabitliyor ve kollarını tezgahın iki yanına koyarak yüzümü ona çeviriyor. "Seni sadece telaşlandığın zaman çatlarken görüyorum," diyor alçak bir sesle.

Ben daha bir şey söyleyemeden ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve ben yere yığılıyorum. Chase beni banyo tezgahının üzerine kaldırıyor, bacaklarım onun iki yanında. Beni hiç çekinmeden öpüyor ve ciğerlerimden nefesimi alıyor. Tüm duyularım onun tarafından tüketiliyor ve dili ağzımı sanki o n u n m u ş gibi ele geçirdiğinde, boğazımın arkasından çıkardığı sesle kızarıyorum.

Geri çekilerek başparmağıyla alt dudağını sildi ve ağzının köşesi kalktı. "Ve seni bu şekilde öpmeme izin v e r m e n de senin en büyük itirafın." Başparmağını dudakımın üzerinde gezdiriyor.

Alt dudağını ağzıma alıp emme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Chase yaklaşıyor. "O güzel ağzını bu kadar şiş ve kırmızı yapmama izin vermen beni inanamayacağın kadar heyecanlandırıyor." Dişlerim alt dudağıma batıyor ama o dudağımlı çekip kurtarıyor. "Peki, sormak zorundayım. Neden benimle yatamıyorsun?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ondan çok hoşlandığım için onunla yatmayacağımı söyleyemiyorum. Vücudum Chase'in benimle birlikte olabilmesi için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, bunun benim için ondan daha anlamlı olacağı korkusuna saplanmış durumdayım.

"Seni o şekilde düşünmüyorum, unuttun mu?" Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor, ama her kelimesi inanç taşıyor.

Başı sarsılarak öne düşüyor ve elimi tekrar saçlarında gezdirmeye isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin ardında bir eğlence parlıyor. "Bu hikayeye mi bağlı kalıyorsun?"

Ellerim tezgahı iki yandan kavlıyor. "Ne söylememi istiyorsun Chase? Seninle yatmanın bunu benim için çok gerçek kılacağını mı? Bu iş bittiğinde bu kararın sonuçlarıyla uğraşmak istemediğimi mi? Benden seninle çıkmamı istedin ve ben de bunu yapacağım. Evet, seni çekici buluyorum. Bence her kadın bulur. Ama birlikte yatmamıza gerek yok. Bu her şeyi berbat eder."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Dağınık mı?"

Başımı sallıyorum ama nefes almaya cesaret edemiyorum. İtiraf etmeye en çok yaklaştığım an buydu. Ona karşı olan hislerimi bir kavanozun içinde sakladım ve şimdi mühür kırıldı. Şimdi kapağı tekrar yerine koymak çok daha zor olacak.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Bazen dağınıklık eğlencelidir."

Hayal kırıklığımı bir kahkahayla gizleyerek, aşağı atlayabilmek için onu şakacı bir şekilde yolumdan itiyorum. "İnanılmaz." Arkama bakmadan mutfağa doğru ilerliyorum.

Chase'in ayak sesleri hemen arkasından geliyor. "Gitmek zorunda değilsin," diye yakınıyor gülerek.

Sprey şişemi çantama geri koydum. "Ben gidiyorum çünkü geç oldu ve yarın ikimizin de çalışması gerekiyor."

Makasımı masadan dikkatlice alıp kılıfına düzgünce yerleştiriyor.

"Teşekkürler," diyorum ve onları çantama geri koyuyorum.

Ağzının kenarından tehlikeli bir sırıtma geçiyor. "Arkadaşlar ne içindir?"

thirty

Taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin aromasını içime çekerek, öğleden sonra bir şeyler içmek için Southern Roast'ta sıraya giriyorum. Bugün çok kalabalık. Sanırım hafif serin havalarda herkesin rahat bir içecek fırsatını değerlendirmek istemesine neden olan bir şey var.

Chase dün gece eve sağ salim dönmemi sağladı ama o zamandan beri ondan haber alamadım.

İçimi kemirmeye başladı.

Çoğu durumda elini uzatan o oldu ama burada sırada beklerken nasıl olduğuna da bakabilirim.

CANDACE:

Saç kesiminden nefret mi ediyorsun?

Belki biraz daha kalmalıydım. Saçını ıslatıp şekillendirmeliydim, böylece berbat edip gitmek yerine son halini görebilecekti. Dün gece aramızda olanları düşününce dişlerim alt dudağıma batıyor. Elleri ve ağzı açıkta kalan her yerimi keşfediyordu.

Telefonumun sesi beni sarsıyor.

CHASE:

Kesinlikle olmaz. Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi saç kesimi.

Garip bir büyüme evresine gerek yok.

Bu rahatlama bütün gün yaşadığım gerginliği biraz olsun azaltıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

Başımı kaldırdığımda sarışın baristanın kocaman mavi gözleri ve göz kamaştırıcı müşteri hizmetleri gülümsemesiyle bana baktığını görüyorum.

"Özür dilerim," diyorum tezgâha yaklaşırken. "Orta boy naneli mocha lütfen."

"Elbette," diyor mutlu bir şekilde. "Bir isim alabilir miyim?"

"Candace." Cüzdanımı çıkardım ve bugün müşterilerimden birinden aldığım bir miktar parayı çıkardım.

"Geçenlerde o adamla buradaydın, değil mi?"

Gözlerimi kaldırdığımda onun hâlâ kalem ve bardağı tuttuğunu görüyorum. "Hangi adamdan bahsettiğine bağlı. Belki?"

Genç görünüyor. Belki yirmili yaşların başında ve Chase'in ona çıkma teklif etmesi beni daha da sinirlendiriyor. O yetişkin bir adam. O ve ben bir şeye dönüşmesek bile, en azından kendi yaşına yakın biriyle birlikte olmalı.

Adımı yazıp bardağımı diğer baristaya uzatmadan önce kaşlarını çatıyor. "Sanırım seni burada Chase ile gördüm, değil mi?"

Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum. "Ah, şu adam. Evet, onu tanıyorum." Parayı ona uzattım ama hemen saymadı.

Hâlâ düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Onunla çıkmıyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sonunda "Hayır, hayır, biz sadece arkadaşız." demekle yetindim.

Başını sallıyor ve gergin bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen akıllıca bir seçim." Orada durup daha fazlasını söylemesini beklediğimde, "İçkiniz hemen geliyor" diye ekliyor.

Kaşlarım çatılıyor, "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve tezgâhın sonuna doğru ilerliyorum. Buraya gelip onu erkek arkadaşından ayrılması için ikna etmeye falan mı çalışıyordu? Bu düşünce karşısında gözlerimi devirmek istiyorum.

Telefonuma baktığımda Chase'den bir mesaj daha geldi.

CHASE:

En sevdiğin Noel şarkısı hangisi?

Tepemde Kardan Adam Frosty'nin bir varyasyonu çalışıyor ve tek söyleyebileceğim *bu değil*.

CANDACE:

John Lennon'dan Mutlu Noeller.
Neden?

İkinci barista içkimi tezgâha koyuyor ve ona teşekkür ediyorum. Gözlerim son bir kez kıza kayıyor, ama o çoktan eski neşeli haline dönmüş ve bir sonraki müşteriye gülümsüyor. Dönüp çıkışa doğru yürürken kapıyı sırtımla iterek açıyorum ve Chase'den gelen mesajları okuyorum.

CHASE:

Bir insan hakkında çok şey anlattığını düşünüyorum.

Bu muhtemelen Noel şarkıları arasında en az Noel'e yakışanı. Sen Grinch misin?

Ofladım ve salona doğru yürüdüm.

CANDACE:

Evinde hiç dekorasyonu olmayan adam söylüyor bunu.

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor.

CHASE:

Sanırım bunu hak ediyorum.

CANDACE:

Kar küresi bile yok.

CHASE:

İşe yaramaz ürünler hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz.

Ve sahte kar var.

Bir kahkaha attım ama sonra hiç bitmeyen Chase bulmacasının bir parçası daha yerine oturdu.

CANDACE:

Tüm Noel süslerinin işe yaramaz olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bu sefer, birkaç saniye içinde cevap veriyor.

CHASE:

Bence amaçlarına hizmet ediyorlar.

Sadece benim dairemde değil.

Başımı sallıyorum, salonumun önünde durup ona mesaj atıyorum.

CANDACE:

En sevdiğin Noel şarkısı hangisi?

Salon kapısını açtığımda telefonum titriyor. Müşterim henüz gelmemişti, bu yüzden içkimi alıp yerleşmek için acele etmedim.

CHASE:

Büyükannemin bir ren geyiği tarafından ezildiği sahne beni güldürüyor.

CANDACE:

Neden şaşırmadım?

Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. Ona az önce Southern Roast'taki tuhaf etkileşimimden bahsetmek istiyorum. Chase'le çıkmamanın *muhtemelen en iyisi* olacağını neden önerdiğini hâlâ anlayamıyorum. Benim bilmediğim ne biliyor olabilir ki?

CHASE:

Başka bir not, yarın bir şeyler içebiliriz diye umuyordum ama partiye kadar seni görebileceğimi sanmıyorum. Salı günü eve getirdiğim işleri bir türlü bitiremedim.

Sanki dikkatim dağılmış gibiydi.

Kahretsin. Salı günlerinin onun için kötü olduğunu tamamen unutmuşum. Teslim olmaya ve sonunda saçını kesmeye o kadar odaklanmıştım ki, hangi gün olduğuna bile dikkat etmemişim.

CANDACE:

Özür dilerim! Başka bir gece gelmemi söyleyebilirdin.

CHASE:

Ve yaşadığımız tüm eğlenceyi kaçıрма riskini mi alalım?

Bir kahkaha attım.

CANDACE:

Senin için daha önemli.

CHASE:

Bu tartışılır.

Ama patron memnun değildi. Parti yüzünden strese girdi ve şimdi de benim ensemde soluyor. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün gece geç saatlere kadar çalışmam gerekecek. Cuma gün sonuna kadar üç farklı sunum için teklif istiyor.

Kalbim sıkışıyor. Kısmen patronuyla uğraştığı için, kısmen de partiye kadar onu görmemek çok uzun bir süre gibi geldiği için. Chase'in içine düştükçe, tekrar onun yanında olmak için daha da endişeleniyorum. Bir sonraki ilaca ihtiyacı olan bir keş gibiyim ve bu acınası bir durum.

CANDACE:

Yapmanız gereken şeylerle ilgilenin.

Bir kalp emojisi ekleyip gönder tuşuna basıyorum.

Onu bir dahaki görüşümde performans sergileyeceğim, ancak bir kereliğine rol yapmak zorunda kalmayacağım.

thirty-one

Parmaklarım dövmeli tenimin üzerinde duran narin bordo kayışların altında koşuyor. Mürekkepli çiçekler randevumuzda olduğu gibi görülebiliyor. Aynada kendimi incelerken başımı eğiyorum. Kesinlikle hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyor. Düşük sırt çizgisinden, her kıvrımına yapışan şık malzemeye ve kalçama kadar uzanan yırtmacına kadar, her zamankinden daha fazla şeyim sergileniyor. Ve her nasılsa, tüm bunların arasında elbise zarifliğini koruyor. Sahip olduğum en sevdiğim şey olmasını sağlayan bir sofistikeliği var.

Miles o günkü işini bitirdikten sonra yatak odasından çıkıyor ve açık kapımın önünden geçerken onu aynanın yansımasında iki kez bakarken yakalıyorum. Üzerinde tişörtsüz bir eşofman var ve renkli dövmeleri açıkça görülüyor.

Ona ne düşündüğünü sormak için arkamı döndüğümde, çoktan sırtını koridora yaslamış, iki eliyle duvarı iki yanından kavrayarak geriye doğru fırlatılmış gibi duruyordu.

Bir kahkaha attım ve elimi kalçama götürdüm. "Anladığım kadarıyla onaylıyorsun?"

Kendini duvardan ayırmadan daha iyi görebilmek için başını öne eğiyor. "Kim. Sen. Sen!"

En göz kamaştırıcı gülümsememle elimi uzatıp, "Ben Chase'in kız arkadaşayım. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

Dudaklarından kahkahalar dökülüyor. "Bu gece ortalığı yıkacaksın." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onu mahvedeceksin, değil mi?"

Yatağın üzerindeki telefonuma uzanırken hafif bir kahkaha atıyorum. "Benden istediği rolü oynayacağım."

"Saçını böyle seviyorum."

Gülümseyerek ona dönmeden önce aynaya bakıyorum. "Teşekkürler." Normalde saçımı nasıl kullandığımdan çok farklı değil, ancak gevşek dalgalarla şekillendirmek yerine daha belirgin bir kıvrım tercih ettim.

Dudakları gülümsemesiyle savaşmaya çalışıyormuş gibi bükülüyor. "Seni tekrar almaya geliyor, değil mi?"

"Planım bu." Miles'ın seçtiği zarif bir çift siyah topuklu ayakkabıyı alıp kayışını bileğimin arkasından geçiriyorum.

Sırıttıyor ama bir şey söylemiyor.

"Neden bu kadar mutlusun?"

Özlemle kapının pervazına yaslanıyor. "Sadece yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Bu bir düğün gibi hissettiriyor."

Zorla bir kahkaha attım. "Bu düğünden çok uzak bir şey." İkinci ayakkabımı giyiyorum. "Damat ve ben birlikte bile değiliz." Arkasındaki koridoru işaret ederek ekliyorum, "Ve hiçbir şeyin şu anki tepkini geçeceğinden şüpheliyim."

Miles bunları düşünürken başını iki yana sallar. "Yani, çoğu konuda beni geçmek zor." Bakışları tekrar bana yöneliyor. "Onunla yatmayı düşünüyor musun? Onunla kesinlikle yatmalısın."

"Ona bunun olamayacağını zaten söyledim."

Hayal kırıklığını bastırmaya çalışır gibi gözlerini kapatıyor. "Bunu neden yaptın?" Ben cevap veremedim başını sallıyor. "Yap şu işi artık!"

"Fazla umutlanma." Yanından geçip oturma odasına doğru yürürken göğsünü okşadım.

Arkamdan inliyor. "Bebekliği bırak ve adamı becer. Sonrasında her şey cehenneme dönerse, en azından harika bir hikaye olur."

"Bu da bir bakış açısı." Çok kötü bir etki bırakıyor ve o da bunu biliyor. Tabii ki Chase'le yatmak istiyorum. Salı gecesini dairesinden ayrıldığımdan beri onun altımda olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun tarafından tekrar ve tekrar istendiğimi hissetmek için her şeyimi verirdim, ama bunun muhtemelen hayal kırıklığıyla sonuçlanacağı hissinden kurtulamıyorum.

Kapının çalınması konuşmamıza son verdi. Bütün gün gergin hissettiğimi sanmıyorum ama kapının diğer tarafında onun durduğunu bilmek kalbimin çarpmasına neden oluyor. Miles sırtarak beni içeri sokana kadar

"Hadi, hadi, hadi" diye bağırarak iki elimle kapıya doğru bir adım atıyorum.

Geriye doğru zıplayarak köşeden bakıyor, böylece meraklı bir sürtük gibi casusluk yapabiliyor ve ben de kapıyı açmadan önce sakın bir nefes alıyorum.

Chase, siyah ceketinin kolundan çıkan beyaz gömleğinin manşetiyle uğraşırken başını öne eğmiş. Onunla ilgili her şey keskin görünüyor. Saçlarının biraz daha uzun olmasını isterdim ama daha temiz bir görünüm onda olağanüstü. Giysilerinin her parçası iyi ütülenmiş görünüyor ve hepsinin kaslı vücudunu sarma şekli, burada yeterince uzun süre dursam ağzımın suyunu akıtabilirdi.

Önce gözleri kalkıyor, elleri donuyor. Bakışları tüm vücuduma yayılıyor ve ancak gözlerimiz kilitlendiğinde dimdik ayağa kalkıyor. "Candace."

Gülümsüyorum. "Chase."

Utanmadan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Candace."

Dudağımı ısırma isteğimle savaşıyorum. Bu gece her şeyi ortaya koymakla ilgili. Bu gece utangaç olunacak bir gece değil. "İçeri gelmek ister misin?"

Yumruğunu ağzına götürerek başını sallar. "Hayır."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Hayır mı?"

"Hayır."

Miles'a dönüp bakmak istiyorum ama onun yerine "Nedenini sorabilir miyim?" diyorum.

Tekrar gözlerimin içine baktı. "Sen" Başını sallıyor. "Eğer içeri girersem seni mahvederim ve bu partiye asla gidemeyiz."

Miles odasına giderken yanımızdan geçerken arkamdan yüksek sesle "Bir şey değil!" diye fısıldıyor. Sanırım görmesi gereken her şeyi gördü.

Chase gülüyor ama gözleri bir an Miles'a kayıyor, sonra tekrar bana kayıyor. "Bu gece beni öldürmeye çalışacağını biliyordum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Tamam. Burada kal o zaman. Sadece eşyalarımı almam gerekiyor." Arkamı döner dönmez Chase bir inilti çıkardı.

Bir dakika sonra g e r i döndüğümde kafasını duvara yaslamıştı. "Arkadan nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Eğlenen bir kaşımı kaldırarak, "Elbisenin arkasının neye benzediğini biliyorum" diyorum.

"Ve benim böyle bir şeye karşı koyabilecek kadar güçlü olduğumu mu düşündünüz?"

Ona doğru yürüdüm, bir elimi göğsüne koydum, onun sıcaklığı parmak uçlarımdan yayılıyordu. "Bu gece hiçbir şeye direnmek zorunda değilsin." Onu öpüyorum ve içinden belli belirsiz bir inilti daha çıkıyor. "Bu gece, tüm çalışmalarımızın karşılığını alacağız."

Onu da kendimle birlikte çekmeye çalışıyorum ama o beni geri çekip kendisine yaslıyor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Elbette," diye nefes alıyorum. "Arkadaşlar ne içindir?"

thirty-two

SEASONS COVE bölgedeki en büyük otellerden biridir. Burada hiç kalmadım. Buraya hiç gelmedim. Fiyat etiketi yüzünden buraya gelmeyi hiç *düşünmedim* bile.

Bu yerle ilgili her şey abartılı.

Dairesel bir araba yolunun ortasındaki kademeli çeşme.

Girişi çevreleyen büyük beyaz sütunların iki yanında palmiye ağaçları yer alıyor.

İnsanlar etkinlik için geldikçe vale şoförlerinin telaşı.

Valeye yanaşırken Chase'e baktığımda gözlerimin kocaman olduğunu biliyorum ama umurumda değil. "Şirketin Noel partisini burada mı veriyor?"

Sanki kötü bir şeymiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Çok saçma ama eğleneceğimize söz veriyorum."

"Chase," diyorum pirinç kulplu büyük kapılara açılan mermer merdivenlere benzeyen çarpıcı girişe bakarken. "Burası bir şirket Noel partisi değil de bir *gala* olabilirmiş gibi görünüyor."

Arabasını park ederken omuz silkiyor. "Bazen gala yaptıkları bir yerde düzenlenen bir şirket Noel partisi."

"Chase!" Sesim kahkahayla köpürüyor ve adını söylediğimde ağzının köşesi kalkıyor.

Arabadan inerken "Orada kal," diyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Anahtarları valeye veriyor, hızlıca başını sallayıp selamlaşıyor, arabanın önünden geçerken ceketinin düğmelerini ilikliyor ve yanıma geldiğinde bana dokunması için sabırsızlanıyorum.

Kapıyı açıp elini uzatıyor. "Buna hazır mısın?"

Ona gülümseyerek arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim. "Olabileceğim kadar hazırım. Sen hazır mısın?"

Chase sırtıyor ve hemen beni kendine doğru çekip başımın yanını öpüyor. "Bu kısmı kolaylaştırıyorsun." derken sesi kulağıma alçak geliyor. Sözleri erimiş gibi hissettiriyor, omurgamdan aşağı akıyor ve her yerime sıcaklık yayıyor.

Lobinin yontulmuş mimarisi ve devasa avizeleriyle görülecek çok şeyi olduğunu düşünüyordum, ancak parti için odaya girer girmez daha da özenli süslemelerle karşılaştım. Salonun en ucunda tavan kadar uzun, ısıltılı süsler ve abartılı kurdelelerle kaplı bir Noel ağacı duruyor. Dağınık masalar beyaz örtüler ve koyu yeşil örtülerle kaplı. Her masanın ortasından sarkan çelenkler ve odanın tamamına büyüleyici bir ısıltı veren yumuşak ışıklar parıldıyor. Duvarın sağ tarafında sıralanan altı çift kapı, tam boy bir balkona açılıyor olmalı ve her kapının üzerinde elbette ökse otu var.

Aklım her yıl kuaförde tüm stilistlerle yaptığımız beyaz fil partisine gidiyor ve Chase ile benim aynı olmadığımızı daha iyi anlıyorum. Aramızdaki bariz fark, ilk kez bunun gerçek olmadığına dair bir rahatlama hissetmeme neden oluyor.

Çünkü Chase'in sahte kız arkadaşı olmak dışında buraya ait değilim. İnsanlar odayı her yönden dolduruyor ve ben manzarayı izlerken Chase'e daha da yaklaşıyorum. "Buradaki herkesle birlikte mi çalışıyorsun?"

"Hepsi aynı ofiste değil," diye açıklıyor. "Bölgede birkaç firmamız var ama hepimiz yılda birkaç kez bu gibi etkinliklerde bir araya geliyoruz."

"Şirketin işlerinin iyi gittiğini görmek harika."

Bir adam çarpıcı ve çok hamile karısıyla bize yaklaşıyor. "Hey! Başardın!"

Chase adamla el sıkışırken bir kahkaha atar. "Seni burada gördüğüme daha çok şaşırdım." Adamın elini bırakarak karısına sarılmak için hareket eder. "Şimdiye kadar bir bebeğiniz olacağını düşünmüştüm."

"Henüz değil," diyor çarpıcı sarışın, elini şişmiş karnının üzerinde gezdirirken yorgun bir gülümsemeye. "Ama her an olabilir."

"Seni kız arkadaşım Candace ile tanıştırayım." Elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Candace, bunlar Jeff ve Sherry."

Her ikisinin de elini sıkarak kibarca gülümsüyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Sherry, birden daha uyanık görünerek. "Chase'i biriyle mutlu görmek için çok geç kalmıştım."

Jeff gülererek ekliyor: "Evet, kimsenin *çok* çalışmasından şikâyet etmem ama o ofiste ölene kadar çalışacağını düşünmeye başlamıştım."

Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum ama Chase beni daha sıkı sıkıyor ve bana gülümsüyor. "Gördün mü, resmen beni kurtardın."

Bana bakışı o kadar inandırıcı ki. Rolümü oynamayı hatırlayana kadar neredeyse bakışlarında kayboluyorum. "Lütfen." Yorumunu el sallayarak geçiştiriyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Şanslı olan benim."

Chase çenesini eğiyor. "Eğer bize izin verirsiniz, hâlâ masamızı bulmamız gerekiyor."

"Elbette," diyor Jeff başını sallayarak. "Taşıyabileceğinizden daha fazla ödöl aldığınızda görüşürüz."

"Onları arabaya taşımaya yardım edeceksin, değil mi?" Chase şakacı bir sırıtışla sorar.

"Sadece beni taşımıyorsa," diye ekliyor Sherry gülererek. "Siz ikinize iyi eğlenceler!"

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," diyorum tekrar. "Ve tebrikler."

Çift gülümsüyor ve kalabalığın arasında ilerlemeye devam ediyor. "Anladığım kadarıyla patronunuz değilsiniz?"

Chase daha çok alay eder gibi bir kahkaha atıyor. "Hayır, ama buralarda bir yerde." Odayı hızlıca tarıyor ama kimseye tepki vermiyor.

"Arkadaşların mı?" Yine yabancılarla dolu bir odada sadece ikimiz kaldığımızda soruyorum.

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Evet. Uzun zamandır sadece iş arkadaşlarıydılar, ama bunca yıldan sonra iyi arkadaş oldular."

"Mutluluğunun gecikmiş olmasıyla ne demek istediler?" Çok kişisel bir soru gibi geliyor, ama beni buraya getirmesi *önemli bir şeyse*, muhtemelen bilmeliyim.

Chase, avucunu ensesine yavaşça sürtmenden önce ensesini kavırıyor. Odanın etrafına bakar. "Gel, oturalım."

Oturma planında isimlerimizi buluyoruz ve sandalyelerimize yerleşiyoruz. Yüzünü bana dönerek kolunu koltuğumun arkasına yaslıyor. "Bir kız arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu."

"Öyle mi?" Sosyal medyada onu fotoğraflarında etiketleyen tüm kadınları hatırlıyorum, ama sanırım bu onlardan herhangi biriyle gerçekten çıktığı anlamına gelmiyor. Teknik olarak, bir erkek arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu.

Başını sallıyor. "Eski sevgilimle işlerimiz iyi gitmedi ve o z a m a n d a n beri bir nevi ... boşa kürek çekiyorum." Anladığımdan emin olmak için bana bir bakış fırlatıyor.

Yavaşça başımı sallayarak "Kıyıya yanaşıyorum," diyorum.

"Bilirsiniz, işe gider ve eve dönerim. İstedikleri zaman insanlarla çıkmayı denedim ama orada olmak istemedim. Bir sisin içindeydim ama geçen yıl biriyle çıkmadan işlerin nasıl gittiğini gördükten sonra birini bulmam gerekiyordu."

Bir yer tutucu. Ben buyum. Tek olduğum şeyin bu olduğunu *biliyorum* ama yine de temkinli bir şekilde "Beni bulmuşsun" derken içindeki küçülme dürtüsüyle savaştım zorundayım. Dirseklerimi masaya dayayıp ekliyorum: "Aradığına sevindim."

Doğru olduğu için söyledim. Son birkaç haftadır onunla uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğlendim ama sanki en büyük sırrımı açıklamışım gibi bana bakışı beni gülümsemeye zorluyor.

Başımı salladım. "Kına yakma."

Bir elini göğsüne götürüyor ve öne doğru eğiliyor. "Ben mi? Savunmanızı bir şekilde aşmış olmamla mı övüneyim?"

"Hiçbir şeyi gizlice geçmedin," diyorum şakacı bir yan bakışla. "Bu savunmalar senin için inşa edildi."

Chase ayağa kalkıyor ve ona baktığımda bir parmağını çenemin altına sokuyor. "*İşte bu* övüneceğim bir şey." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve tüm vücudum ısınıyor. "Sana bir içki ısmarlayayım."

"Açık bardan mı?"

Chase sırtıyor. "Evet, ama sana bir içki ısmarlamak kulağa daha hoş geliyor." Gitmek için döner ve omzunun üzerinden ekler, "Bunu telafi etmek için iyi bahşış vereceğim."

O uzaklaşırken, gülümsememi engelleyemiyorum.

Henüz kimse masamıza gelmedi, bu yüzden tek başıma oturup etrafımdaki manzarayı seyre diyorum. Ökseotu altında öpüşen çiftler, sıcak kucaklaşmalarla heyecanlı selamlaşmalar var ve köşede Noel klasikleri çalan gerçek bir piyanist var. Chase gibi bir adamla böyle süslü bir partide olacağımı hiç hayal etmemiştim ama burada olduğum için mutluyum. Sadece bu gece için bu ayakkabıların içine girebildiğim için mutluyum.

Birkaç dakika sonra Chase yanımdaki sandalyeye kayarak oturdu ve masaya bir bardak Chardonnay koydu. "Sana ne kadar inanılmaz görüldüğünü söylemiş miydim?" Buklelerimden biriyle oynayarak daha yakına eğildi. "Korkarım benim ligimin çok dışındasın Candace." Buraya uymayanın ben olduğumu düşündüğümde bu yorumun ne kadar saçma olduğuna gülebilirim ama boynumu öpmek için hamle yapıyor ve düşünmeden başımı eğiyorum. Sanki vücudum Chase'in bana dokunmasını kolaylaştıracak şekilde nasıl tepki vereceğimi zaten biliyor.

"Umarım bir şeyi bölmüyoruzdur," diyor masanın öbür ucundan bir ses ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

thirty-three

İKİ GÜZEL KIZ, içkilerini masaya koyarken önümüzde duruyorlar. Birinin şık, uzun, kumral saçları var, tahminimce sarıya dönüştürmeye çalışmış ama beşinci seviyeden başladığı için daha çok turuncu bir ton almış. Yine de bunu başarıyor. Diğer kızın mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kıvılcık saçları var ve bunun doğal rengi olup olmadığını merak ediyorum.

Chase koltuğunda arkasına yaslanıyor ama kolunu sandalyemin arkasına koyuyor. "Candace, seni Chloe ile tanıştırmak istiyorum." Kıvılcık saçlı kız işaret ediyor. "Ve Brittany," diyor, sırasıyla esmer olanı işaret ederek.

Onları internette onu etiketleyen birçok kızla eşleştirmeye çalışıyorum ama o resimlere bakmayalı çok uzun zaman oldu. Bunların birlikte vakit geçirdiği kadınlardan bazıları olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Kumral saçlı kız beni değerlendiriyor. "Demek onu bizden saklayan sendin," diyor alaycı bir ifadeyle.

Gözlerimi Chase'e dikerek biraz daha yaklaşıyorum. "Sanırım öyleyim," diyorum gülümseyerek. "Onu bir şeylerden uzak tuttuğumu fark etmemiştim." Elim masanın altında Chase'in bacağını buluyor ve içimden bir yudum daha alıyorum.

"Değilsin," diyor Chase basitçe. "Sadece artık teknelerini gezdirmeyeceğim için üzgünler."

Sosyal medyasını düşündüğümde, onu bir teknedeki fotoğraflarda etiketlenmiş olarak gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Güneşte öpülmüş ve rüzgarda savrulmuş gibi görünüyordu ve bir yanımda bu kızların onun bu yönünü görmesini biraz kıskanıyor. Gelecek yıl yaz geldiğinde, kim bilir hala ... her neyse o olacak mıyız?

"Büyük patroniçe onunla tanıştı mı?" Brittany sanki ben burada oturmuyormuşum gibi Chase'e soruyor.

"Hayır," diyor Chase mutlulukla. "Onunla karşılaşmak gibi bir zevkimiz olmadı."

Brittany sonunda dikkatini bana çevirmeden önce alay ediyor. "Senden nefret edecek." Bir kaşımı kaldırıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Sorun sen değilsin. Chase'in çıktığı herkesten nefret eder."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum gülerek. Bana yeni bir şey söylemiyorlar. Burada olmamın sebebi patronu ama bu kızlar bunu bilmiyor.

Chase'in parmakları enseme geziniyor. "Eğer bir sorunu varsa, ben hallederim." "Hadi, biraz yürüyelim" demeden önce bana o çok sevdiğim rahat gülümsemesini takınıyor. Masadan kalkıp kızlara bakmadan önce tutmam için elini uzatıyor. "Hanımlar, bize izin verirsiniz."

Bariz rahatlamamı kontrol altında tutmaya çalışarak hızlıca vedalaşıyorum ve beni kalabalığın içinden geçirebilmesi için elini tutuyorum. Doğruca birçok çift kapıdan birine yöneliyor, ara sıra birilerine başını sallıyor ama hiç durmuyor. Kapıyı açmadan önce duraklıyor, tepedeki ökse otuna bakıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatmadan önce "Mükemmel" diye nefes alıyor. Kapı aralığından beni öpüyor ve balkona çıktığımızda beni öpmeyi bırakmıyor. Etrafımızda dönüyor, beni kapılar arasındaki küçük duvar parçasına doğru bastırıyor, böylece içerideki kimse bizi göremiyor. Sırtımdaki eli beni ona yaslarken, boştaki eli başımın yanındaki duvara dayanıyor.

"Chase," diye nefes alıyorum boynuma doğru ilerlediğinde, dudakları köprücük kemiğime kadar iniyor. Ağzı göğüs dekolteme geldiğinde keskin bir nefes alıyorum. "Beni mahvedeceksin ve parti daha başlamadı bile."

Dik duruyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Belki de seni mahvetmek, olmayı tercih edeceğim partidir."

Nefesimizi toplarken, birkaç metre ötedeki otobüsün ışığında onu incelemekten kendimi alamıyorum. Gözlerinin ardında bir açlık var, ama aynı zamanda onda daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik de var - en azından bu şekilde. "Burada olmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil."

Şakacı bir şekilde, "O zaman neden buradayız?" diye fısıldadım.

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Çünkü onların yanında asla yüzümü göstermiyorum ve bu, gitmek zorunda hissettiğim tek etkinlik. Salı günleri hepsi içki içiyor ve ben her hafta onları ekiyorum. Kalıyorum ve geç saatlere kadar çalışıyorum." Daha önce bahsettiği ekstra iş yükünü sormak için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Kısmen mecbur olduğum için, ama olmasaydım bile gitmek istemezdim."

"Ama Chloe ve Brittany'nin teknesi?"

Chase'in gülümsemesi genişler. "Ofisteki herkesle takılmayı bırakmamın nedeni sen değilsin. Ayrıldıktan sonra onlarla sadece birkaç ay takıldım. Depresyondaydım ve o zamanlar seçeneklerimin onların davetlerini kabul etmek ya da bütün gün evimde oturmak olduğunu hissediyordum. Her zaman araba kullanmayı teklif ettim, böylece kimseyle konuşmak zorunda kalmayacaktım."

"Kötü bir ayrılık olmuş olmalı," diyorum sessizce.

Elini ensesinde gezdiriyor. "Özel bir şey değildi. Beni aldattığını öğrendiğimde üç yıldır birlikteydik. Çok çalıştığım için olduğunu söyledi, belki de doğruluk payı vardı. Bilmiyorum."

"Çok fazla çalışmış olsan bile, bu birini aldatmak için bir bahane olamaz. Özür dilerim."

Gözlerini kırıştırıyor, gözlerine berraklık geri geliyor. "Üzülme. Yürümediğine sevindim."

Onu hiç böyle görmemiştim ve sanırım onun hakkında yanılmışım. Bu kayıp yapboz parçası bir şekilde tüm resmi değiştiriyor. Kendini adanmış, sonra incinmiş, sonra da bu incinmişlikten uzaklaşmaya çalışmış. Bunların hiçbiri onu fuckboy yapmaz.

Bana ne oldu bilmiyorum ama onu öptüm. Onu öptüm ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez duygularımın içine girmesine izin verdim. Her şeyi hissetmeme izin verdim. Yeni birine aşık olmanın getirdiği tüm umudu, korkuyu ve adrenalini.

Ayrıldığımızda Chase yavaş bir ıslık çaldı. "Kahretsin, Candace. Beni böyle öpeceğini bilseydim, sana acıklı hikayemi uzun zaman önce anlatırdım."

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha çıkıyor ve parmağımı kemerinin ön kısmına hafifçe takana kadar gövdesinde gezdiriyorum. "Bana tüm sırlarını anlat Chase. Ne yapabileceğimi bilemezsin."

Gözlerini kırıştırıyor, iri gözleri parmağıma kayıyor, sonra zıplayarak bakışlarımı karşılıyor. Tanrım, çok güzel. Yüzündeki bu şaşkın ifadeyi her gün görmek için para verirdim.

"On dört yaşımdayken kız arkadaşım beni kafeteryada arkadaşlarımın önünde terk etti."

Elimi göğsüne koyarak, gülerek onu nazıkçe kendimden uzaklaştırıyorum.

Kapıya doğru yürüyorum ve ekliyor, "Üniversitedeyken şortum bir şekilde yırtılmıştı ve oda arkadaşım o gece bana gösterene kadar hiçbir fikrim yoktu."

Kapı koluna uzandım. "Geliyor musun?"

"Kıçım bütün gün dışarıdaydı!" diyor peşimden gelirken. "Kızlarla flört ettim!"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "İçimden bir ses hâlâ iyi bir izlenim bıraktığını söylüyor."

Beni partiye kadar takip ederken kapının kenarına tutunuyor. "Tabii ki yaptım. Ama konu bu değil."

Başımı sallıyorum. "Çok alçakgönüllü."

"Beni mütevazı görmek ister misin?" Eli bileğime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Yine ökse otunun altında duruyoruz ve bakışlarıyla buluşmadan önce ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Burada benimle olman beni alçaltıyor. Sana dokunmama, seni öpmeme ve benimmişsin gibi davranmama izin vermen beni alçaltıyor." Parmağını çenemin altından geçiriyor ve ben nefes almayı unutuyorum. "*Sen* beni alçaltıyorsun."

"Bu senin alçakgönüllülüğün mü?"

Sırıttır. "İster inanın ister inanmayın, evet." Başını hafifçe bir o yana bir bu yana sallıyor. "Alçakgönüllü ve biraz da kararlı."

"Kararlı mısın?"

"Evet."

Dudaklarım bükülüyor. "Tam olarak ne yapmaya kararlısın?"

Ağzının kenarından tehlikeli bir sırıtma geçiyor. "Bu gece harika vakit geçirdiğinden emin olmak için."

Gülümsüyorum. "Harika vakit geçiriyorum."

"Güzel." O Öpücükler benim Alnına. "Çünkü Bu sadece Başlarken."

thirty-four

Döndüğümüzde masamızda iki kişi daha oturuyordu. Dawn ve Rick adında orta yaşlı evli bir çift. Adamın siyah saçları tuz ve karabiber rengini almaya başlamış, kadının gülme çizgileri ise adama her sırtışında çok sevimli görünüyor. Sevimli bir çift olmuşlar ve konuşması da keyifli. Chloe ve Brittany bile benimle tanışmanın ilk şokundan sonra daha uyumlular. Kuaför olmama bayıldılar ve lisansları olmadan kullanabilecekleri en iyi ürünlerle ilgili milyonlarca soru sordular.

Chase elini, elbisenin yırtmacı sayesinde büyük ölçüde açıkta kalan bacağımın üzerinde tutuyor. Etrafımızdaki insanlarla ne kadar konuşup gülsem de, o balkonda söylediği her şeyi düşünmeden edemiyorum. Geçmişini, burada olmak istemeyişini, bana karşı ne kadar *alçakgönüllü* olduğunu. Onunla tanıştığımdan beri her gün konuştuğum biri için, düşündüğümden farklı biri. Beni güldüren, kendine güvenen flörtöz bir adamdan çok daha fazlası var onda ve bunu bilmeliydim. Daha önce daha derine inmediğim için hayal kırıklığına uğradım. Kim bilir şimdiye kadar neleri ortaya çıkarırdım?

Masadaki sohbet daha çok işle ilgili bir konuya kayıyor ve ben bu arayı memnuniyetle karşılıyorum. Şarabımdan bir yudum alarak konuşulanları dinliyorum ve Chase'in parmaklarının iç uyluğumda daireler çizdiği sabit hareketin tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi. Bacaklarımın arasına ısı yerleşiyor ve eli her biraz daha yukarı kalktığında nefesim kesiliyor. Eğer böyle devam ederse, tamamen onun merhametine kalacağım. Masum bir dokunuşla hiç bu kadar tahrik olmamıştım, ama her fırsatta ona daha fazla erişim sağlamak için yer değiştiriyorum. Ve her seferinde, o alır. Oturduğumuzdan beri yaptığımız gizli bir dans bu.

Parmak uçlarının her işkenceli fırçasıyla kısıtlamalarımı aşındırıyordu.

Gözlerini önümdeki insanlara dikmiş, kayıtsızca yanıma otururken hiçbir şey belli etmiyor. Ara sıra içkisinden bir yudum alıyor ama eli bacağımda gezinmeyi hiç bırakmıyor ve tek yapabildiğim burada oturup nefesimi dengede tutmaya çalışmak. Yarığın tepesinde olmalı ama kontrol etmek için gözlerimi oynatmaya cesaret edemiyorum. Masa ve çarşafı yaptığı her şeyi gizliyor ama eli ilerlediğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Beni ne kadar etkilediğini hissetmeye o kadar yakın ki, serçe parmağı kalçamı sıyırdığında, geniş gözlerle bana bakmadan önce içkisini yudumluyor.

İçime bir şey giymediğimi anladı.

O gözlerin ardında bir dizi duygu parıldıyor. Şok, merak ve erimiş bir sıcaklık, içkisinin geri kalanını büyük bir yudumda geri atmadan önce birkaç saniye içinde önümde parıldıyor.

Sesini alçaltarak kulağıma, "Madem beni öldürmeye çalışıyorsun, ben de bir içki daha alayım. Bir tane ister misin?"

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "İsterdim. Teşekkür ederim."

Uzun bir süre bana bakıyor, dizleri benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe zıplıyor ve ben onun çözülüşünü görmeye bayılıyorum. Tekrar alçak sesle, "Orada oturmaya devam et, tatlı ve masum görün. Senin ne kadar kötü biri olduğunu bir tek ben biliyorum."

"Söz vermiyorum," diyorum hafif bir gülümsemeyle.

Chase bir süre daha gözlerini benden ayırmadan nefes alıyor, kendini ayarlıyor ve ayağa kalkıyor. Ben utanmadan manzaranın tadını çıkarırken o uzaklaşıyor ve bana dönüp baktığında yine başını sallıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Siz ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz," diyor Dawn adındaki kadın sevgiyle. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Chase'le ne konuda anlaştığımızı hatırlamaya çalışarak göz kırpmıyorum. Bu sorulara cevap verebileceğini düşünmüştüm ama bu sefer tek başımayım. "Yeni. Onunla birkaç hafta önce tanıştım."

"Kesinlikle aşık olmuş gibi görünüyor." Gülümsemesi sıcaktı ve itiraf etmeliyim ki, bu varsayımsal ilişkide Chase ve beni destekleyen birinin olması iyi hissettiriyor.

"Harika bir adam," diyorum başımı sallayarak, birden kendimi bütün gece olduğundan daha utangaç hissediyorum.

"Öyle," diyor Brittany. "Bence ofisteki her kadın Chase'in dikkatini çekmeyi ummuştur - belki evli olanlardan bazıları da. Demek istediğim, her gün böyle görünen başarılı ve bekar bir adam bulamazsınız." Chase'in gittiği yöne doğru başını sallıyor ve ben de omzumun üzerinden bakınca içkilerimizle döndüğünü görüyorum. Kaşları hafifçe çatılmış halde koltuğuna kayarken şarabımı önüme bırakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Sessizce soruyorum ve masanın diğer ucunda yeni bir sohbet konusunun açıldığını duyduğuma şükrediyorum.

Önündeki fincanla benim aramda bir bakış atıyor. "Evet ..." Dudaklarının kenarları bükülüyor. "Bu gece burada başka biriyle konuştun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunca zamandır burada seninleydim."

Başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece ..." Başını sallıyor.

"Patronum ilginç bir seçim yaptığınızı mı düşünüyor?"

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar ilginç bir seçim yaptım?" Elbisemi mi yargılıyor?

"Sanırım beni kastediyordu ama ben soramadan kendini meşgul etti."

"Sen benim ilginç seçimim misin?" Kahkaha atarak soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece içkisine bakıyor ve her şeyi bir araya getirmeye çalışırken bardağı masanın üzerinde çeviriyor.

Elimi bacağına koyuyorum ve sonunda bana bakıyor, eli hareketsizleşiyor. "Onun ne düşündüğü önemli değil, değil mi? Ben sadece sarhoşken seni köşeye sıkıştıramasın diye buradayım."

Dudakları titriyor. "Oh, bundan çok daha fazlasını yapıyorsun." Hafif bir kahkaha atıyor. "Hangisinin daha tehlikeli olduğuna karar veremedim. Onun tarafından köşeye sıkıştırılmak mı" -geldiği yöne doğru başını sallıyor- "yoksa senin tarafından köşeye sıkıştırılmayı istemek mi?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Benim tarafımdan köşeye sıkıştırılmak mı istiyorsun?"

"Evet," diyor çabucak. "Özellikle de artık bildiğime göre..." Elinde hâlâ içkisiyle bana doğru bir hareket yapıyor, gözleri elbisemin yırtmacının olduğu yere kayınca duraksıyor. Başını iki yana sallıyor. "Bunu çok isterim." İçkisinden bir yudum alıp önündeki masaya bıraktıktan sonra kolunu sandalyemin arkasına dayıyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor. "Umarım gecenin geri kalanında doğru düzgün düşünemeyeceğimi biliyorsundur."

Buraya *neden* elbisemin altında bir şey olmadan geldiğimi açıklamak yerine onu öpüyorum. Her mutlu çiftin öpebileceği gibi bir öpücük.

ama Chase'in elinin enseme kavrayış şekli daha fazla olmasını dilememe neden oluyor.

"İyi akşamlar! Hepinizi burada görmek çok güzel," diye gürliyor mikrofondan bir kadın sesi.

Bekle. Bu sesi tanıyorum.

Odanın önündeki konuşmacıyı görmek için dönüyorum ve kalbim göğsümde sarsılıyor. O yüzü, o saçları tanıyorum. O kedi zarafetini ve kaşlarındaki ince kavisi biliyorum. Pes edeceğinizi ve ona her istediğini vereceğinizi anlamadan hemen önce dudaklarına götürdüğü memnuniyetsiz keseyi biliyorum. İnsanlar üzerinde sahip olmayı sevdiği gücü biliyorum.

-Benim gibi insanlar. Chase gibi insanlar.

O son öpücüğün tüm sıcaklığı buz gibi bir dehşete dönüşüyor. Yanımdaki adama bakıyorum. Sevmeye başladığım şakacı tavırları gitmiş. Onun yerine, odanın önüne doğru bakarken sıkılmış bir çene ve sert bakışlar buluyorum.

Nicolette neredeyse simden yapılmış, göz kamaştırıcı ışıltıda altın rengi bir elbiseyle mikrofونun önünde duruyor ve az önce tüm salona hitap etmiş olmasına rağmen gözleri bana kilitlenmiş durumda.

"Bu," diyor Chase, eğilerek, "benim patronum."

thirty-five

MÜŞTERİM. En iyi ödeme yapan müşteri onun patronu. Tabii ki öyle. Evren bunu basitleştirmek için çok cömert davranmış olmalı. O konuşurken Chase'in parmakları açıkta kalan sırtımda geziniyor ama ben zar zor hissediyorum. Bu yeni farkındalık tüm dikkatimi istiyor.

Nicolette. Nicolette ona fazladan iş veren, onu ofiste tutarak kontrol etmeye çalışan, geçen yılki Noel partisinde sarhoş olup ona saldıran kişidir. Onu o kadar rahatsız ettiğini biliyor mu ki sahte bir eş getirmek zorunda kaldı? Umurunda olur muydu? Yoksa oyunun bir parçası olarak gülüp geçer mi?

Müşterilerimi sosyal medyaya bile eklemiyorum çünkü iş hayatımı özel hayatımla karıştırmamaya çalışıyorum ve yine de burada, hayatımı tek başına değiştiren müşterim için bir gösteri yapıyorum.

Bu kötü bir fikirdi. Nicolette sadece kendini düşünüyor ve yapmak istediğim son şey ona beni düşman olarak görmesi için bir neden vermek. Yine de birkaç dakika öncesine kadar Chase'i çözdüğümü sanıyordum. Düşündüğümünden farklı biri, belki Nicolette de farklıdır. Belki de bunu randevularımızdan zaten korktuğumdan daha fazla korkmam için bir neden olarak kullanmama ihtimali vardır. Sonuçta bu sadece şirketin Noel partisinde bir randevu.

Moral verici konuşmama rağmen Chase beni değerlendirdi ve "İyi misin?" diye sordu. Yanımdaki sıcaklığı alnımda aniden beliren teri daha da artırıyor.

Nefes alarak başımı salladım. "Ben iyiyim." Ama ya Nicolette farklı değilse? Ya şüphelendiğim kadar kindar biriye?

Kaşları çatıldı ve bana dönmeden önce tekrar sahneye baktı. "Sorun nedir?"

"Ben sadece ..." Gözlerim tekrar Nicolette'e kayıyor, sert bakışları hala onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi beni değerlendiriyor. Chase'e döndüğümde, dağınık düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum. "Bu kötü bir fikir olabilir."

Nicolette konuşmasını coşkulu bir şekilde "Öyleyse harika bir gece geçirelim!" diyerek tamamlıyor ve herkes ayağa kalkarak alkışlıyor.

İnsanlar artık kendilerini bilardoda raket kıran biri gibi masalarına hapsolmuş hissetmedikleri için oda hareketlenir.

"Kötü bir fikir mi?" Chase, yüzünde açıkça görülen bir şaşkınlıkla sorar.

"Fena değil." Başımı sallıyorum. "Doğru kelimeyi bilmiyorum. Ben sadece .

. . patronunuz." Gözlerim odayı tarıyor ve uzak durmayı tercih ettiğim kadını bulmak hiç de zor olmuyor. Elbisesi onu yürüten bir neon tabelası haline getirebilirdi ve şimdiye kadar onu nasıl gözden kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi Chase'e kaptırmıştım. Beni tamamen kör etmişti. Bu gece tek görebildiğim oydu, ama her şey değişti. Nicolette bize doğru geliyor ve şimdi tek görebildiğim o.

Çok geçmeden, kedi mırıltısını andıran o ses omurgamı sızlatıyor. "Burada göreceğimi düşündüğüm son kişi sen değil miydin?"

Chase beni geçip patronuna bakıyor, kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

En iyi gülümsememi takınmak için kendimi zorladım. "Merhaba, Nicolette."

"Birbirimizi tanıyoruz." Nicolette'in gözleri Chase ve benim aramda parıldıyor. "Asıl soru, *siz ikiniz* birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Bakımlı bir parmağıyla ikimizin arasını işaret ediyor.

Chase bir kaşını kaldırıyor, hâlâ şaşkın ve güzel görünüyor. "Candace benim-"

"Randevu. Ben onun randevusuyum." Chase'e yaklaşıyorum ve eli hemen sırtımın alt kısmını buluyor. *Kız arkadaş* diyebilirdi. Bütün gece bunu söyledik, ama şu anda çıkmak daha güvenli bir bahis gibi geliyor.

Dudaklarını aralayarak yavaşça başını sallıyor. "Şey, bu şaşırtıcı. Nasıl tanıştınız?"

"Bir kafede," diye hoş bir şekilde cevap veriyorum. Kuaför olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da insanları morarana kadar nasıl yatıştıracağımdır. "Sırada onun arkasıydım ve konuşmaya başladık." Chase'e baktım ama gözleri patronuna sabitlenmişti.

Nefes alıyor ve sırtındaki eli küçük daireler çizmeye başlıyor. "Evet. Onu görür görmez işimin bittiğini anladım." Bana sırıtıyor ve bu çok sahte. Tüm bunlar çok ama *çok* sahte ama yine de her kelimesine takılıyorum. "Ama siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye ekliyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Nicolette esprisiz bir kahkaha atıyor. "O benim stilistim," diyor elini sallayarak ve önemliymiş gibi bir hava takınarak. "Aslında, onun müşterilerinden birkaçını getirdim." Bana döndü. "Öyle değil mi?" Cevap veremeden dikkatini tekrar Chase'e yöneltti. "Zavallı şey, ben ortaya çıkana kadar ışıkları zar zor açık tutabiliyordum."

İnce iğnelemeyi fark ettim, ama maskemi kırmayacak. Aylardır koltuğuma her oturduğunda takıyorum. Chase'e bakarak, "Nicolette bazı arkadaşlarını bana yönlendirecek kadar kibardı ve itiraf etmeliyim ki onlar benim en sevdiğim müşterilerim oldular" diyorum.

Başını sallıyor ama hâlâ söylemediklerimizi anlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ordövr taşıyan bir garson geçerken Nicolette onu durdurur ve yirmi dolarlık bir banknot uzatır. "Bir iyilik yapıp bana bardan bir martini getirir misin? İyi mal kullandıklarından emin ol."

Kız biraz şaşkın görünüyor, sanki bu kadına içki getirmenin iş tanımında olmadığını söylemeyi tartışmış gibi, ama sonunda parayı alıyor ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce "Elbette hanımefendi" diyor.

Kız uzaklaşırken Nicolette hafif bir kahkaha atar. "Para," diye alay ediyor. "Ne korkunç bir şey." Bize döndüğünde, gözleri açık bir şekilde bana kilitleniyor. "Ama insanları kesinlikle sadık tutuyor." Gözleri Chase'e kayıyor. "Mesela bu adam ve yaklaşan terfisi. Çok çalışkan biri." Bir elini Chase'in koluna koyuyor, başparmağı pazularına sürtünüyor ve vücudu yanımda geriliyor. "Tüm geceleri, hafta sonlarını ve mesai sonrası telefon görüşmelerini yapıyor. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Hâlâ gülümsüyorum. Hala omuzlarımı rahat ve vücudumu yumuşak tutuyorum. Ama bu kadından nefret ediyorum. Ona yaptıklarından nefret ediyorum. Dakikalar önce sakın, kendine güvenen bir adamdı ama şimdi sanki içindeki bir şey devre dışı kalmış gibi. İhtiyacı olsa bütün gece burada durup Nicolette'le saçmalayabilirim ama ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence ondan uzaklaşmaya ihtiyacı var.

"Seninle burada karşılaşmak çok hoş bir sürpriz oldu." Parmaklarımı Chase'inkilerle birleştiriyorum ve o da parmaklarımı sıkıca kavlıyor. "Bize biraz izin vermeniz gerekecek. Sanırım telefonumu arabada unutmuş olabilirim."

"Doğru ya. Telefonunuz," diyor Chase, sanki başından beri plan buymuş gibi. Işıltılı elbiseli patronuna dudak bükerek gülümsüyor. "İyi geceler, Nicolette."

Cevap beklemeden arkasını dönüyor ama o ipek gibi ses onu geri çağırıyor. "Ya Chase?"

Yüzünü tekrar ona dönmeden önce vücudu kaskatı kesiliyor ve acaba o da bunu fark ediyor mu? Acaba daha önce hiç mutlu, rahat bir Chase gördü mü yoksa bildiği tek versiyonu bu mu? "Evet?"

"Daha sonra gelip beni bulmanı istiyorum, böylece sohbet edebiliriz." "Yalnız." diye eklemekten önce gözleri bana doğru kayıyor.

"Yalnız mı?"

"Evet." Bana doğru gülümsüyor ama hiç hoş değil. "Candace iyi olacak. Onu meşgul edecek bir şeyler bulabilir. Eminim ofisteki kızlar onu tanımak isterler. Ya da belki barın arkasında fazladan bir çift ele ihtiyaçları olabilir."

Gözlerimi kırıştırıyorum, yorumunun şoku soğukkanlılığımı bozuyor. Nicolette eskiden işten sonra barmenlik yaptığını biliyor. Biliyor çünkü işi bırakıp tam zamanlı olarak saç yapmaya başlamamın sebebi oydu.

Neyse ki Chase ben daha onun yorumunu tam olarak algılayamadan konuşuyor. "Misafirimin -kız arkadaşımın- barda çalışmasını mı öneriyorsun?"

Sadece randevusu olmak buraya kadarmış. "Chase," diyorum sessizce, ama dikkati Nicolette'e geri dönmeden önce bana sadece bir saniyeliğine bakıyor.

"Kız arkadaşın mı?" Başını geriye atarak kıkırdıyor. "Lütfen. Candace senin kız arkadaşın *değil*."

Çenesi kaşlarını çattı. "Sana bunu söyleten ne? Onunla bir şansım olmayacağını mi düşünüyorsun?"

Kafamın elimin içine düşmesine izin vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

İma ettiği şey bu değil. O da ben de biliyoruz.

Nicolette sırtıyor. "İlgini çekmek için yanıp tutuştuğundan hiç *şüphem* yok. Söylesene, onu buraya getirmen için seni nasıl ikna etti?"

Chase yanımda kıllanıyor ve ben de elini hafifçe sıkıyorum. Nicolette'in beni aşağılaması umurumda değil. Aylardır bana el altından iltifatlar yağıyor.

Sessiz yakarışımı duymazdan gelen Chase elimi bırakıyor ve patronuna doğru bir adım atıyor. "Çaresiz misin?" diye soruyor inanamayarak. Burnunun kenarını sıkarak başını sallıyor ve elini bırakıyor. Ağır bakışlarını ona dikerek, "Bak Nicolette. Burada çaresiz olan tek kişi benim." Bana doğru eliyle işaret ediyor ama gözlerini ondan ayırmıyor. "Bu kadının bana vereceği her şey için çaresizim. Onun her şeyini istiyorum. Benimle birlikte olduğu için o kadar şanslıyım ki, ona inanılmaz bir kadından daha azı gibi davranmana katlanamam."

Nicolette'in iri gözleri bana dikiliyor. Hangisine daha çok şaşırdığından emin değilim, Chase'in sonunda ona karşı çıkmasına mı, yoksa ağzından çıkan kelimelere mi, ama eminim benim yüz ifadem de onunkinden pek farklı görünmüyor.

"Bu asla olmayacak," diye devam ediyor Chase, ikisinin arasında eliyle işaret ederek. "Sana bunun yürümeyeceğini defalarca söyledim ama sen inat ediyorsun. Gece geç saatlerde aramalarından ve imalı yorumlarından bıktım. Sen ve ben bir iş ilişkisine sahibiz. Daha fazlası değil." Bana bakıyor ve Nicolette'e dönmeden önce içindeki bir şey yumuşuyor. "Ben sadece onu istiyorum. Anlıyor musun? Sadece o olacak."

Chase cevap beklemeden dönüp elimi tutuyor ve beni insan kalabalığına doğru çekiyor. Bazıları gergin bir şekilde ona el sallıyor, diğerleri onu durdurmaya çalışıyor, ama her seferinde kibarca kendini affettiriyor. Büyük girişin büyük çift kapısının dışına çıkana kadar rahatlamaya başlamadı. Bir elini saçlarında gezdirirken bana bakıyor, gözleri kocaman. "Saçını sen mi yapıyorsun?"

Şaşkın bir kahkaha attım, çünkü şu anda söyleyebileceği onca şey arasında bunu beklemiyordum. "Her Salı."

Nicolette'e yaptığı konuşma hâlâ kafamda karışık. Kelimeler ve cümleler sırasız yankılanıyor.

"Salı günleri ..." Kelime ağzından yavaş ve düşünceli bir şekilde dökülürken başını sallayıp alay ediyor. "Tabii ki."

Benim de gözlerim açılıyor. "Bu yüzden Salı günleri hep geç saatlere kadar çalışıyorsun. Çünkü patronun erken çıkıyor."

"Evet." Kelime acı bir nefesle çıktı. "Nedenini hiç bilemedim. Bunu hep önemli bir şeymiş gibi anlatırdı." Başını sallıyor. "İşle ilgili."

Soğukla savaşmak için elimi koluma sürüyorum. Güneş bataklı çok oldu ve serin gecenin hafif esintisi içimden geçiyor. Dekoratif fiskiyei aydınlatan ışıklar kırmızı ve

Yeşil ve bir Noel partisinde ince, askılı bir elbise giydiğimin aşırı derecede farkındayım. Omuzlarıma giymek için bir şeyler getirmeliydim ama Miles bunu denediğim için beni öldürdü.

"Üşüdün mü?" Chase çoktan ceketini çıkarmış, soruyor.

"İçeri döndüğümüzde iyi olacağım."

Ceketi bana uzattı. "İçeri dönmek ister misin?" "Teşekkürler," diyorum çekerken. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, değerlendiriyor

Chase'in ceketsiz bu yeni versiyonu. Görünüşündeki her ince değişiklik duraksamama ve onu yeni bir şekilde takdir etmeme neden oluyor. Hâlâ kusursuz görünüyor, ama beyaz gömleğinin kollarını sıvamaya başladığı anda işimin bittiğini anlıyorum. "Bu senin partin," demeyi başarıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, parmakları hâlâ ustalıklı ikinci kolu kıvrıma çalışıyor. "Bu bizim gecemiz."

Bu üç kelimeyi söyleyiş şekli bana olasılıkların sonsuz olduğunu hissettiriyor. Chase bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor ve onunla bu şekilde hissetmenin hiç bitmemesini diliyorum. "Gitmek istiyor musun?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Evet." Kollarını sıvayarak bana doğru işaret etmeden önce kollarını kavuşturuyor. "Ama özel bir gün için giyinip kuşanmışsın. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Dudaklarım bükülüyor ve başımı yavaşça sallayarak, "Parti için giyinip kuşanmadım," diyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve arkalarında bir parça şaşkınlık var. "Yani, benim daireme geri dönebilir miyiz?"

"Dairene geri dönmeyi çok isterim." Onunla yalnız kalmak, özgürce konuşmak, mahremiyete sahip olmak için ölüyorum. Onunla bir ziyafet salonunda yuvarlak bir masada oturmaktan daha fazlasına ihtiyacım var.

Chase aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tüm vücudum bu temastan mutluluk duyuyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben onun içinde eriyorum. Geri çekildiğinde, beni kendisine doğru tutuyor. Eli kulağımın arkasındaki gevşek bir kıvrımı sıkıştırıyor. "Tamam, güzelim. Hadi seni eve götürelim."

thirty-six

CHASE anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine koyar ve bar taburelerinden birini işaret eder. "Oturun."

Tam olarak onun dediğini yapmaya niyetliyim ama tezgahın üzerinde küçük, yeşil ve minik şeker kamışlarıyla süslenmiş bir şey bana bakınca duruyorum. Minyatür bir Noel ağacı -muhtemelen sadece iki metre boyunda- masum bir ev bitkisi gibi duruyor.

"Chardonnay?" Chase omzunun üzerinden, bir yerlere saklanmış bir şişeye uzanırken soruyor.

"Bir Noel ağacın var."

"Ne?" diye soruyor, elinde en sevdiğim şaraptan bir şişeyle bana dönerek.

Minik ağaçtan ona bakıyorum. "Bir Noel ağacın var," diyorum tekrar.

"Ah." Chase benden ağaca bakarken şişeyi yavaşça tezgâhın üzerine bırakıyor. "Evet. Yaptım."

"Dört gün önce buradaydım ve süslemeleriniz olmadığı için size zor anlar yaşıyordum."

"Öyleydin."

"Ve şimdi bu küçük Noel ağacına sahiptin."

"Var ve şimdiden her yere çam iğneleri bıraktı. Bunu görüyor musun?" Yanına gidip bir eliyle ağacı kaldırıyor ve altından bir iğne yığını çıkıyor. "Umarım mutlusundur," diye ekliyor zayıf bir gülümsemeye.

Dudaklarım bükülüyor ama gülümsememe karşı koymak imkansız. Dışarı çıkıp benim için küçük bir ağaç mı aldı? "Öyleyim," diyorum şişeye doğru başımı sallayarak

yere koydu. "Benim sevdiğim şaraptan sizde de var."

Chase ağacı yere bırakır ve şişeyi açmaya devam eder. "Ağaçla birlikte geldi. Ona Candace Spesiyali diyorlardı."

Güldüm. "Bu çok uygun oldu."

Dudakları kalktı. "Öyleydi." Dolaptan iki boş bardak alıp önümüze koyuyor. "Özellikle de buraya döneceğin hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Kesinlikle planlı değildi."

Ondan bir bardak alırken dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki hayır. Beni şarapla ve sevimli bir şekilde kısa bir Noel ağacıyla baştan çıkarmaya çalışmazsın."

Chase kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Ben öyle bir şey yapmam." Bir yudum almadan önce hafif bir kahkaha daha attım. "Aşağılık."

Chase sırtıyor ve dirseklerini karşımdaki tezgâha dayıyor. "Noel partisini atlattık." Telefonunu çıkarıp bir süre ekrana baktıktan sonra yüzünü tezgâha çeviriyor.

"Biri gittiğinizi fark etti mi?"

"Evet." demeden önce bir nefes verdi. Benden pek memnun değil."

Dik oturuyorum. "İhtiyacın olursa geri dönebiliriz. Ya da benim orada olmam yardımcı olmadıysa kendi başına da dönebilirsin."

Bana doğru başını salladı. "Şarabını iç, Candace. İkimiz de o partiye geri dönmeyeceğiz." Elini yüzünde gezdiriyor. "Bu yıl en çok hesap imzaladıkları için verdikleri küçük plaketi kabul etmek için orada olamayacağım için üzgün."

Bir elimle ağzımı kapattım. "O adamın senin ödül alacağını söylediğini tamamen unutmuşum!"

Kıkırdıyor. "Buna ödül demek cömertlik olur. Önemli bir şey değil. Sadece benim adıma kabul etmesi ve ofisime koyması gerekecek, ki o da ..." Telefonunu çeviriyor. "Saygısızca ve utanç verici."

Bir elimi göğsüme koydum. "Ah, zavallı kadın."

Chase güzel ve rahat bir gülümsemeye başını sallıyor. "Üstesinden gelecektir."

Başımı eğiyorum, merakım beni ele geçiriyor. "İkinizin arasında hiç bir şey oldu mu?"

İçindekileri karıştırırken gözleri bardağında sabit kalıyor. "Kısa cevap hayır, ama bu onun denemediği için değil." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Geçen yılki partide bana bir öpücük kondurmuştu. Ama diğer

Bunun dışında saçma sapan e-postalar gönderiyor ya da gece geç saatlerde beni arıyor, işle ilgili olmadığı halde işle ilgili olduğunu iddia ediyor."

"Tamam." Başımı sallıyorum ve hissettiğim rahatlamanın çok belli olmamasını umuyorum. "Saçma e-postalar mı?" Sorarken sesim kısık çıkıyor. Bana ne kadarını rahatça söyleyebileceğinden emin değilim.

Chase ensesini ovuşturmadan önce omuzlarını yuvarlıyor. "Nasıl görüldüğüm ve ne giydiğim hakkında yorum yapmayı seviyor. Bazen sahip olduğumu bildiği bazı gömlekleri giymemi ya da düğmelerini belli bir şekilde iliklememi istiyor."

Düğme derken, gerçekten *düğmeyi açmayı* mı kastettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu incelerken kaşlarım çatılıyor ama ben daha fazla bir şey söyleyemeden devam ediyor.

Başını sallayarak ekliyor: "Ama fiziksel bir şey değil. Birlikte çalıştığım biriyle asla yatmam ve bunu ona da söyledim. Bu, işleri garipleştirmek için iyi bir yol ve ..." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Dağınık."

Bu kelimeyi kullanmasına gülümsedim. "Dağınıklıktan kaçınmak iyidir."

"Biliyorum. Bu yüzden burada duruyorum," diyor ve bir parmağını kaldırıp mutfağın en uzak köşesine doğru yürüyerek sırtını dolaplara yaslıyor. "Aslında burası muhtemelen daha güvenli."

İçimden kahkahalar yükseliyor ve bir eliyle tezgahın kenarını kavrarken diğer eliyle bir bardak şarap tutan adamın ne kadar iyi görüldüğünü düşünmemeye çalışıyorum. "Bütün gece benden o kadar uzakta değildin. Şimdi farklı olan ne?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, anlaşılmamızın bitmiş olmasından duyduğum korkuyu yutuyorum. Noel partisi sona erdi. Nicolette'e haddini bildirmek için beni kullanmayı başardı. Belki de bu, aramızda başka bir şey olmamasını sağlamanın şakacı bir yoludur. Elbette beni buraya davet etti ama bunun nedeni bir oda dolusu insanın önünde azarlandığım için kendini kötü hissetmesi olabilir. Bu daha fazlasını istediği anlamına gelmez. Başka bir öpücük bile istemiyor olabilir. Kalbim sıkışıyor ama sanırım artık buna gerek yok. Yapmayı kabul ettiğimiz her şeyi yaptık.

"Şu anki fark şu ki, senin hiçbir şey giymediğini biliyorum. O elbisenin altında bunu düşünmekten bir an bile vazgeçtiğimi sanıyorsan, kendime olan hâkimiyetimi çok abartıyorsun demektir." Gözleri üzerimde geziniyor. "Ve hala benim ceketimi giyi y o r s u n , bu da seni bir şekilde küçük ve masum gösteriyor.

İç çamaşırını giymiyordum ve her şey ..." Başını sallıyor. "Seni hiç bu kadar mahvetmek istememiştim."

Tüm vücudum kıpırdamıyor ve tenimin yüzeyine sıcaklık yayılıyor. "Bu yüzden mi orada duruyorsun?" Sessizce soruyorum.

"Bu yüzden burada duruyorum."

Bakışlarını tutuyorum. Son birkaç haftadır onun hakkında öğrendiğim her şey ondan daha çok hoşlanmama neden oldu. Ondan tesadüfen yatamayacak kadar çok hoşlanıyorum ve onunla yatmayacak kadar çok hoşlanıyorum. Onunla asla birlikte olamayacağım düşüncesi şimdiden kalp kırıcı. Bu gece son kez onun mutfağında oturup şarap içişini izleyeceğim düşüncesi, önümde duran şeyi özlememe neden oluyor. Bu noktada, olan oldu ve bu gecenin bana sunduğu tek bir fırsatı bile kaçırmak istemiyorum. Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. "Jack Frost dememden korktuğun için mi?"

Her hareketimi izliyor. "Dehşete düştüm."

Ona ulaştığımda, aramızda biraz boşluk bırakmaya dikkat ediyorum. "Bir şey bilmek ister misin?"

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce gözleri bir saniyeliğine ağzıma kayıyor. "Konu sen olunca, her şeyi bilmek istiyorum."

Bardağımlı bırakıp kravatına uzanırken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Parmaklarım ipek gibi kumaşın üzerinde kayarak nazikçe gevşetiyor. "Yapmayacağım."

Hareket etmiyor. Kravatını çözüp yanındaki tezgâha düzgünce yerleştirirken sadece beni izliyor. "İki gün önce yapacağını söylemiştin."

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyor. "İki gün önce Noel ağacı almaya karşıydın." Omuz silkiyorum. "İşler değişir."

Gözleri benimkilerde sabit kalıyor, ama içlerindeki açlık açıkça belli oluyor.

Son düğmelerini de çözdükten sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Chase'in vücudu dokunuşumla gevşiyor ve tereddüt etmeden öpücüğün kontrolünü ele alıyor. Bardağını bırakıyor ve beni dairesine doğru geri götürürken ellerini saçlarımda gezdiriyor. Mutfakta kalmaktan mutlu olabilirdim ama onun önderlik etmesine izin verdim. Her şeyi yapmasına izin verdim.

thirty-seven

Gözlerindeki AÇLIK, ağzının benimkini sahiplenişindeki yoğunlukla eşleşiyor. Şu anda o her yerde ve her şeyde. Beş duyumu da ele geçirmiş durumda ve vücudum sadece öpücük yüzünden aşırı yüklenmiş olsa da daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tamamına sahip olana kadar tatmin olmayacağım ve sonunda baştan çıkarıcıya teslim olmak beni bu gece içtiğim tüm şaraplardan daha fazla sarhoş hissettiriyor. Dili dilimin üzerinde gezinirken yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Birkaç saniye içinde elbisemi yırtıp atacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Beni öpüş şekli bacaklarımı güçsüzleştiriyor ve o dönüp beni yatağa doğru çekene kadar nihayet başımı kaldıramıyorum.

Büyük bir yatağın kenarına oturuyor ve ben bacaklarının arasında duruyorum, o bana bakarken ellerim saçlarında geziniyor. Tanrım, onu böyle görmeye bayılıyorum. Bir eliyle beni yerimde tutarken, diğer eli bacağımı sıyrıyor ve elbisemin yırtmacına giriyor. Dokunuşu yavaş ve alaycı ama aynı zamanda cesur. Yırtmacın tepesine ulaştığında, tüm eli çıplak kalçamı kavrayana kadar aşağı kayıyor ve ona daha kolay erişim sağlamak için duruşumu genişletme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Candace."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onları kapattığımı fark etmemiştim bile. "Sen harikasın. Bunu biliyor muydun?"

Gülümsüyorum çünkü bu sözler göğsümde sıcak bir kabarcık hissi bırakıyor.

Chase jeste karşılık veriyor ve hızlı bir hareketle beni yanındaki yatağa çekiyor ve bana bakmak için dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Kesinlikle muhteşem."

Boynumu öpmek için hamle yapıyor ve ben de "Sahte kız arkadaşını nasıl pohpohlayacağını iyi biliyorsun" diyorum. Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz içten içe irkiliyorum. Neden yanlış bir şey söylüyorum? Neden beni becermesine izin verip geri kalanıyla daha sonra ilgilenemiyorum? Bunun onun için ne kadar sıradan ya da geçici olduğunu düşünmek istemiyorum. Bunun uzun sürmeyebileceğini düşünmek istemiyorum.

Chase üzerimde gezinmek için hareket ediyor. Tek gördüğüm o ve tek hissettiğim başparmağının elbisemin içinden meme ucumu sıyırması. Sırtım tepki olarak küçük bir kavis çiziyor ve o bunu tekrar yapıyor. Yakınıma eğilip tehlikeli derecede yumuşak bir sesle, "Bunun neresi sana gerçek gelmiyor güzelim?" diyor. Beni kulağımın hemen altından öpüyor ve ben inliyorum. Kalçalarını benimkilere bastırıyor, böylece onun büyüklüğünü bana karşı hissedebiliyorum ve kalçalarım uyarı vermeden yuvarlanıyor, gözlerim çırpınarak kapanıyor.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, şehvet ve sıcaklıktan sersemlemiş durumdayım. Chase dişlerinin arasına almadan önce başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve benden çıkardığı ses yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve dudaklarını kulağıma götürüyor. "Bu gerçek, Candace. Ama daha fazla iknaya ihtiyacın varsa, o güzel bacaklarını omuzlarıma at ve yüzümü onların arasına gömmeme izin ver."

Tek cevabım onu sertçe öpmek oldu. Bana dokunması, beni tatması, beni becermesi için çaresizim. Onun çözülüşünü izleyebileceksem, tamamen onun emrindeyim.

Chase elbisemi başımın üzerinden çekip alıyor ve odanın köşesinde bir yere fırlatıyor. O sıcak, kahverengi gözler beni utanmadan içine çekiyor ama ben bekleyemeyecek kadar heyecanlıyım. Bileğimi bacağının arkasına geçirip onu öne doğru itiyorum. "Bir şeyler yapmak istediğini söylediğini sanıyordum," diyorum ve sesim nefes nefese çıkıyor.

Elini göğsüme indirmeden önce ağzının kenarından yavaş bir gülümseme geçiyor. "Beni aceleye getirmen için bunu çok uzun zamandır düşünüyordum." Meme ucumu ağzına alıyor ve dilinin çakıllı tenimdeki hissi başımın geriye düşmesine neden oluyor. Dönüyor, nazikçe ısıyor ve doyduğunda göğüslerimin ve karnımın üzerine işkenceli öpücükler bırakıyor.

"Chase," diye yalvarıyorum.

Dudakları tenime karşı bir gülümsemeye dönüşüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda, aşağı doğru hareket etti ve bacaklarım açıldı. Kolları kalçalarımın altından geçiyor ve hızlı bir hareketle beni

Onu. Dili yavaşça merkezimin üzerinde gezindiğinde, kalçalarım temasla sarsılıyor. Klitorisimi nazıkçe emiyor ve gözlerim geri dönmekle tehdit ediyor. Nasıl bu kadar iyi ... *siktir*. Beni sıkıca yerinde tutarak dilini içime daldırıyor ve yumuşak bir iniltiyle yavaş ve tatlı bir şekilde üzerimde gezdiriyor.

"Siktir, tadın çok güzel."

İnliyorum ve bana daha fazlasını vermesi için çaresizce saçlarına uzanıyorum. Parmaklarım saç tellerinin köklerinde düğümlendiğinde bir inilti daha çıkarıyor ve ağzını tekrar bana doğru bastırıyor. Yavaş, istikrarlı vuruşlarla beni diken üstünde tutuyor. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi ve bu farkındalık bacaklarımı titretiyor. Vücudum titremeye başlar başlamaz, Chase emiyor ve yalıyor, beni spiral haline getirecek şekilde baskı ekleyip çıkarıyor. Tüm vücudum geriliyor ve kalçalarım kıvranıyor çünkü bu çok fazla. Bu his çok güçlü. Elleri bacaklarımı kavıyor, dayanamayacağım yerlere baskı uyguluyor. Bana tecavüz ediyor ve ben kendimi kaybediyorum. Tüm vücudum kasılıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve beyaz bir sıcaklık örtüsü içimi yırtarken haykırıyorum.

Chase'in dili yavaşlıyor ve benim kendime gelmemi bekliyor. Bacaklarım gevşeyip nefesim düzene girdiğinde başını kaldırıyor ve kalçamda bir öpücük izi bırakıyor. Doğrulup başparmağını alt dudağına götürüyor. "Boşaldığını görmek her şeyden daha bağımlılık yapıcı olabilir."

Ağzımın kenarı seğiriyor ama henüz tatmin olmuş değilim. Aksine, onu daha çok istiyorum. Üstüne çıkıp onu yatağa doğru itmeme izin veriyor. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum ama bu yeterli değil. Kıyafetlerini çıkarması lazım.

Saçları darmadağınık, gözbebekleri şişmiş ve dili alt dudağının üzerinde gezinirken ben sıkılıyorum.

Elbiselerini çıkarmasını istiyorum. *Şimdi*.

Beyaz gömleğinin düğmeleri açılmış ve altından beyaz bir atlet çıkmış. Siyah pantolonu ve kemeri hâlâ üzerinde ama onlar da dağınık görünüyor.

Dağınıklık.

Çok güzel bir karmaşa.

Parmaklarım kemerini çözerken dudaklarım boynunu buluyor. Dişlerim hafifçe kulağına battığında başını eğiyor ve nefesini içine çekiyor. Kemerini çözerken parmaklarım pantolonunun düğmelerine doğru ilerliyor. Fermuarı iner inmez ağzımı kendine doğru çekti. Beni öpme şekli hazır olduğunun yeterli bir göstergesi olmalı, ama bu

elimi içeri sokup boxer külotuna doğru uzanan sert uzunluğunu hissetmemi engellemiyor.

Ona dokunur dokunmaz Chase'in başı geriye düşüyor. "Siktir, Candace. Senin tarafından dokunulmanın nasıl bir his olacağını kaç kez düşündüğümü bilemezsin."

"Aynı." Kelime nefes nefese ve ihtiyaç dolu bir şekilde çıkıyor çünkü elimde sert, pürüzsüz ve kalın.

Kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, hızla kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor. Gömleği ve atleti, pantolonu ve kemeriyle birlikte yere atılıyor ve gözlerimin kaslı vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Onu istiyorum. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Ağzım göğsünden ve karın kaslarından aşağıya doğru çalışıyor ve karnının alt kısmına bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarımı külotunun bandına geçirip onu külotundan kurtarıyorum.

Onu gördüğümde bacaklarımın arasında daha fazla arzu ve sıcaklık birikiyor. Muhtemelen bütün gün ona bu şekilde bakabilirim.

Bana bakıyor ama sonra başı yastığa düşüyor, sanki yüzümün sikine bu kadar yakın durması çok fazlaymış gibi.

Karnını öpüyorum, büyük kısmının yattığı yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum ve Chase nefesinin altında küfrediyor. Onun böyle kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gidiyor.

"Chase."

"Evet," diye nefes alıyor.

"Bana bak."

Öyle yapıyor ve gözlerimiz buluşur buluşmaz dilimi yavaşça ucundaki nem damlasının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri kapanıyor ve nefesinin altında küfrediyor, ama bana tekrar baktığında, gözlerinin arkasında yeni bir ihtiyaç dalgası var. "Devam et güzelim. Bakalım o güzel ağzın neler yapabiliyor."

Bu sözlerle tüm vücudum mırıldanıyor gibi hissediyorum ve dediğini yapıyorum. Onu içime alıyorum ve gidebileceği başka bir yer yokmuş gibi hissettiğimde, onu daha fazla içime alıyorum. Dilimi onun etrafında dolaştırıyorum ve elimin onun tabanını sarmasına izin veriyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve onun tarafından tıkanma hissini seviyorum.

Keskin bir nefes alır. "Siktir, Candace. Bu ... *siktir*." Ağzımı şaftında tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ettirip her seferinde daha derine emerken nefes alış verişini düzensizleştiriyor. "Eğer sen . . ." Çarşafı kavırıyor. "*Kahretsin*. Eğer devam edersen Geleceğim."

Hareketlerim yavaşlıyor ama durmuyorum. Onunla işim henüz bitmedi.

Onun tadını çıkarıyorum, onu tekrar tekrar içime çekiyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Yüce Tanrım."

Son bir kez yavaşça emerek onu ağızımdan çıkarıyorum ve vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum. Ona karşı hissettiklerim arzu, şehvet ya da daha önce erkeklere karşı hissettiklerimin ötesine geçiyor. Söz konusu Chase olduğunda, bedenimin ona fiziksel olarak *ihtiyacı var*.

Ağızımı öpüyor. "Sen," diye homurdanıyor neredeyse. "Tüm beklentilerimi karşıladın." Beni tekrar öpüyor ve kalçalarımın tutarak kendine doğru çekiyor. "Her seferinde."

Onu hissettiğimde nefesim kesiliyor, bana karşı ham ve gerçek. Onun için kayganlaşıyorum, beni doldurması için çaresizim. "Prezervatif," diye nefes alıyorum.

Chase yanımdaki komodinin çekmecesine uzanırken başını sallıyor. Folyoyu ustalıkla açıyor ve birkaç saniye içinde sarıyor, ben de ona izin vermek için kendimi yavaşça yukarı itiyorum. İşini bitirir bitirmez uzanıp parmaklarımı etrafına doluyorum ve kalın kafasını girişime yerleştiriyorum.

Chase'in gözleri kararıyor ve elleri yine kalçalarımı yönlendiriyor. Bu sefer beni ona doğru itiyor. Sert uzunluğunun etrafına geriniyorum, daha derine ulaşamayacağını hissettiğimde gözlerim kapanıyor. Yine de daha fazlası var. Kalçalarımı yavaşça yönlendirmeye devam ederken, "Aferin kızıma. Her yerimi al. Bu gecedan sonra da beni hissetmeni istiyorum."

Bir inilti beni terk ediyor ve yavaşça kalçalarımı döndürmeden önce tamamen içine girdiğinde sakinleştirici bir nefes alıyorum. Nefesimin altında küfrediyorum, ellerim göğsüne dayanıyor. Her sallanışında hareketlerimi karşılıyor ve onun bu kadar iyi hissetmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. *Seksin* bu kadar iyi hissettirmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Çok lezzetli bir şekilde doluyum ve her hareketimde Chase beni kendine doğru çekiyor, böylece daha derine inebiliyor. Başım geriye düşüyor ve her hareketinde bu hissi kovalıyorum.

"Kahretsin Candace, seni bu gece o elbisenin içinde görmek-" Ben üzerine doğru sallanırken gözlerini kapatıp tıslıyor. "Kahretsin." Gözlerini açtığı anda bakışlarının ardında bir ateş var ve kalçalarımı sıkıca kavıyor. "Bu gece olduğundan daha muhteşem görünebileceğine asla inanmazdım." Bir sonraki hamlesi biraz daha derin. "Ama seni sikim içindeyken görünce, bana sahip oluyorsun," diye homurdanıyor, daha sert itiyor ve beni ağlatıyor.

İnliyorum, nefesim zorlaşıyor. Çok yakınım ve Chase oturup bir koluyla beni tutarken başparmağı en hassas noktamda çalıştığında, ağzım çılgınca onunkinde. Onun da beni öpmesi, hissettiğim her şeyi hissettiğini anlamamı sağlıyor ve dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Hızımı artırıyorum, içimde tutuşturduğu ateşi körüklüyorum. Chase beni alttan sikerken daha sıkı tutuyor. Zorlu nefeslerle çenemi ısırıyor. "Benim için tekrar boşalabileceğini düşünüyor musun, güzelim?"

Sadece başımı sallayabiliyorum çünkü bedenim çoktan sınıra yaklaşmış durumda. Çok sıkı sarılıyorum ve onun etrafındaki her sıkışma bana tatmin edici bir zevk dalgası getiriyor.

İnliyor. İterken eli enseme kavırıyor ve gözlerim dalgın dalgın kapanıyor. Tek farkında olduğum içimde ne kadar iyi hissettiğiydi ve "Boşaldığını hissettiğimde kendimi kaybedeceğim," diye homurdandığında bedenim titriyor. Başparmağı klitorisimdeki baskıyı artırıyor. "İşte bu kadar. Seni mahvetmeme izin ver."

Parçalaniyorum. Patlıyorum. Isırırım. Pençelerim. Haykırıyorum. Hiç bu kadar yoğun bir orgazm hissetmemiştim. Ve Chase'in altımda sertleşirken kendi salınımını hissetmesi hayal edebileceğimden daha iyi. Prezervatifin içine boşalırken derinlere gömülü kalıyor ve ben onun etrafında nabız atıyorum.

O arkasına yaslanır yaslanmaz, nefes nefese kalarak üzerine yığılıyorum.

Başardı. Chase'in iyi olduğu bir şey varsa, o da beni mahvetmektir.

thirty-eight

Bir ara uykuya dalmış olmalıyız çünkü uyandığımda oda hâlâ karanlıktı. Yatağımın başucundaki telefonuma uzandığımda saatin sabahın birini biraz geçtiğini görüyorum. Karanlıkta kaslı sırtının ve omuzlarının hatları görünen Chase'in yüzüstü uzanmış görüntüsü göğsümü ağrıtıyor.

Bir aydan kısa bir süre önce varlığından bile haberdar olmadığım bu adama çok değer veriyorum. Birkaç hafta içinde hayatıma gizlice girmeyi ve onu tamamen alt üst etmeyi başardı. Açık bir güç haline geldi ve bunun onun için ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Bana karşı *bir şeyler* hissettiğini biliyorum, ama en başından beri bu sahtekârlığı yapmasının bir nedeni olduğu korkusundan kurtulamıyorum.

Tavana bakıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. O çizgiyi aşmamalıydım ama aynı zamanda pişman da değilim. Böyle bir seksten nasıl pişman olabilirim ki? Ve bu çoğunlukla benim kontrolümdeydi. Kararları veren o olduğunda onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Ona tekrar baktığımda, bu düşünce karşısında yutkunuyorum.

Gitmeliyim. Hala yeterince erken. Miles saat ikiden önce kapıdan girmemi sorgulamaz ama uyandığında hâlâ evde olmazsam bir sürü sorusu olacaktır. Elimden geldiğince yavaş hareket etmeye çalışıyorum, kolum battaniyeyi hafifçe geriye çekiyor, böylece o fark etmeden yataktan çıkıp gidebileceğim. Elbisemi bulmak biraz zor olabilir ama sanırım şifonyerinin yanında bir yere atmış.

Yatağın kenarına oturuyorum ve karanlıkta üzerimdeki tek parça kıyafeti bulmaya çalışıyorum.

"Candace," diye mırıldanıyor uykulu Chase arkamdan.

Onu uyandırdığım için hayal kırıklığına uğrayarak gözlerimi kapatıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet?"

Bana doğru uzanıyor, eli kalçama iniyor ve başparmağı sırtımda geziniyor. "Kal. Sabah seni eve götüreceğim. Yanında uyanmama izin ver . . . sadece bir kez."

Sadece bir kere.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum. Buna nasıl hayır diyebilirim? Büyük bir parçam hiç gitmek istemezken nasıl hayır diyebilirim? "Tamam." Son iki kelimesi beni diğerlerinden daha derinden yaralamış olsa da, karşı koymadan nefesimi veriyorum.

Yatağa uzandım ve Chase beni kendine çekti. Vücudu sıcak, güçlü ve güvenli. Ben uykuya dalana kadar parmak uçlarını nazikçe tenimde gezdiriyor, onunla birlikte uyanık olmanın herhangi bir rüyadan çok daha iyi olduğunu biliyorum.

Gözlerimi bir kez daha açtığımda, pencerelerden yumuşak güneş ışığı sızıyor ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Beni ilk çarpan şey yatağın çok büyük olduğu hissi oluyor - aniden yalnız kalma hissi. Doğrulup battaniyeyi göğsüme çekiyorum ve odaya bakıyorum ama boş. Ancak o zaman dolapların kapanırken çıkardığı sessiz ses dikkatimi çekiyor.

Ayağa kalkıp yumuşak yorganını üzerime sarıyorum ve aynaya bakmak için banyoya gidiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğüm kadar sert görünmüyorum. Buklelerim dökülmüş ve dudaklarım doğal rengine dönmüş ama *kötü görünmüyorum*. Dün geceki kızın biraz solmuş, solgun bir versiyonu gibi görünüyorum. Başparmağımın ucuyla, gece boyunca bulaşmış olan göz kaleminin bir kısmını nazikçe siliyorum.

Etrafıma baktığımda, zemini ve duvarın alt yarısını kaplayan koyu renkli arduvazı görüyorum. Duşakabinin tamamı aynı renkte ve siyah dolapları ile beyaz tezgahı güzel bir şekilde tamamlıyor. Tezgâhın üzerine özenle yerleştirilmiş bir tüp diş macununu alıyorum ve tazelenmek için geçici bir diş fırçası olarak parmağıma biraz sürüyorum.

Onunla yüzleşmeye hazır hissederek telefonumu aldım ve geldiğim yoldan geri döndüm. Miles'tan dört mesaj var, ama her biri sadece

Tek kelime.

MILES:

SÜRTÜ

K

NERED

E

SEN Mİ?!

Bir kahkaha attım ve hemen ona bir mesaj gönderdim.

CANDACE:

Evet, hala onunla birlikteyim. Evet, o kadar iyiydi. Evet, sana anlatacağım.

Elimde telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum. Elim yatak odasının kapısının kolundayken, kalan sinirlerimden kurtulmak için nefes alıyorum. *Lütfen bunun garip olmasına izin verme.*

Kapı açılıyor ve gördüğüm manzara beni duraksatıyor. Chase gömleksiz, üzerinde lacivert bir eşofmandan başka bir şey yok ve sadık bir yardımcı gibi tezgahın üzerine tünemiş küçük Noel ağacıyla kahvaltı hazırlıyor. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar takdir ettiğimi sanmıyorum. Yatak başındaki saçlarından çıplak ayaklarına kadar onunla ilgili her şey, onu hemen bu yatak odasına geri çekip dün gece olanları tekrarlamak istememe neden oluyor.

Başını kaldırıp bakıyor ve o rahat gülümseme dudaklarına yerleşince içim rahatlıyor.

Kendi gülümsemem yüzüme yayılıyor ve ancak o zaman alt dudağımı ısırığımı fark ediyorum. Odayı geçip mutfağa gidiyorum ve tavaya bakabilmek için onun yanında duruyorum. Yumurta, pastırma, kızarmış ekmek ve meyve var. Hepsi dilimlenmiş, pişirilmiş ve hazırlanmış. Gözlerim açılıyor. "Çok meşgulmüşsün."

"Yatağında çıplak olmanla ilgili dikkatimi dağıtmanın en verimli yolunun bu olduğunu düşündüm."

Ona yan gözle bakıyorum ve tezgahın üzerindeki kaseden bir yaban mersini çalıyorum. "Eğer bu kadar aç olmasaydım, bundan şikayet edebilirdim." Flört ediyoruz. Anlaşmamızın bittiği günün ertesi sabahı ve biz onun mutfağında flört ediyoruz. Belki de içine düştüğümüz düzeni bozmak zordur.

Chase farklı ocakları kapatırken kaşlarını kaldırıyor. "Bu henüz benden bıkmadığın anlamına mı geliyor?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ama şimdi kendimi ortaya koymazsam bu asla gerçekleşmeyecek. Onu kendime doğru çeviriyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu öpüyorum.

Geri çekildiğimde, ona bakmaya cesaret ediyorum. Sanki onu şaşırtmışım gibi gözleri kocaman açılmıştı. Tamamen onun merhametine kaldığımı nasıl bilmez? "Chase, beni her odada becerebilirsin ve ben yine de sana doyamam."

Bir anda ağız ağzıma geliyor ve diş macunundan gelen nane tadıyla kendimden geçiyorum. Beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve tuttuğum battaniye açılıyor. Geri çekiliyor ve gözlerinin üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Tanrım, seni çıplak görmeye bayılıyorum." Boynumu öpüyor. "Bir daha benim yanımda asla kıyafet giyme."

Başımı eğip ona doğru eğiliyorum ve battaniye serbest kalarak kalçalarımın etrafında toplanıyor. Chase bir inilti çıkarıyor, elleri göğüslerimi avuçluyor ve bacaklarım açılıyor. Çok geçmeden -çok aniden- geri çekiliyor ve ben şok içinde onun bir parça tostun üzerine çırpılmış yumurta koymasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum, birden ne kadar çıplak olduğumun farkına varıyorum.

Tostu ağzıma doğru tutuyor. "Ye, güzelim. Aç olduğunu bilirken seni beceremem."

Hafif bir kahkaha atarak bir ısırık alıyorum, gözlerim açılıyor. Elimle ağzımı kapatarak, "Chase, bu çok iyi, gerçekten çok iyi." diyorum.

"Biliyorum," diyor, bir ısırık daha almam için tostı tutarken. "Pek iyi bir aşçı sayılmam ama kahvaltıda ustalaştım."

Dudaklarım bükülüyor ve gözlerimi deviriyorum. "Çok mütevazısın." Tostu işaret ederek, "Sen de yemelisin" diye ekliyorum.

Ağzının kenarı seğiriyor ve bıraktığım yerden bir ısırık alıyor. "Sanırım seni tekrar boşalırken izlemeyi ne kadar çok istediğimi küçümsüyorsun."

Telefonum tezgâhın üzerinde yakınlarda bir yerde çalıyor ama duymazdan gelip yemeye devam ediyorum. Ağzımı ıskaladığında ve yumurtanın bir kısmı üst baldırıma düştüğünde gülüyorum. Yemeği tenimden yemek için eğildiğinde telefonum tekrar çalıyor, dili yavaşça o noktanın üzerinde geziniyor ve beni yalayarak temizliyor. Chase bir yaban mersinine uzanıp ağzıma atıyor ve parmaklarını ağzıma alıp emdiğimde telefonum tekrar çalıyor. Onu eşofmanlarının dışında avuçluyorum, sert ve hazır hissediyorum ve bir parmağını içime kaydırırken ellerim saçlarını kavırıyor, sonra diğerini.

Buzz.

Buzz.

Buzz.

Chase boynumu yemeye ara verip geri çekiliyor ve bana bakıyor, zor nefes alıyor. "Belki de bunu kontrol etmelisin."

Onu öpüyorum, bunların hiçbirinin bitmesini istemiyorum. "Muhtemelen sadece Miles'tır," diyorum öpücükler arasında dudaklarına karşı.

Chase parmaklarını içimden çekiyor, ben de itiraz ederek inliyorum. "Ona seninle işimin henüz bitmediğini söyle." Aynı iki parmağı emerken ağzının kenarında tehlikeli bir sırıtış belirliyor.

Beni transa geçirdi çünkü bu şimdiye kadar yaptığı en ateşli şey olabilir. Hemen hareket etmeyince telefonuma doğru başını sallıyor. "Hadi git güzelim. Yapacak işlerimiz var."

Nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi kırptırıyorum. "Tamam." Arkama uzanıp telefonumu yüzüstü tezgâhın üzerine bırakıyorum. Miles'ın bana bu kadar çok mesaj atması garip ama eğer bu konuda heyecanlıysa, ona hak veriyorum.

Telefonumu çevirdiğimde yüzüm düşüyor. Evet, daha önce Miles'tan birkaç mesaj gelmiş ama bildirimlerin çoğu Nicolette'ten. Telefonumu açmadan önce sertçe yutkunuyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

thirty-nine

Daha mesajları okuyamadan gözlerim Chase'e kayıyor. "Patronun arıyor."

Bir ısıruk daha almadan önce duraksıyor. "Sana mesaj mı attı?"

Birkaç dakika içinde kaç mesaj aldığımı saymak için kaydırma yaparken gözlerim açılıyor. "Sadece altı kez."

Yanımıza gelmeden önce yemeğini bırakıyor, böylece birlikte okuyabiliyoruz.

NICOLETTE:

Dün gece korkunçtu.

Ofisim için bir iş etkinliğine mi geliyorsunuz? Meslektaşım mı?

Chase sizi haberdar etti mi bilmiyorum ama onunla aramızda çok uzun zamandır bu tür bir ileri-geri meselesi var.

Muhtemelen sana Ocak ayındaki planlarımızdan bahsetmemiştir.

Kızlar kuaförümüzün buna engel olduğunu bilmekten nefret ederlerdi.

Eminim yeni birini bulmak zorunda kalırlarsa yıkılırlar.

Chase'e baktığımda onu hiç görmediğim kadar ciddi buluyorum. Telefona bakarken çenesi ve kaşları dikleşmişti. "Beni tehdit ediyor," diyorum inanamayarak, battaniyeyi tekrar omuzlarıma sarmak için telefonumu yere bırakırken.

Telefonumu eline aldı. Dirseklerini yanımdaki tezgâha dayayarak mesajları okuyor ve tekrar okuyor. "Aklını kaçırmış, o kadar."

"Ocak ayında ne konuşuyor?" Noel partisi için bir yem bulma konusunda ne kadar çaresiz olduğunu düşünürsek Chase'in bu kadınla çıkmayı kabul ettiğinden şüpheliyim ama belli ki kadın Yeni Yıl'dan sonra bir şeyler olacağını düşünüyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor kararlılıkla, hâlâ telefonuma bakıyor. Daha fazlasını beklediğimde bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Hiçbir şey," diyor tekrar. "Onunla ne zaman içki içeceğimi sorup duruyordu ve onu geri çevirdiğimde beni anlamıyor gibi görüldüğü için, bunu terfiden sonra, artık onun astı olmadığımı çözmenin daha iyi olabileceğini söyledim. Hiçbir şeyi kabul etmedim. Bu sadece onu sırtımdan atmanın bir yoluydu."

Tezgâhtan aşağı atlayarak battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Eğer şimdi gitmezsen, beni suçlama ihtimali çok yüksek."

Dik durur ve bir elini saçlarında gezdirir. "Ve bu bir sorun mu?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Bana o kadar yeni müşteri yönlendirmeden önce hâlâ iki işte çalışıyordum. Ya hepsini birden alırsa?" Başımı sallıyorum. "Ne yapardım bilmiyorum."

Başını sallıyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Ne istemediğimi biliyorum. Eğer aynı fikirde değilsek gelirim neredeyse üçte birini kaybetmek istemiyorum. Eğer daha fazlasını aramıyorsa işimi tehlikeye atmak istemiyorum.

"Yani ..." Parmaklarımın arasında battaniyeyle oynuyorum. "Yapmamız gereken her şeyi yaptık, değil mi?" Yüzümü buruşturmadan önce omzumun üzerinden onun yatak odasına bakıyorum. "Belki yapmamız gerekenden biraz daha fazlasını."

Chase'in ağzının köşesi kıvrılıyor. "Çok daha fazla."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum ve o da gülüyor. O haklı. Yapmamız gerekenden *çok* daha fazlasını yaptık ama yine de yeterli gelmiyor. Ona daha önce söylediklerimde ciddiydim, ona asla yeterince sahip olabileceğimi sanmıyorum.

Ama sanırım bu kadar olmalı.

Tekrar telefonuma bakıyorum, okuyorum ve tekrar okuyorum. "Sanki o partiye onun orada olacağını bilerek gitmişim gibi davranıyor."

Chase alay ediyor. "Hiç şaşırmadım. O kadın güneşin kendisi için doğup battığını sanıyor."

"Benden hiç bahsetmedin mi?"

Chase düşünmeye çalışır. "Sizinle dışarıdayken beni aradı ve ona kız arkadaşım ile birlikte olduğum için konuşamayacağımı söyledim. Sanırım bu onun için bir şok oldu. Birkaç gün kötü bir ruh hali içindeydi ama sonra toparlandı." Göğsümdeki ağırlık artarken dudaklarım köşeye doğru eğiliyor. Chase yüz ifademi okumuş olmalı ki, "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin Candace," diye ekliyor.

Mizahsız bir kahkaha beni terk ediyor. "Geçim kaynağımı tehdit ediyor." Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Ya kaybedeceğin müşterilerin yerine yenilerini eklemek için yavaş yavaş çalışırsan ve biz de

Bunu ondan mı aldın?"

Yardımcı olmaya çalışıyor ama ben kılıcıyorum. Neden tüm bunlar benim üzerime yıkılıyor? Maaş kesintisini kabul etmesem bile, engelleri aşmak zorunda kalacağım, hem de ne için? "Ondan neyi saklayacağım? Sen ve ben tam olarak ne yapıyor olacağız?"

Bana bakıyor. "Bilmiyorum. Bu. Bundan daha fazlası."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzüne bakarken kaşlarım çatılıyor. "Bir Noel partisinde senin sahte flörtün olmayı kabul ettikten sonra kendini mi kaptırdın? Çünkü bu öyle bir şey."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek acı veriyor ama doğrular. Aramızdaki her neyse onun aşırı basitleştirilmiş bir versiyonu ama sonuçta doğru.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Bunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yanılıyor muyum? Başından beri bu sahtekarlığı yapan sendin, sen söyle."

"Ama istediğin bu mu?" Gözleri tekrar benimkileri bulmaya cesaret edemeden yere düşüyor.

Bana bakışındaki bir şey omuzlarımdaki gerginliği yumuşatıyor. Bir nefes vererek omuz silkiyorum ve gerçeğe teslim oluyorum. "Sanırım iki işte birden çalışmaya geri dönmek istemiyorum."

Elini ağzına götürüp başını sallıyor, vücudu kaskatı kesiliyor. "Tamam. Evet."

Verdiği yanıt göğsüme inen bir darbe gibi geldi ama aynı zamanda beklediğim şeydi. Dün gece bunun gerçek olduğunu söylemişti ama birçok erkek seks yapmak üzereyken ciddi olmadıkları şeyler söyler. Keskin bir şekilde başımı salladım. "Sence birkaç kıyafet ödünç alabilir miyim? Onları geri getireceğim."

Chase elini saçlarında gezdirir. "Evet. Bakalım bende ne varmış."

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve sanki burası aniden yasaklanmış gibi garip bir şekilde kapı aralığında duruyorum. Bir yanım oraya girersem birimizin diğerini tekrar o yatağa çekeceğinden korkuyor ve kalbimin aynı hatayı iki kez yapmaya dayanabileceğini sanmıyorum.

Chase aradığı şeyi bulana kadar çekmecelerinden birini karıştırıyor. Katlanmış bir çift kıyafeti bana uzatarak, "Bunlar sende kalabilir." dedi.

Ouch.

Bundan sonra birbirimizle yüzleşmek zorunda kalmayalım diye kıyafetlerinin bende kalmasına izin mi veriyor?

"Tamam." Kelime ağzımdan otomatik pilotta döküldü. Banyosunu işaret ediyorum. "Üstümü değiştirip hemen çıkacağım." On dakika önce çıplak vücudumdan yemek yediğini düşününce saçma geliyor. Ama o tarafımız hızla ... şey, buna dönüştü.

Odadan çıkmadan önce sıkı bir gülümsemeyle "Acele etme," diyor.

Yalnız kaldığım anda göğsüm kabarıyor ve gözlerim yanıyor. Dağılmak istiyorum ama bir su birikintisine dönüşmeme izin veremem, en azından henüz değil. Miles beni temizlemek için burada olmadan olmaz.

Banyoya girdiğimde aynaya bakmak zor oluyor. İlk uyandığımdaki halimden daha kötü görünüyorum ama sanırım ani kalp kırıklığını içinde tutmak insana bunu yapıyor. Ani hissettirmemeli. Bunun olacağını biliyordum. Belki Nicolette'le olan kısmı değil ama yaşadığım hayalin eninde sonunda bir kova soğuk suyla karşılaşacağını biliyordum.

Battaniyeyi omuzlarımdan indirmeden önce telefonuma uzanıyorum ve bir Uber çağırıyorum. Şu anda aramızdaki gerginlikle onun arabasında oturamam. Kısa eve dönüş yolunda onunla sessizce oturup acı çekeceğimi düşünmek bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Araba on dakikadan az bir süre içinde burada olacak, bu yüzden bana verdiği kıyafetleri çabucak değiştiriyorum. Mavi ve gri ekoseli boxer şortu kalçalarımdan düşmemesi için birkaç kez kıvrımam gerekiyor ve beyaz atletin kolları dirseklerime kadar iniyor ama işe yarayacak. En iyi şekilde onun gibi kokuyorlar ve ben bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Elbisemi yerden alıyorum ve parmaklarımı topuklu ayakkabılarımın askılarına geçirerek onları yanımda tutuyorum. Sonra bir adım atarak

Nefesimi tutarak oturma odasına geri dönüyorum.

Mutfağa geri döndü ama artık yemek yemiyor ya da pişirmiyor. Dirseklerini tezgâha dayamış, derin düşüncelere dalmış öylece duruyor. Kapı açıldığında başını kaldırıyor. Ve gözlerimiz kilitlendiğinde, yanaklarımın bana ihanet ettiğini biliyorum. Bakışları dalıyor, onun kıyafetlerini giydiğimi görüyor. Chase beni kesinlikle çekici buluyor. Sadece daha fazlasına ihtiyacım var.

"Candace, ben ..."

"Uber çağırdım."

Gözlerini kırıştırdı.

"Öyle mi yaptın?"

"Evet." Telefonuma bakıyorum. "Beş dakikadan kısa bir süre içinde burada olacaklar, bu yüzden muhtemelen aşağı inmeliyim."

Chase dimdik ayağa kalkıyor ve onu üstsüz görmenin üzerimde böyle baş döndürücü bir etki yaratmasından nefret ediyorum. Buradan çıkmak istiyorsam kafamı odaklamam gerekiyor.

"Seni ben götürebilirdim." Elini başının üzerinde gezdiriyor. "Konuşabilirdik ya da deneyebilirdik ..." Başını sallayıp elini yüzüne sürmeden önce bana bir süre uzun uzun bakıyor. "Özür dilerim."

Ne için özür dilediğini bilmiyorum ama ona zayıf bir gülümseme verdim. "Sorun değil. Neye imza attığımı biliyordum."

"Evet. Ben ..." Tereddüt ediyor, gözleri benimkinde bir şey arıyor. Belki de iyi olup olmadığımı kontrol etmek için? Sonunda iç geçirdi. "Ben de."

Hafif gülümsememi korumaya çalışıyorum çünkü şu anda yapabileceğim en iyi şey bu. Hiçbir fiziksel veda doğru gelmiyor. Bir öpücük fazla samimi, bir sarılma garip ve bir el sıkışma da suratıma bir tokat gibi gelebilir. Bu yüzden ona doğru yürümüyorum. Bunun yerine ön kapıya doğru yürüyorum, o da beni takip ediyor ama ne yapacağından emin değilmiş gibi biraz geride duruyor.

Bayrama daha birkaç gün var ama ben "Mutlu Noeller" diyorum çünkü *bu* veda etmekten daha kolay ve *görüşmek üzere* demekten biraz daha içten.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ama her zamanki gibi değil. Gözlerinin arkasında da bir parça hüznün var, ama "Mutlu Noeller" diyor ve ben bu bölümün sona erdiğini biliyorum.

forty

Neyse ki Uber şoförü bana ikinci kez bakmadı. Kendimi toparlıyordum ve sanırım bunun büyük bir kısmı bu kadının beni ne kadar az önemseyişiyle ilgili. Erkek boxer'ı giydiğim ve topuklu ayakkabılarımı tuttuğum için dikiz aynasından bana bilmiş bir bakış bile atmadı. Görünüşümle ilgili olarak daha önce hiç bu kadar yüksek sesle *utanç* çığılığı *attığımı* sanmıyorum ama bunu sorgulamadı bile. Sık sık Uber kullanmıyorum ama ona yüksek bir puan bırakacağımdan emin olacağım. Tüm yıldızları hak ediyor.

Yolda Nicolette'e endişelenecek bir şey olmadığını ve Chase ile sadece arkadaş olduğumuzu söyleyen bir yanıt gönderdim. Henüz bir yanıt almadım. Sanırım zaferi hakkında söyleyecek fazla bir şeyi yok ama bu durum hakkında söyleyecek *çok* şeyi olan birini tanıyorum. Ve o kişi kapının diğer tarafında. Dairemizin boş koridoru bugün bana iyi gelen tek şey gibi geliyor. En azından komşular beni böyle görmeyecek.

Sakin bir nefes alarak dairemin kilidini açıyorum ve içeri giriyorum. Ortam temiz ve sessiz, içimi çekiyorum. İşe gitmeden önce kanepeye yığılıp bir saat boyunca sızmaya hazırım. Bugün yarım gün çalışacağım. Parti yüzünden geç çıkabileceğimizi düşündüm, bu yüzden bu sabah kimseye rezervasyon yapmadım, ama işlerin böyle biteceğini bilseydim, günü alabilirdim.

Elbisemi mutfaktaki bar taburesinin arkasına asıyorum ama Miles köşeyi dönüp beni görür görmez yüzü aydınlanmadan kanepeye varamıyorum. "Hey, sürtük!" Hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıyım çünkü cevap vermeden yüzü düştü. Koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. "Sana ne yaptı?"

Dağılmanın eşiğindeyken sevdiğin biri tarafından kucaklanmakla ilgili bir şey var ki sel kapılarının açılmasına neden oluyor. Yüzüm göğsüne çarpıyor ve bunun eninde sonunda olacağını *bilsem* de kelimeleri yüksek sesle söylemek canımı yakıyor. "Her şey bitti."

Miles saçlarımı okşuyor, kollarıyla beni daha sıkı sarıyor. "Özür dilerim." Bana bakmak için geri çekiliyor ama beni sıkı sıkı kucaklamaya devam ediyor. "En azından sana kahvaltı hazırladı mı, yoksa önlük giymem mi gerekiyor?"

Bir kahkaha atıyorum ve düşen gözyaşımı silmek için ara veriyorum. "Söyledi ama sözümüz kesildi."

Miles bir kaşını kaldırır. "Hâlâ aç mısın? Ben pişirirken çayı dökmek istersen avokadolu tost yapmak üzereydim."

"Kulağa harika geliyor," diyorum iç çekerek boş bar taburesine otururken. Pek iştahım yok ama işe gitmeden önce bir şeyler yemezsem pişman olacağım.

Miles ellerini çırpıyor ve kilerden ve buzdolabından ihtiyacı olan her şeyi toplamaya başlıyor. Avokadosunu ilk kez keserken bana doğru baktı. "Onunla dövüşmem gerekiyor mu?"

Gülüyorum ve iyi bir önlem için gözlerimi bir kez daha siliyorum. "Hayır. Bu onun suçu değil aslında." Saçlarımı geriye doğru düzelterek düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Onun patronu Nicolette."

Durakladı. "Bu da kim-" Benimle göz göze geliyor, anlıyor. "*Oh! Bougie Lady? Senin Nicolette mi?*"

Başımı salladım. "Tek ve biricik."

Başımı sallayışımı yansıtıyor ama daha yavaş. "Kimin umurunda?"

Tepkisi beni zayıf bir kahkahaya boğdu. "Chase'in bir randevuya ihtiyacı olmasının tek nedeni patronunun ona karşı bir şeyler hissetmesiydi. Nicolette bir süredir onu kazanmaya çalışıyordu sanırım." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Tüm detayları bilmiyorum ama beni tehdit etti ve geri çekilmemi söyledi."

Miles alaycı bir ses çıkarır. "Neyiz biz, on iki mi?"

"Görünüşe göre. Müşteri olarak yönlendirdiği tüm arkadaşlarını elinden almakla tehdit etti."

Bu, başını doğradığı domatesten kaldırmasına neden oluyor. "Siktiğimin orospusu."

"Evet."

Kesmeye geri dönüyor. "Buna değer mi?"

Hemen cevap vermedim. Chase'le birlikte olabilmek için o kadar müşteriye feda edebilir miydim? Belki, ama sadece öylesine yatırırsak olmaz. Daha fazlasına ihtiyacım var ve o bunu sunmuyor. "Eğer bu gerçek olsaydı olurdu."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "İkinizi birlikte gördüm. Bana oldukça gerçekçi göründü."

"Gerçek bir kimya ve çekim olabilir, ama eğer bunu gerçekten denemek istemiyorsa, bunların hiçbir önemi yok."

Miles önüme bir tabak parlak yeşil avokadolu tost koyuyor ve ona teşekkür ediyorum.

"Ona sordun mu?"

Bir ısırık alıp başımı sallıyorum ve daha önce elimle yedirdiğim diğer tostı düşünmemeye çalışıyorum. "Hayır, ama bu adam utangaç değil. Eğer daha fazlasını isteseydi, bilirdim."

Miles tostunu yer, derin düşüncelere dalmıştır. Sonunda başını sallar. "Özür dilerim."

Onun durumu kabullenmesi bir şekilde beni daha iyi hissettiriyor. Bunu atlatacağım. Bir süreliğine berbat olabilir ama Chase gözden uzak olduğu sürece eninde sonunda akıldan da çıkacaktır. Miles bunu kabullenir ve onu gündeme getirmese bu çok daha hızlı gerçekleşecek.

"Nicolette tüm bu olaylarda gücünü bizim üzerimizde kullandığı için berbat biri ama muhtemelen en iyisi de bu. Anlıyor musun?"

"Neden? Eğer öyle olmasaydı onunla yatmaya devam eder miydin?"

Omuzlarım teslimiyetle düşüyor. "Evet."

Dudakları birbirine yapıyor ve gözleri kısılıyor. "Peki ya çok derine inmek istemediğin hakkındaki tüm o konuşmalar?"

Cevap vermeden önce tostumdan son bir ısırık alıyorum. "Onun nesi var bilmiyorum ama eğer ilgi gösterseydi, muhtemelen istediği her şeyi istediği kadar yapardım."

Miles bana sert bir bakış attı. "Hayır, yapmazdın. Greg'den sonra hiçbir erkeğin saçmalıklarına katlanmadın. Eninde sonunda onunla dalga geçmesinden bıkardın."

"Ama etrafta dolaşmasını sanki hiç dolaşmıyormuş gibi gösterme gibi bir tarzı var. Onda her zaman samimi gelen bir şeyler var." İnledim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Duş almam lazım."

Miles tabağını alıp lavaboya koydu. "Git duş al. Daha iyi hissedeceksin."

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve günün geri kalanıyla başa çıkmak için tüm enerjimi toplamaya çalışıyorum. "Evet. Tamam. Tamam. Kahvaltı için teşekkürler. Kahvaltı için teşekkürler."

Hüzünlü, gergin bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben de ayağa kalkıp banyoya doğru ilerlerken yeniden dağılma isteğimle savaşıyorum.

Hissettiğim her şeyi uzakta tutmanın tek yolu kendimi meşgul etmek. Banyo kapısı kapanır kapanmaz aynanın önünde oyalanmıyorum. Chase'in tişörtünü ve boxer'ını yırtıp çıkarıyorum, böylece vücudum tamamen çıplak ve bana ait oluyor.

Suyun altına girip yüzümü yukarı çeviriyorum. Gözlerimi her kapattığımda, elleri ve ağzı bir kez daha beliriyor. Oraya gitmeme izin vermemeliyim. Sabunu kaptığım gibi çılgınca keseleniyorum. Köpürtülen ve yıkanan her parçam dün gecenin bir başka parçasının silinmesi demek.

forty-one

İzin aldığım zamanı telafî etmek zorunda olmak, genellikle kendi işimin patronu olmakla ilgili en sevmediğim şeydir. Elbette, programımı yapma özgürlüğüm var, ancak belirli bir günde hiçbir müşteriye program yapmamak ne kadar harikaysa, bunu telafî etmek için genellikle izinli olduğum bir günde kendime sağlam bir rezervasyon yapmak zorunda kalmak da aynı derecede korkunç.

Ben de eskiden böyle düşünüyordum zaten.

Noel'den önceki günlerde tamamen doluyum. Pazar günü daha çok Cumartesi gibi hissediyorum ve Pazartesi, Salı günü Noel arifesinden önce saçlarını yaptırmaya çalışan herkesle normal hafta içi günlerimden daha yoğun geçiyor.

Çok meşguldüm. Programımda her zamankinden daha fazla korktuğum bir kişi olduğu gerçeğini düşünecek vaktim bile olmadı. Aslında, karıştırma kabımı temizlerken Amanda istasyonuma girene kadar zamanın farkına bile varmadım.

"Henüz ondan bir iz yok mu?"

"Kim?" Gözlerim salondaki saate kaymadan önce dalgınca soruyorum. Saat nasıl oluyor da 2:45 oluyor? Sanki buraya yeni gelmişim gibi. Saati görür görmez kimden bahsettiğini anlıyorum. Amanda'ya dönerek sesimi alçak tutuyorum. "Aramadı mı?"

"Hayır. İptal yok, son dakika arayıp zamanını artırmak için yalvarmak da yok."

Kasemi kurulayıp tezgâhın üzerine koydum. "İlginç."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, Amanda bana sempatik bir gülümseme veriyor. Olan biten her şeyi biliyor. Dün moralim bozuktu. Kahretsin, şu an hala keyifsizim, ama her zamanki halimde olsam bile

Yine de o partiden sonra beni milyonlarca soruyla köşeye sıkıştırırdı.

Sırtımı tezgâha yaslamak için dönüp ön kapıya doğru bakıyorum. "Sence gelir mi?"

"Öyle olsa iyi olur," diyor Amanda oflayarak. Ona baktığımda, "Chase'le birlikte olmamanın tek nedeni onu müşterin olarak tutman gerektiği için, değil mi?" diye ekliyor.

Başımı bir o yana bir bu yana eğiyorum. "Aşağı yukarı."

Ön kapıya bakarak mırıldandı, "Evet. O yüzden gelse iyi olur."

Haklı tabii ki. Nicolette'in mutlu bir müşteri olarak kalmasını istiyorum. Bütün mesele bu, ama önümdeki kalabalık caddeyi ve kaldırımını tararken, gelmemesini ummaktan kendimi alamıyorum. Zırhımı yeniden oluşturmak için yeterli zamanım olmadı ve kendimi savunmasız hissediyorum.

"Ondan haber aldın mı?" Amanda sessizce soruyor, sesi nazik bir dürtme gibi.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp boş kilit ekranına bir göz attıktan sonra tekrar bir kenara koyuyorum. Chase'den yeni mesaj alacağımı sanmıyordum ama kontrol etmek vazgeçilmesi zor bir alışkanlık haline gelmişti. "Dün bana mesaj attı."

Gözleri büyür. "Ne dedi o?"

Omuzlarımı rahatlatmak için çaresizce nefes alıyorum. "Sadece üzgün olduğunu ve her şeyin farklı olmasını dilediğini söyledi." Amanda'ya bakıp omuz silkiyorum. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum." Sempatik bir şekilde gülümsüyor ve bu benim kalp tellerime biraz fazla dokunuyor. Bakışlarımı tekrar dışarıdaki sokağa çevirdiğimde, gözlerim büyük güneş gözlükleri ve leopar desenli bluzuyla karşıdan karşıya geçmekte olan bir sarışına takılıyor. Nicolette'e doğru başımı sallayarak, "Onu saf dışı bıraksam bile bu aylar sürebilir. Buna değmez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Gözlerimi kendi Cruella De Vil'imden ayırarak Amanda ile göz göze geliyorum. "Bilmiyorum."

Kapı açıldığında zil çalıyor ve Amanda hızla kolumu ovarak "İyi şanslar" diye fısıldıyor. En iyi müşteri hizmetleri gülümsemesiyle Nicolette'e dönüyor. "İyi günler! Candace sizi bekliyor."

Nicolette ona dudak bükerek gülümsüyor ama onda bir tuhafılık var. Çok katı. Bu, her zaman büyük bir girişle içeri dalan bir kadının kasırgası değil. Bu kadın tamamen

farklı bir ifade. Acaba bu şirket Nicolette'i mi? Chase'i ofisinde taciz ederken paravan olarak kullandığı kişi. Partide nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalıştım ama detayları öğrenemeyecek kadar çok olmuştum. Sadece orada olması bile beni germeye yetmişti.

Ama şimdi burada olması aynı etkiyi tamamen farklı bir şekilde yaratıyor. Sanki onu doğal ortamında gördüğüm için maskesi düştü. Artık benim yanımda istediği gibi davranamıyor, çünkü kim olduğunu çok iyi biliyorum ve muhtemelen Chase'in bana ne kadarını anlattığını merak ediyordur.

Onu düşünmek bile göğsümde bir sızı yaratıyor. Saçını kesmek istemedim çünkü sürekli onu hatırlatmasını istemedim ama Nicolette tam olarak böyle olacak. Chase'i hatırlatıyor. Ona kalan tek bağım.

"Nicolette," diyorum en güzel gülümsememle. "Seni görmek çok güzel."

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine çantasına uzanıp güneş gözlükleri için sert bir kılıf çıkardı. Gözlüğünü başından çıkarıp dikkatlice kılıfın içine yerleştirdikten sonra kılıfı kapatıyor ve başını sempatik bir şekilde eğerek bana bakıyor. "Candace. Nasılsın?"

Genelde tepkilerimi ondan saklamakta iyiyimdir, ama onları durdurmaya fırsat bulamadan kaşlarım birbirine çarpıyor. "İyi misin?" Sesimdeki soruyu gizleme zahmetine girmeden söylüyorum.

Nicolette çantasını yakındaki bir masaya bırakıyor ve salonumda kendini evindeymiş gibi hissediyor. "Şey, Chase ve benim hakkımdaki gerçeği öğrenmenden *nefret ediyorum*."

"Ah." Anlayışlı bir şekilde başımı sallıyorum ama onu şımartmak istemiyorum. Birinin onun adını söylediğini duymak hem taze bir nefes hem de bir boğulma girişimi gibi hissettirse bile. Dolabıma doğru yürürken ona bakmadan soruyorum: "Bugün de her zamanki gibi mi? Yıkama ve fön?"

Hemen cevap vermiyor ve bunun ona bakmamı sağlamak için bir güç gösterisi olduğunu biliyorum. Sorun değil. Maske takabilirim. Ona bakabilirim. Omzumun üzerinden bakmadan önce kısa bir an için gözlerimi kapatmama izin veriyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor sahte bir endişeyle, alt dudaklarını dışarı çıkararak.

"Nicolette, ben iyiyim ama bugün yoğun bir programım var, bu yüzden saçının yapılmasını istiyorsan bana ne yapacağımızı söylemen gerekiyor." "Nicolette.

Kelimeler bir fişek gibi ağızımdan fırlıyor ve çıkar çıkmaz bir elimle ağızımı kapamak istiyorum. Gerçekten *özür dilemek* geliyor içimden, ama ağızımdan kaçırmamak için dudaklarımı kenetliyorum.

Gözleri parlıyor ama sadece bir saniyeliğine. Gözlerimi kırıştırdığımda, sahte sempati maskesine geri dönüyor. "Ve sen zavallı şey. Chase'in bu durumu ele alış şekli düpedüz berbattı. O ve ben bu konuda uzun uzun konuştuk ve her şeyi çözdük."

"Bu harika," diyorum dikkatimi tekrar dolabıma çevirip yeni bir pelerine uzanırken. Chase'le *uzun uzun sohbet* ettiği düşüncesinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu hikâyenin onun versiyonunun ne olduğunu merak ediyorum.

Belki de hiç bilemeyeceğim.

Meşgul olarak, pelerini onun etrafına bağladım ve konuşmayı kesmesini umdum. Tabii ki susmuyor.

"Keşke bana söyleseydin. Bana karşı dürüst olsaydın tüm bu karmaşa önlenebilirdi."

Elim şampuan şişesini sıkıca kavırıyor ama ona bakmıyorum. Saçlarına odaklanıyorum ve şampuanı gerekenden daha uzun süre köpürtüyorum. "Bilseydim sana söyledim."

Alay ediyor. "Chase gerçekten sana benden hiç bahsetmedi mi?"

Bu sefer, onun delici bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır. Yapmadı."

Gözlerimiz buluşuyor ve sanki yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi aramızda bir sessizlik geçiyor. Ben çalışmaya devam edene kadar bekliyor ve "Bu beni şaşırttı" diye mırıldanıyor.

Eminim öyledir. Eminim Chase'in herkese yatmak için can attığı seksi patronundan bahsetmediği bir dünyayı hayal bile edemiyordur. Onun yorumuna bir yanıt vermek yerine, Chase ve Nicolette hakkındaki tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya ve sadece elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Şampuanı duruladıktan sonra başının üstündeki rafta duran saç kremi şişesine uzanıyorum.

Ürünü ipeksi saç tellerine masaj yaparak sürerken bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Başımı eğip çalışmamın bir önemi yok, telepati kurmaya çalışan birinin yoğunluğuyla beni izliyor.

Sonunda sessizliği bozuldu. "Biliyorsun, Chase terfi ettiğinde bizi birlikte olmaktan alıkoyacak hiçbir şey kalmayacak."

"Bu harika," diye cevap veriyorum dalgınca, bir yandan da vücudumdaki tüm gerginlikle savaşmaya çalışıyorum. Bu kadın aklını kaçırmış.

"Bunun bir sorun olmayacağından emin misin? Son zamanlardaki . . . onunla bir geçmişim var. Yani, bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Ama yine de sormam gerektiğini hissediyorum. İsteyeceğim son şey profesyonel ilişkimize zarar vermeniz olur."

Duraksıyorum, sözlerini algılamak fazladan bir saniye alıyor. İş ilişkimizi mahvetmemden nefret mi ediyor? Ciddi mi? Omurgamdan aşağıya ısı yayılıyor ve beni kaskatı yapıyor. Bunu yapamam. Bu zehirli kadının öngörülebilir geleceğin geri kalanında her Salı ağzını açmasını dinleyemem.

Sonunda bakışlarıyla buluşmaya cesaret ediyorum ve ellerim yavaşça işe koyulup saç kremini duruluyor. Başımı hafifçe sallayarak kahkaha sanılabilecek bir nefes veriyorum. Nicolette'in gözleri parlıyor ama umurumda değil.

"Nicolette, dur," diyorum ellerimi önlüğüme silerken. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama buna fırsat bulamadan suyu kapatıp saçındaki fazla nemi sıkıyorum. En iyi gülümsememle, "Chase ile aranızda bir şey olacağını sanmıyorum" diyorum. Ağzını tekrar açıyor ve onu durdurmak için tek parmağımı kaldırıyorum. "Ama eğer yanılıyorsam, bunun profesyonel ilişkimizi etkilemesine *asla* izin vermem. Asla bu kadar önemsiz biri olmam."

Gözlerini kırptırıyor ve yüzündeki şaşkın ifade söyleyebileceği her şeyden daha tatmin edici.

Onu müşterim olarak tutmak zorunda kalabilirim ama bu kadının beni ezip geçmesine izin vermekten bıktım.

forty-two

MILES Noel arifesinde olduğumuz için evimizi tam bir şenlik havasına soktu. Mutfakta "You're a Mean One, Mr. Grinch" çalıyor, o da kalçalarını sabit bir şekilde sallayarak yemek pişirmeyi başarıyor.

Bar taburelerinden birine oturup telefonumu çevirerek annemle babamın az önce gönderdiği selfie'yi Miles'a gösterirken dirseğimi mutfak tezgahına dayıyorum. Geniş gülümsemeleri kalbimi ısıtıyor ve onları mutlu görmek Noel'i biraz daha fazla hissettiriyor.

Miles gözlerini kısarak resme bakıyor. "Baban keçi sakalı mı bırakıyor?"

Telefonumu çevirip yakınlştırıyorum ve inliyorum. "Öyle mi? Işıklandırma yüzünden olduğunu sanıyordum."

Omzuna bir bulaşık bezi atarak fotoğrafa benimle birlikte tekrar bakmak için etrafımda dolaşıyor. "Tatlım, bu bir ruh yaması," diyor gülerek.

Başımı sallayarak fotoğraftan geri çekiliyorum. "Onunla bu konuşmayı senin yapmana izin vereceğim."

Harika kokan bir şeyi sotelemeyi bitirmek için ocağa geri dönüyor. "Memnuniyetle."

Gelen kutuma geri döndüğümde, gözlerim Chase'in ismine takılıyor. Bugün ondan haber alacağımdan şüpheliyim. Ocak ayına kadar ailesini ziyaret etmeyeceğini söylediğini biliyorum ama eminim *bir şeyler* yapıyordur. Neredeyse ona sormak istiyorum. Çünkü onunla konuşmak ne kadar acı veriyorsa, o süslü dairede tek başına oturduğu ve ona eşlik edecek o küçük Noel ağacından başka bir şey olmadığı düşüncesi daha çok acı veriyor.

Son birkaç haftadaki mesajlarımıza göz gezdiriyorum. Başlarda ona mesaj atarken çok mutluydum. Telefonum bana her bildirim verdiğinde, ne dediğini görmek için heyecanla bir sinir yumağı olurdum.

Şimdi ne zaman bir mesaj alsam, tek hissettiğim panik. Panik o. Panik, o *değil*. Kazanmak diye bir şey yok.

Miles mutfağımızın ortasında kollarını açmış dönüyor. "Surat asıyorsun."

Başımı kaldırıyorum ve telefonumu yüzüstü tezgâha bırakıyorum. "Ben değilim."

Dans etmeye devam ediyor. "Yarın onu davet et. Elvis burada olacak."

"Noel için Elvis'i mi davet ettin?"

Dönmenin ortasında durur. "Sana söylemedim mi?" Boş bakışlarımı *hayır* olarak algılamış olmalı ki sözlerine şöyle devam etti: "Bu, sen ortalığı karıştırmadan önceydi. Bu yıl ikimizin de tatil için randevusu olduğundan, ikimiz de kendi adamlarımızı çağırırsak eğlenceli olur diye düşündüm."

"Ama Chase ile olan ilişkimin biteceğini biliyordun." "Bitmeyeceği konusunda iyimserdim."

Ona bakıyorum, eğlenmiyorum.

"Ne?" diye savunmaya geçti. "Noel'de ikimizin de sevişmesini istedim. Bunda kötü olan ne?"

"Ne servis ediyoruz?"

Şimdi bana bakma sırası onda. Ben hiç yemek yapmam. Mutfağımızı kullanan tek kişi o ve ben de periyodik olarak dışarıdan yemek getirerek üzerime düşeni yapıyorum. Miles elini göğsüne götürdü. "Patates ve kuşkonmazlı sarımsaklı kızarmış tavuk yapacağım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yani, Noel yemeği mi veriyoruz? Elvis için mi?"

Başını sallıyor. "Elvis için Noel yemeği veriyoruz." Zaten temiz olan mutfağımızı düzenleyebilmek için arkasını bana dönüyor. "Ve eğer babanı davet etmek istersen-"

"Hayır."

Elleri teslimiyetle havaya kalkıyor ve dramatik bir şekilde arkasını dönüyor. "Bu sadece bir öneriydi! Lanet olsun."

Konuyu değiştirerek, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Dirseklerini önümdeki tezgâha koyuyor. "Surat asmak yok."

Ona keskin bir baş selamı verdim. "Tamamdır." Aslında şimdi tatil için heyecanlı hissediyorum. Noel'de burada birinin olması beni korkumdan kurtaracak.

"Ve bugün," diye devam ediyor Miles dudaklarını hafifçe bükerek. "Canının istediği Noel filmini izlerken Noel kokteylleri hazırlamama izin vereceksin. Bu film

Anna Farris'in affetmekle ilgili şarkısını bu ay dördüncü kez dinlemek zorunda olduğum anlamına geliyor."

Bu ifadenin içinde eriyip gidiyorum. "Tanrım, seni seviyorum." Sırıttıyor. "Biliyorum."

Günün geri kalanında, Cumartesi sabahı Chase'in dairesinden ayrıldığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Her şey Chase'den önce nasılsa, ondan sonra da öyle olacak. Miles farklı karışımlarının tadına bakarken yaptığı esprilerle beni güldürüyor ve bu vızıltı son zamanlarda olan her şeyden uzaklaşmama yardımcı oluyor. En iyisi köpüklü şarap, rom, portakal ve kızılıcıkla yapılanı. Umarım kendini neyin içine soktuğunun farkındadır çünkü muhtemelen sonsuza kadar her yıl ondan bunu yapmasını isteyeceğim.

Chase hakkında daha fazla konuşmayacağız.

Gelecek haftaki randevusundan şimdiden korkuyor olsam da Nicolette hakkında konuşmuyoruz.

Miles'la Noel arifesi hafif ve canlı geçiyor ve kendimi biraz daha önceki halime benzetiyorum.

forty-three

Florida'da yaşamak her ne kadar Noel'i filmlerden farklı hissettirse de, bu bayramı seviyorum. Sevdiklerinizle bir araya gelmenin harika bir yanı var ve bu yıl masamız küçük olsa da, bu günü Miles ve Elvis'ten başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

Bu ailemle birlikte olmadığım ilk yıl ve onları ne kadar sevsem de, bu şimdiye kadarki en rahatlatıcı Noel oldu. Kapıdan çıkarken şık görünmek için acele etmek yok. Çok meşgul olacağım için muhtemelen daha sonra yemeyeceğim bir turta yapmak için erken kalkmak yok. Bir gece önce yapmam gereken ama yapmadığım son dakika hediye paketleri yok.

Onun yerine hâlâ uyuduğum taytları giyiyorum, saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmışım ve üzerimde üzerinde "*Jolly AF*" yazan eski bir tişört var, tişörtün etrafında da bir süveterin üzerindeki dikişlere benzeyen ren geyiği deseni var. Dürüst olmak gerekirse, Miles'ın üzerinde "*Noel Baba İçin Çıktım*" yazan bir tabak kurabiye olan bir tişörtü var. Bugün dışarı çıkmadım, ama Elvis kazak giyerek geldi, bu yüzden belki de sıcaklığın bu vesileyle düştüğü konusunda bana umut veriyor.

İkinci kokteylimi yudumlarken ayaklarımı altıma sokarak kanepemize oturuyorum. Elvis birkaç adım ötede oturuyor ve kolunu Miles'a rahatça dolamış, bu manzara bile tek başına kalbimin dolmasına neden oluyor. Miles'ı birine bu kadar bağlı görmeyeli uzun zaman olmuştu. O mutlu. Bu Noel'in harika geçmesi için ihtiyacım olan tek şey bu.

Dün Chase ile tanıştığımızdan beri mesajlaşmadığımız ilk gündü. Dün gece geç saatlerde, saat on ikiyi vurduktan sonra, ona Mutlu Noeller dileyen bir mesaj gönderdim. Miles'ın ve birçok kokteylinin yardımı sayesinde yenik düştüğüm bir zayıflık anıydı.

Ayrıca, Chase'le arama mesafe koymak istesem de, o yine de bu yılki Noel'imın büyük bir parçasıydı. Onunla geçirdiğim tatili kabul etmemek bana bir şekilde yanlış -bitmemiş- hissettirdi. O üç noktanın görünmesini bekledim, evde olup olmadığını ya da ailesiyle kalıp kalmadığını merak ettim. O gün beni hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Sonunda umudumu yitirdim. Onu kendimden uzaklaştırdım ve başardım da. Gece geç saatte gelen bir mesaja neden cevap versin ki?

Bu sabah, ondan gelen bir mesajla uyandım. Sadece "Mutlu Noeller" yazıyordu ama saat ikiyi biraz geçiyordu. Noel arifesinde dışarı mı çıktı? Yoksa evde miydi? Belki de yatağını sıcak tutacak başka birini bulmuştur. Göğsüm ağrıyor.

Bütün gün bu duyguları bastırmaya çalıştım. Ona neden bu kadar geç kalktığını soran bir mesaj gönderme dürtüsüyle savaşıyordum. Ona mesaj atma dürtüsüyle savaşıyordum. Bu sabah, Miles mutfğa giderken ben de Elvis'in gelişine hazırlık olarak daireyi derinlemesine temizledim. Şimdiye kadar hazırladığı her şey inanılmazdı. Bir adam nasıl olur da diğer şarküteri panolarından daha lezzetli bir şarküteri panosu yapabilir, asla bilemeyeceğim.

Elvis kahkahalarla başını arkaya atıyor, sonra parlak mavi gözlerini bana diyor. "Candace, bu adamla nasıl yaşıyorsun?"

"Affedersiniz?" Miles erkek arkadaşına bakmak için geri çekilirken şöyle der. "Benimle yaşamak bir *hediye*."

Konuşmalarının ilk yarısına dikkat etmemiştim ama biraz kaybolmuş olsam da, "Haklı. Haklı." dedim.

Miles, Elvis'e "*Gördün mü?*" der gibi bir bakış atar.

Gülüyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Haftada en az üç kez eve bir kedi getirmekten bahsediyor ama bunun dışında harika biri."

Miles'ın yüzü ciddileşir. "Olacak."

Elvis kıkırdıyor. "Kedi sevmez misin?" diye soruyor bana.

"Kum kabı insanı değil. Onun yerine küçük bir köpek almasını söylemeye çalıştım ama kabul etmedi."

Miles Elvis'e bakar. "Tüylere ihtiyacım var." "Köpeklerin tüyleri yok mu?"

Elvis sorar.

Miles başını sallar. "Aynı şey değil." Omuz silkiyor. "Ne zaman bir kedi yavrusu görsem, bütün yüzünü ağzıma almak istiyorum." Hayali bir kedi yavrusunu havaya kaldırıyor. "Bununla başa çıkamıyorum," diyor dişlerini sıkarak.

Elvis "Agresif" derken sesinden kahkahalar yükseliyor.

Kapı çalınıyor ve Miles'a bakıyorum. "Başka birini davet ettin mi?"

"Muhtemelen geçen yıl bize kurabiye getiren koridorun sonundaki kadındır."

"Tamam. Ben bakarım." Bardağımı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Umarım bize kurabiye getiren yine aynı kadın değildir. Geçen yıl çok kötüydüler ve bir tanesini onun önünde denememiz için ısrar etmişti. Yine de tatlıydı. Kurabiyelerinden çok daha tatlıydı.

Ön kapıyı çekip açıyorum ve dudaklarım aralanıyor, ağzım tek bir kelimeyi nasıl oluşturacağını bilemiyor. Chase bir elinde şarap şişesiyle duruyor, diğer eli saçlarını karıştırıyor. Onda bir şey kırık görünüyor. Belki omuzlarını tutuşundan ya da yere bakışından. Belki takım elbisesinin her zamankinden daha az ütülü olmasındandır ya da belki de ben sadece onun kırılmış olmasını istiyordumdur. Belki de küçük bir parçam kendimde hissettiklerimi onda da görmek istiyor.

Değerlendirmem hızlı, önündeki kapının kapalıdan açığa geçtiğini fark etmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Chase başını kaldırıyor, güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu çok fazla. Bana bakışı çok fazla. Onun burada olması çok fazla. Bunu yapamam. Şu anda onun etrafında olamam. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama daha tek kelime edemeden paniğim beni ele geçiriyor. "Jack Frost!" diye bağıryorum ve kapıyı çarpıyorum.

forty-four

Arkamı döndüğümde Miles ve Elvis kanepenin arkasından bana deliymişim gibi kocaman gözlerle bakıyorlar. Kalbim göğsümden çıkmak mı yoksa tamamen durup ölmeme izin vermek mi istediğine karar veremiyor. O burada. O *burada mı?*

Bir gümbürtünün ardından kapının hafifçe vurulması beni sıçratıyor ve alnını aramızdaki bariyere dayadığını hayal ediyorum. "Candace." Chase'in pürüzsüz, derin sesi çatlakların altından ve etrafından kayarak tüm bedenimi bir sıcaklık dalgasıyla sarıyor.

Kapıya bakıyorum. Açmam gerektiğini biliyorum. Açmak zorundayım, değil mi? Ama yine de telaşlı gözlerle kapıya ve Miles'a bakıyorum. Sonunda, keskin bir fısıltıyla "Onun burada ne işi var?" diye soracak kadar uzun süre bakışlarımın Miles'ın üzerinde kalmasına izin veriyorum.

O da fısıldayarak cevap veriyor. "Bilmiyorum. Belki kapıyı açarsın, böylece ona sorabilirsin!"

Chase bir kez daha "Candace." dediğinde başparmağımı ısırıyorum. Sesindeki gerginlik beni eritiyor ve aynı anda kaçmak istiyorum.

"Bebekliği bırak da şu lanet kapıyı aç!" Miles biraz daha yüksek sesle fısıldar.

Yanağımın içini ısırmadan önce ona ters bir bakış fırlatıyorum ve kapı kolunu terli avuçlarım metale sürtünecek kadar sıkıca kavramak için dönüyorum. Kafamı kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra koridora çıkıyorum.

Chase bana yer açmak için kapıdan birkaç adım uzaklaşıyor. Küçük koridorda karşılıklı duruyoruz, sırtım

kapıya karşı, onunki de karşı duvara karşı.

Elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrım, Candace. *Şimdi de 'Jack Frost' demeye mi karar verdin?*"

"Aklıma gelen ilk şey buydu," diye mırıldanıyorum koridora bakarken, onun bakışlarıyla karşılaşmamak için çaresizce. "Burada ne yapıyorsun?" Birkaç kapı ötede genç bir çift, tatil planları için dışarı çıkmak üzereymiş gibi ellerinde bir turtayla kapıyı kilitliyor.

"Miles beni geçen hafta davet etti. Sana söylemedi mi?"

Ona baktım. "Bana söylemiş gibi mi görünüyor?" Miles'ın yapabileceği onca şey varken, bu beni sinirlendiriyor. "Bekle. Seni nasıl davet edebilir ki? Hepimiz dışarı çıktığımızdan beri onu görmedin."

Chase başını hafifçe eğiyor. "Beni takip ediyor ve bir mesaj gönderdi." Gülüşüm daha çok bir alay gibi geliyor. "Tabii ki."

Merak ediyorum acaba

Miles, bana profilini gösterdiğinden beri Chase'i sosyal medyada takip ediyor. Muhtemelen. Onu incelerken kaşlarım çatıldı. "Neden hâlâ buraya geliyorsun?"

"Çünkü birlikte uyumanın bir anlamı vardı ve bunu sen de biliyorsun."

Gözlerim koridorda geziniyor ve "Sesini alçaltır mısın?" diye tıslıyorum.

"Hayır."

Beni takip etmesi için onu çekmeden önce gözlerimi deviriyorum. "O zaman dışarıda konuşalım. Şu anda kulağı kesinlikle kapıya dayalı olan çok meraklı bir oda arkadaşım var."

İçim rahatladı, Chase isteyerek beni takip etti. Lobinin kapısından içeri adımımızı atar atmaz, rüzgâr topuzumdaki saç tellerini savuruyor ve kendimi ani soğuktan korumak için kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum. Normalde buna bayılırdım. Tek istediğim Noel'de sıcaklığın düşmesi ve böylece kazak giymek için bir bahanem olması ama bugün evimden çıkmaya niyetim olmadığı için bu tişört bana pek bir şey vermiyor.

Chase beni görünce hemen ceketini silkti. "Al."

"Ben iyiyim."

"Üşümüşsün."

"Florida'dayız. O kadar da kötü değil."

"Haklısın, Florida'dayız ve o kadar da kötü değil." Bakışlarımı tutuyor. "Hâlâ üşüyorsun."

En son onun ceketini giydiğim zaman aklıma geliyor. Mutfağında mesafesini korurken bana bakışı. Beni masum gösterdiğini söyleme şekli. İsteddiği şey ... Bu düşünceyi aklımdan çıkardım ve dişlerimi sıktım. "Ceketine ihtiyacım yok, Chase."

Sert çizgilerden oluşuyor. Onu hiç bu kadar sert gördüğümü hatırlamıyorum ve sadece bu bile dengemi kaybetmeme neden oluyor. Tüm ciddiyetiyle, "Candace, ya bu ceket giyersin ya da ayaklarının dibine bırakırım. En azından ayak parmakların sıcak olur." Kaşlarını kaldırarak ceketini tekrar uzatıyor. "Eee?"

Ceketini elinden kapıp giymeden önce çıplak ayaklarıma bakıyorum. "Çok dramatiksindir."

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Dramatik miyim?" Bakışlarımı tutuyor, bir tür onay bekliyor, ben de bir kaşımı kaldırıyorum. Başını sallayarak bir elini yüzünde gezdiriyor. "Benimle konuşmuyorsun bile ama ben dramatik biriyim."

Parmaklarımı acıyana kadar sıkmamak için ellerimi ceketinin ceplerine sokuyorum. Sıcak ve onun gibi kokuyor. Keşke kumaşı burnuma götürüp onu içime çekebilsem diyorum ama bu isteğime karşı koyuyorum. Sağ cebimde küçük bir kağıt parçası var ve parmaklarım onu sıkıca kavıyor. Chase'in gözleri çoktan tekrar üzerime dikilmişti, ben de "Konuşacak ne var ki?" diyorum.

Sorum aramızdaki havada asılı kalıyor. Elini ensesinde gezdiriyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarının ağırlığı sinirlerimi yıpratıyor, nabzım yüzeyin altında hızlanıyor. Parmaklarım küçük kâğıdı buruşturuyor, sıkı yumruklarım ceketimin ceplerinde saklı.

"Sanırım benden hoşlanıyorsun."

Yanaklarım alevleniyor ve ona bakmaktan daha kolay olduğu için gözlerimin geçen bir arabayı izlemesine izin veriyorum. "Seninle yattım."

"Hayır." Bir adım öne çıkarak dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağladı. "Bence bundan daha fazlası var."

Duygularım konusunda beni köşeye mi sıkıştırarak? Bir yanım kaçmak isterken diğer yanım ona doğru yürümek ve bunu sahte yapanın kendisi olduğunu hatırlatmak istiyor. En başta bana çıkma teklif etmek istemeyen oydu. Sonuç beni olduğum yerde dondurdu, ikisi arasında sıkışıp kaldım. Tek savunmam, etkilenmemiş bir kaş kaldırmak oldu. "Bundan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana doğru dikkatli bir adım daha atarken beni düşünüyor. "Çok daha fazlası."

Oflayıp pufluyorum ve yanaklarıma beni ele vermemeleri için *yalvarıyorum*.

Hiçbir şey söylememiş olmama rağmen Chase son bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Vücudum günlerdir olmadığı kadar canlı hissediyor. Söz konusu Chase olduğunda, bedenim kendini korumayı zerre kadar umursamıyor. Etrafındaki uyarı bandıyla dimdik duran tek şey kalbim.

"Çok daha fazlasını istiyorum," diyor sonunda, sesi kısık.

Gözlerimi kırptırıyorum, elim küçük kâğıdın etrafında gevşiyor. "Hayır, değilsin."

Chase gülmeye zorluyor. "Bana ne istemediğimi nasıl söyleyeceksin?"

Sorusuna cevap vermek yerine, "Patronun" diye geveliyorum ve şu anda tutarlı bir cümle kuramasam da ne demek istediğimi anladığını umuyorum.

Endişemi geçiştirdi. "Onun için endişelenmemize gerek yok."

Gözlerim büyüdü. "Beni mahvedecek."

Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bana uzun uzun bakıyor. Meselenin sadece o müşterileri kaybetmek istememek olmadığını anlaması gerekiyor. Onları kaybetmeyi göze alamam.

"Ne kadar?"

"Ne kadar?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "Her ay onlardan ne kadar kazanıyorsun?"

"Çok fazla."

"Ne kadar?"

Bir nefes verdim. "Bin dolara yakın mı? Bazen daha fazla."

Omuz silkiyor. "Onun yerine saçımı kes."

"Hayır," diyorum kahkaha atarak. Ciddi olamaz.

Chase çatlamaz. "Benden ne kadar istersen iste, ödeyeceğim. Onun parmağı altında sıkışıp kalman için hiçbir sebep yok."

"Seninkinin altında sıkışıp kalmak çok daha iyi olduğu için mi?"

Ağzının kenarı seğiriyor ve buraya geldiğinden beri ilk kez kendine benziyor. "Evet, altımda sıkışıp kalmak daha iyi."

Bu konuda düşüncelerimin tam olarak nereye gittiğini biliyor çünkü dudakları ince bir sırıtışa dönüşüyor. Ona bakıyorum, onu anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor. "İşler ne zaman değişti?"

Başını öne eğiyor. "Ne demek istiyorsun?" "Bunun gerçek olmasını ne zaman istedin?"

Bana bakıyor, ifadesi açık ve savunmasız. "Seninle tanıştıktan hemen sonra."

Kaşlarım çatıldı. "Benimle tanıştıktan hemen sonra, *ne zaman?*" Yutkundu. "Kahve dükkanında."

Bu hiç mantıklı değil. Ancak bir hafta sonra içki içmeye başladık ve ondan bir hafta sonra da *sahte* randevumuza gittik. Duygularım yüzeyin altında dönüyor, ama ifademi nötr tutmaya dikkat ediyorum. Yalan söylüyor. Chase'in bu yıl çıktığım diğer erkeklerden farklı olmasını ne kadar istesem de, yalan söylüyor olmalı.

Ceketi aniden çok sıcak geldi. Sokaklarda yürüyen birkaç insan gözden kayboluyor. Sıkıttığım yumruğumdaki kâğıt bile avucumu yakmakla tehdit ediyor. Elimini çekip açıyorum, artık meraklı görünüp görünmediğimi umursamıyorum. Bu bir fiş olabilir. Bir sakız ambalajı da olabilir. Umurumda değil. Ondan başka bakacak bir şeye ihtiyacım var. Ama Chase'in takım elbisesinin cebinden çıkardığım şey bunların hiçbirisi değildi.

Bir kadının telefon numarası.

forty-five

KÜÇÜK, buruşuk kağıt, bir defterden koparılmış bir sayfanın üst köşesine benziyor. Düzgün el yazısı açıkça bir kadına ait ve eğer bu onu ele vermek için yeterli değilse, altına çizilmiş küçük bir kalp var.

Chase bir şeyler söylüyor ama onu zar zor duyuyorum. İçimdeki tüm şüpheleri doğrulayan bu küçük kâğıt parçasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Nerede tanıştıklarını merak ediyorum. Kız sarışın mıydı? Ona geldi mi? Adam onu takip etti mi? Birlikte dışarı çıktılar mı? Birlikte yattılar mı?

Bu sonuncusu karnıma bir yumruk gibi indi.

Gözlerim yanıyor ama ağlamak için bir sebep yok. Bunun böyle olduğunu biliyordum. Her parçam Chase'le ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. İncineceğimi biliyordum, pişman olacağımı biliyordum ve bunun benim için ondan daha önemli olduğunu biliyordum.

"Candace." Chase'in sesi nihayet öfke kaynaklı sisi yarıyor. Hissettiğim şey öfke mi? Sadece hayal kırıklığına uğramış olabilirim.

Kafamı kaldırıyorum ve birkaç saniye içinde kendimi toparlıyorum. Küçük kâğıt tekrar avucumun içinde buruşuyor. "Daha fazlasını istediğin için üzgünüm."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Üzgün müsün?"

Hissettiğimden daha güçlü görünmeye kararlı bir şekilde çenemi kaldırıyorum. "Evet.

Özür dilerim."

"Demek istediğim bu," diyor elini uzatarak. "Bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmektense ikimizin de mutsuz olmasını tercih ediyorsun ve ben bunu anlamıyorum."

Alay ettim ve ceketini silktim. Ceketini ona geri verirken bir elime ceketini, diğer elime de kadının telefon numarasını alıyorum. "Eminim kısa sürede başka birini bulacaksın."

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek, ani soğukla mücadele etmek için kollarımı kendime doluyorum ve daireme, arkadaşlarıma, *hayatıma* geri dönüyorum.

"Candace, bekle!" diyor ama adımlarım hızlanıyor. Arkamdan adımlarını hızlandırdığında, lobi kapısının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Beni bileğimden tutup döndürerek yüzümü ona dönmeye zorladığında parmaklarım dairemin kapı kolunu zorlukla kavırıyor. Sanki ilk fırsatta kaçıp gideceğimden korkuyormuş gibi elleri duvarın iki yanına gidiyor. "Bekle," diyor tekrar, bu sefer daha nefes nefese.

Kendimi tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Sorun değil. Sadece sahte olacağımıza dair bir anlaşmamız hiç olmadı. Kime istersen çıkma teklif etmekte özgürsün. Ben sadece bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Ama ben yapmadım-"

Kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak sözünü kestim. "Tamam, yaptım, ama-"

Yaptığı kafesten gizlice çıkmaya çalışırken, "Önemli değil" diye mırıldanıyorum.

Chase bir omzumu tutarken diğer eliyle kâğıt parçasını havaya kaldırıyor. "Bu eski." Katlanmış bir köşeyi çeviriyor ve görmem için düzleştiriyor. "Bu Layla'nın."

Açıkçası kim olduğu umurumda değil. Önemli değil, ama bana umutla bakıyor, ben de "Kim?" diyorum.

İç çekiyor. "Layla." Ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırıyor ve ekliyor: "Barista mı?"

Farkına varıyorum ama hâlâ kafam karışık. "Erkek arkadaşı olan mı?"

Chase yavaşça bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tam olarak bir erkek arkadaşı yok."

Bir tepki vermemi bekleyerek beni izliyor, ama tek hissettiğim şaşkınlık. "Yani ..." Tahmin etmek yerine başımı sallıyorum. "Takip etmiyorum."

Chase'in eli yüzünde geziniyor. "Ertesi gün, sana söylediğim gibi, numarasını istemek için geri döndüm. Erkek arkadaşı yokmuş. Bana verdi, ama ..." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama sonra sen ve ben konuştuk ve senden hoşlandım. Seninle işlerin nereye gideceğini görmek daha çok ilgimi çekti, bu yüzden hiç kullanmadım." Duraksıyor ve gözlerinin

Gözlerimi yakıp nefes almamı zorlaştırıyor. "Senden hoşlandım Candace. O zaman bile. Ama sana bir şeyler içmek için çıkma teklif ettiğimde beni çoktan silmiştin. Sadece arkadaş olmamız konusunda kararlıydın ve her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Bir randevuyu kabul etmeyeceğini biliyordum ama sahte bir randevuyu kabul edebileceğini düşündüm. Bana bir şans vermenin tek yolunun bu olabileceğini düşündüm."

Bana verdiği tüm bilgileri almaya çalışıyorum ama zihnim her seferinde sadece bir parçayı işleyebiliyor. "Yani, yalan söyledin."

"Hayır, sana söylediğim her şey-" "Erkek arkadaş olması hakkında."

Yüzünü buruşturuyor. "Ah. Evet. Sanırım bu konuda yalan söyledim."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden en başta numarasını istedin ki?"

"İstediyimi sanmıştım. Sen ve ben mesajlaşıyorduk ve Seninle konuşmak eğlenceliydi ama aklım hâlâ bir gün öncesinden kalmıştı. Onu elime alana kadar umurumda olmadığını fark ettim."

"Bu yüzden mi kahve içtiğimizde sana bakıp duruyordu?"

Ona çıkma teklif edip hiç aramadığın için mi?"

Chase yüzünü buruşturuyor. "Evet. Benden pek memnun olduğunu sanmıyorum." "Hayır," diyorum sessizce, onunla olan kısa etkileşimimi hatırlamaya çalışırken.

"Onun da öyle olduğunu sanmıyorum." Yeniden odaklanarak ekliyorum, "Ama neden ona bir erkek arkadaş veriyorsun? Neden sadece bana söylemiyorsun?"

Nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi elini ağzına sildi. "Bunun için de beni fırçalayacağını düşünmüştüm. En azından ona bir erkek arkadaş verseydim, onun resmin dışında olduğunu bilirdin. Fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi merak etmeni istemedim."

Her ne kadar kendimi güvensiz biri olarak düşünmek istemesem de, muhtemelen merak ederdim. Arka cebinde istekli, muhteşem bir sarışının beklediğini bilmek olaylara bakış açımı değiştirebilirdi. "Benden hoşlanıyorsun," diyorum, sesim kısık.

Chase'in ağzının köşesi kalktı. "Senden daha çok hoşlanıyorum."

Tek istediğim bana daha fazlasını istediğini söylemesiydi ve şimdi söylediği için beynim buna ayak uyduramıyor. Bunun gerçek olmasını istedi. En başından beri. Kalbim, düşüncelerimi bastıracak yer kalmayana kadar kabarıyor ve ağzımdan "Ben de senden hoşlanıyorum." cümlesi dökülüyor.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Biliyorum."

"Ama o her şeyi mahvedecek. Bunu biliyorsun." Kimden bahsettiğimi belirtmem gerek yok. Şu anda bunun önünde duran tek bir kişi var.

Bunun bir risk olduğunu biliyorum. İlişkiler asla garanti değildir ama Nicolette'in bunun peşini bırakmasına imkan yok. Ona karşı oyununu arttıracaktır. Eminim e-postaları daha da kötüleşecek ve Nicolette'i geç saatlere kadar çalışmaya zorlayacak. Biz dışarıdayken sırf dikkatini başka yöne çekmek için onu arayacak. Tüm bu sonuçları zihnimde o kadar net görebiliyorum ki, milyonlarca kez izlediğim bir film gibi. Çünkü Nicolette'i *tanıyorum* ve Chase'e olan bağlılığını kaybettiğini düşünürse, pençelerini daha da derine saplayacaktır.

Ama Chase etkilenmiyor. Aksine, gülümsemesi giderek artıyor. "Kovuldu."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Neden?"

Ensesini kaşıyarak, "Karısı hamile olan adamı hatırlıyor musun? Noel partisindeki?"

Başımı salladım.

"Şey, firmanın sahibi sayılır. Tampa'daki büyük ofisimizde çalışıyor, bu yüzden buradaki firmamıza nadiren geliyor ama partide olanları duymuş."

Gözlerim büyüdü. "Nicolette'e söylediğin her şey mi?"

Bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Her şeyi." Elini ensesinden indirerek güzel ve ciddi gözlerle bana bakıyor. "Nicolette'in iş yerinde gönderdiği e-postaları inceledi ve bunların onu kovmak için yeterli olduğunu düşündü. O gitti."

Bir elimle ağzımı kapattım. "Noel arifesinde mi kovuldu?" İlk başta, boğuk sözlerimi anlayabildiğinden bile emin değilim, Ama şöyle devam ediyor: "Noel arifesinden hemen önce. Pazartesi gecesi oldu. En azından ben o zaman arandım."

Benden aldığı son saç randevusundan hemen sonra olmuş olmalı. Her zamanki Salı randevusu tatile denk geldiği için Pazartesi günü gelmişti. Kaşlarım birbirine çarptı. "Bekle. Seni mi aradı? Nicolette'i kovduğunu söylemek için mi?"

Chase'in ağzı çarpılıyor ama her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde değil. Aksine, utangaç görünüyor. "Evet. O, uh ..." İnançsızlıkla başını biraz sallıyor. "Onun işini bana vermek istiyor."

Gözlerimi kırıştıyorum ve şimdi kendi gülümsememe karşı koymak benim için çok zor. "Ciddi misin sen? Chase, bu inanılmaz!"

Dudaklarından gergin bir kahkaha nefesi çıkıyor. "Evet, hâlâ kafamı toparlayabilmiş değilim. Hedeflediğimden daha büyük bir terfi ama bu işi nasıl yapacağımı bilmediğim anlamına gelmiyor."

"İnanılmaz olacaksın," diye onu temin ediyorum, gülümsemem yüzümde daha da genişlerken ısınıyor.

Nicolette kovuldu. Artık Chase'in patronu değil. Onun üzerinde hiçbir kontrolü olmayacak. Çünkü onun patronu olmayacak. Hiçbir şey olmayacak.

Farkına varıyorum ve gözlerim Chase'e kilitleniyor.

Nicolette işsiz.

Chase sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Seninle olan haftalık randevularına gelmeyebilir. Bir süreliğine gelebilir ve sonra bırakabilir ya da belki kısa sürede yeni bir iş bulur ve bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Bundan çıkabilecek her türlü senaryoyu hayal etmeye çalışırken gözlerim onunkileri tarıyor.

"Ama Candace, o *kovuldu*. Açıkça hatalı olan o iken herkesi sana karşı kışkırtmak zor olacak."

O haklı. Tanrım, umarım haklıdır. "Peki ya bana seni sorarsa?"

Chase'in gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor. "Adımı bile bilmiyorsun."

Gülüşüm daha çok bir alay gibi çıkıyor ama gülümsememe engel olamıyorum. "Ben ciddiym, Chase."

"Ben de öyle." Sırıttıyor. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok." Çenemi parmaklarının arasında tutuyor. "Beni hayatında bir gün bile görmedin."

Bir nefes çekiyorum. Bu şekilde bana çok yakın. Çenemi yerinde tuttuğu için ona bakmak zorunda kalıyorum. *Gerçekten* ona bakmaya. Baharat ve tik ağacının kokusu duyularıma doluyor ve onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyorum.

Sesini alçak tutan Chase, "Nicolette söz konusu olduğunda, yabancı olabiliriz. Ama aramızda kalsın, seni herkesten daha iyi tanımak istiyorum."

Beni tamamen transa soktu. Tek yapabildiğim gereğinden fazla başımı sallamak ve "Tamam" demek.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiren Chase'in gözleri, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir saniyeliğine ağzıma kayıyor. "Şimdi seni öpeceğim."

"Lütfen yap," diyorum ve kelimeler nefes nefese çıkıyor.

Sonra ağzı benimkinde. Sıcak ve tanıdık. Yeni ve heyecan verici. O her şey. İstedğim her şey bu öpücüğün içine sığmış gibi hissediyorum ve daha ne olduğunu anlamadan ellerim saçlarında. Benim

Dili alt dudağını sıyrıyor ve Chase beni daha derinden öpmek için duvara doğru kaldırıyor. Uzun parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve bacaklarım ona sarılıyor. Onun içinde tamamen kaybolmuştum. Tadının hala nane gibi oluşunda ve dilinin benimkini mükemmel bir şekilde okşamasında kayboldum. Bana baskı yapmasının hissinde kayboldum. Onun tarafından istenme hissinde tamamen kayboldum. *Gerçekten* istenme.

Geri çekiliyor, Chase alt dudağını ısıyor. "Sen hiç tanımadığım en güzel yabancısın."

Kahkahalar göğsümde çiçek açıyor. "Saçmalıyorsun."

Chase beni yere bırakıp elimi tutarken sırtıyor ve başparmağıyla parmak eklemlerimin arkasını okşuyor. "İzin ver seni bir randevuya çıkarayım. Gerçek bir randevuya."

Kısa bir kahkaha attım. "Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Hayır mı?" Omzunun üzerinden işaret ediyor, sırtışı büyüyor. "Seni Sörfçü Noel Babalar'ı görmeye götürsem bile mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve başımı sallıyorum. "Lütfen yapma." Bunu telafi etmesi gereken kişi benmişim gibi hissediyorum. Onu çözdüğümü sanan bendim. Ve yine yanılan bendim. Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Bana bir randevu ayarlamanı gerek yok. Sen buradasın. Bu fazlasıyla yeterli."

"Sen fazlasıyla yeterlisin," diyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde.

Dairenin kapısı açılıyor ve Miles kafasını dışarı uzatıp bizi duvara yaslanmış halde buluyor. Chase ve ben ona bakıyoruz ama Chase sanki bu kesinti biter bitmez daha önce yaptığı şeye geri dönmeyi planlıyormuş gibi ellerimi duvara sabitliyor.

Miles sırtıyor ve omzunun üzerinden işaret ediyor. "Kullanabileceğin koca bir odası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hemen geliyoruz" dediğimde yanaklarım alevleniyor ve sesim nefes nefese çıkıyor.

Chase bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce, "Mutlu Noeller Miles," diyor.

Miles şakacı bir şekilde başını eğiyor. "Mutlu Noeller, Chase Baba." Chase'in ağzı çarpılıyor ama gözlerini benden ayırmıyor ve Miles daireye geri dönüyor. "Sence bana öyle demeyi bırakacak mı?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum.

Chase, iliklerime kadar hissettiğim kısık bir kıkırdama çıkarıyor. "Bildiğim iyi oldu." Beni tekrar öpüyor ve sıcaklık başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. "Mutlu Noeller, Candace." Sözleri dudaklarıma çarpıyor.

"Mutlu Noeller."

Beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma gülümsüyor. Elleri saçlarıma gidiyor ve benimkiler gömleğinin kumaşını kavırıyor. Dudaklarının dudaklarıma her dokunuşu bir başka güvence gibi geliyor. Beni hiç olmadığı kadar özenle ve hissederek öpüyor ve ben onu tekrar öpebildiğim için mutluyum.

Chase geri çekilip hafif bir gülümsemeyle saçlarımı düzeltiyor. "Seni mahvetmeden önce içeri girsek iyi olacak."

Daire kapısına bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Evet, ortalığı dağıtmayı sonraya saklayabiliriz." Onu bir kez daha öpüyorum ve beni takip etmesi için çekerken inliyor.

Daire, ben dışarı çıkmadan önceki haliyle tamamen aynı görünüyor. Miles ve Elvis hâlâ kanepede kokteyllerini içiyorlar. Hafif bir tatil müziği çalıyor ve kızarmış tavuk kokusu tüm daireye yayılıyor. Süslemeler aynı, bardağım mutfak tezgâhında duruyor, atıştırmalıklar bile birkaç dakika önce ayrıldığımdan beri dokunulmamış gibi görünüyor. Ama bir şey çok farklı. Arka duvarı çerçeveleyen pencerelerin dışında. . . kar.

Chase ve ben orada durmuş, gökyüzünden süzülen küçük beyaz tutamlara bakıyorduk. Pencereyi ilk o gösterdi. "Bu-"

"Sahte kar," diyor Miles gülerek. "Üstümüzdeki balkondan geliyor. Makine çok gürültülü ve PVC borudan yapılmış gibi görünüyor ama buradan bakınca harika." Omuzlarını silkeliyor. "Lenny bana kendimi şenlikli hissettiriyor."

Tavana bakmadan önce göz kırpıyorum, sanki bu bana yukarıdaki daireyle ilgili bir fikir verecekmiş gibi. "Üzerinde çalıştığı şey bu muydu? Sahte bir kar makinesi mi?"

Miles omuz silkerek, "Öyle görünüyor," diyor.

"Bayıldım," diyor Elvis. "Florida asla Noel gibi hissettirmiyor."

"Evet," diyor Chase. "Ben de seviyorum."

Ona bakıyorum ama artık sahte kara bakmıyor. Bana bakıyor. Yutkunuyorum.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerimin arkasına bastırıyor.

Miles'a gülümseyerek, "Sanırım o içkilerden bir tane daha içmeye hazırım" diyorum.

Miles bir kaşını kaldırır. "Kutlama havasında mısınız?"

Chase'e bakıyorum. Tüm beklentilerimi alt etmeyi başaran, içi dışı bir olan bu güzel adama. Hepsi gerçektir. Ben onun yedek planı değildim. Onun ikinci seçimi değildim. Sahte değildi. Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor ve Chase de benim yüz ifademi yansıtıyor. Miles'a dönüp sırtıyorum. *Bu* Noel gibi hissettiriyor. "Evet. Hadi kutlayalım."

epilogue

ONE YEAR LATER

"ŞAKA YAPMIYORMUŞSUN. Bu ... uh, bu etkileyici." Ailemin ağır bir şekilde dekore edilmiş evinin önüne geldiğimizde Chase'in yüzü arabanın camına yapışmış gibi görünüyordu.

Sekiz ren geyiği ile dolu bir Noel Baba kızıağının odak noktası olması gerekiyordu, ancak neredeyse etraflarındaki diğer her şeyin altında gömüldüler. Şişirilmiş kutup ayıları ve penguenler, parıldayan yedi ağaç ve bir şalteri indirmeye yetecek kadar ip ışık var.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Chase iri gözlerle bana bakıyor ve arabayı park ederken gülümsememin daha çok yüz buruşturmaya benzediğinden eminim. Ailemle tanışmıştı ama evlerini ilk kez görüyor ve kesinlikle en güzel halini görüyor.

Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Bu gerçek bir şeker kamışı ormanı mı?"

İşaret ettiği yöne bakmak için boynumu eğiyorum. "Ah, evet. Öyle."

Bana karşı çıkıyor. "Ailenin ön bahçesinde bir şeker kamışı ormanı var."

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Baston şekerin büyük hayranlarıdır." "

Sanki bir işaretmiş gibi, annem iki elini deli gibi havada sallayarak koşarak evden çıkıyor. "Şeker Kamışı!" Omzunun üzerinden bakarak babama sesleniyor. "Bill! Geldiler!"

Chase annemden bana bakıyor ve yüzünde muhtemelen hayatımda gördüğüm en büyük gülümseme belirliyor. "Bunun için çok heyecanlıyım."

"Tuhaf ebeveynleri sevmek lazım, değil mi?"

Yüzündeki o aptal sırıtışla gözlerini annemden ayırmıyor. "Çok fazla."

Kadın şimdi çılgınca ellerini önlüğüne sürüyor ve aceleyle arabaya doğru koşuyor. Zencefilli kurabiye eteği ve diğer her şeyiyle siyah saçlı bir Noel Anne'ye benziyor.

"Onu seviyorum."

Ona bakıp alay ediyorum. Gözlerini hâlâ ondan ayırmıyor ama kapının koluna uzanıyor.

"Chase!" Gülererek şakacı bir şekilde azarlıyorum.

Gözlerini hızla bana çevirip ekliyor: "Seni sevdiğim gibi değil, Şeker Kamışı." Sırıttırıyor ve bunun onun bu lakabı bana karşı bir silah olarak kullanmasının sadece başlangıcı olduğunu biliyorum.

"Aşağılık" diye mırıldanıyorum ama o arabadan inerken sadece gülüyor.

İkimiz de ayağa kalktığımızda, annem bize ulaşmıştı ve ilk önce kime sarılacağına karar vermek için neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Sonunda bana sarılıyor, kollarını sıkıca boynuma doluyor. "Yolculuk nasıldı? Aç mısın?" Beni incelemek için geri çekiliyor, elleri hala sıkıca omuzlarımda. "Auran ıslıl ıslıl." Chase'e bakıyor. "Onun için harikalar yaratıyorsun."

Sırıttırıyor. "Öyleyim, değil mi?"

Gözlerimi ona dikip başımı sallıyorum.

Keşke yüz hatlarını kaplayan kendini beğenmiş ifade onu daha az cazip kılsaydı. "Auralar yalan söylemez Candace. Anneni dinle."

Annem bana bakmadan önce Chase'e gülümsüyor ve parmağıyla burnuma vuruyor. "Gördün mü, o iyi biri."

Bu uzun bir ziyaret olacak. Teknik olarak sadece birkaç gün kalacağız ama bunun nasıl gideceğini şimdiden biliyorum. Özellikle de annem beni bırakıp erkek arkadaşına döndüğünde. "Chase," diyor kollarını açarak ve sıcak bir gülümsemeyle.

"Pat," diyor, annemin jestine karşılık vererek. İkisi sarılıyor ve yemin ederim annem onun kokusunu içine çekiyor. Gözlerimi devirerek, eşyalarımı toplamak için arabanın etrafında dolaşıyorum.

"Şeker Kamışı!" diye övünüyor babam ön kapıdan. Bagajın etrafından dolanarak gülümsüyor ve el sallıyorum.

"Selam baba," diyorum çantamı omzuma yeniden yerleştirirken. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller!" diye bağılıyor annem, sanki bir şekilde unutmuş gibi. Bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim.

Kuzey Kutbu'nun ortasında duruyordu, ama en azından farkına varması Chase'i onun pençesinden kurtardı.

Babama doğru yürüdü ve tokalaşması için elini uzattı. "Bill, seni tekrar görmek güzel."

Babam eline bakarak Chase'i kucaklıyor. "Biz bu ailede kucaklarız," diyor Chase'in sırtını sıvazlarken huysuzca. Erkek arkadaşından neredeyse bir karış daha kısa olmalı ve bu görüntü beni güldürüyor.

Chase tereddüt bile etmedi. Sanki bunu bekliyormuş gibi babamı kucaklıyor ve ona duyduğum minnettarlık dalgası içimi kaplıyor.

"Miles'ın seninle gelmediğine inanamıyorum. Erkek arkadaşını da getirebilirdi," diyor annem asık bir sesle, sanki Miles dışarı fırlayıp ona sürpriz yapacakmış gibi özlemle arabaya bakarken.

"Sevgilerini yolladı." Miles Noel'i Elvis ve ailesiyle geçiriyor. Elvis birkaç ay önce onlara açılmıştı ama bu, bir çift olarak ailesinin yanında geçirdikleri ilk tatil. Bu ve ikisi de yeni yavru kedilerine bakacak birine güvenmek istemiyorlardı. Kabul etmeliyim ki Oscar çok tatlı. Miles'ın kedi almadan önce Elvis'le aynı evi paylaşmayı beklediği için hâlâ memnunum ama Oscar gerçekten çok sevimli.

"Sence Noel süslerine ihtiyacı var mıdır?" diye soruyor babam başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek. "Kulübede bu yıl için yerim olmayan birkaç tane var." Chase ve bana bakarak ekledi, "Peki ya siz ikiniz? Süslü daireniz için dekorasyona ihtiyacınız var mı?"

Miles'la olan kontratım bittiğinde Chase'in yanına taşınmak mantıklı geldi. Ben zaten çoğu geceyi onun evinde geçiriyordum, Elvis de çoğu geceyi bizimkinde geçiriyordu.

Chase'in bir kutu atılmış dekorasyonu dairesine getirme düşüncesiyle terlemeye başladığını görebiliyorum. "Biz hallederiz," diye babamı temin ediyorum. "Burası çok şenlikli görünüyor. Gurur duyuyorsunuz."

Geçen yılki dairesinin durumuna kıyasla bu yıl şenlikli. Hiçbir zaman ailemle aynı seviyede olamayacağım ama bir ağaç diktik ve çorap astık. Chase'in düşen çam iğnelerinden kurtulmak için günde üç kez süpürgeye uzanmasından sadece hafif bir zevk almaya çalışıyorum ama her seferinde dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

"Eminim öyle olurduk," diyor babam sırtarak. Eve doğru ilerlerken bizi takip etmemiz için el sallıyor. "İçeri gelin. İçeri girin. Ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok yiyeceğimiz var."

Chase çantalarımızı alıyor ve kolunu omzuma dolayarak başımın yan tarafını öperken beni sıkıyor. "Bu benim en sevdiğim Noel."

Ona bakarken dudaklarımı bir gülümseme ısıtıyor. "Noellerinizi sıralıyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum."

"Bundan önceki en sevdiğin Noel hangisiydi?"

Chase ve ben annemle babamın arkasında birkaç adım yürüyoruz, ön bahçenin her ayrıntısını incelerken adımlarımız yavaşlıyor. "Oh, bu kolay. Altı yaşımdayken ailem bana Darth Vader bisikleti ve ona uygun bir kask almıştı. Sokaktaki en havalı çocuktum."

Kaşlarım kalktı. "Darth Vader mı?"

Chase başını sallıyor. "Tek ve biricik. O zamanlar filmlerini izlediğimi bile sanmıyorum. Sadece onun havalı olduğunu biliyordum ve o siyah kırmızı bisiklete sahip olmak beni de havalı yapıyordu." Başını eğerek ekliyor: "Geçen yıl neredeyse seçiliyordum ama kızdığın zaman korkutucu oluyorsun."

Aklım geçen yıla ve onu uzak tutmaya ne kadar kararlı olduğuma gidiyor. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Geçen Noel'i düşündüğümde aklıma gelen tek şey sahte kar ve özenle hazırlanmış kokteyller eşliğinde kahkahalarla dolu uzun bir gece. Ona yan gözle bakıyorum. "Korkutucu muyum?"

"Evet," diyor sertçe. Parmaklarını başımın üzerinde oynatıyor. "İşte o zaman dikenli oluyorsun." Başımı sallayarak gülüyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni daha da sıkıyor.

Gün, unlu mamuller ve şarap kadehleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor. Ailem bütün gün burada olmamızın sevinciyle parlıyordu ve bu bana daha önce ziyaret etmemiz gerektiğini düşündürüyor. *O kadar* da uzak değiller. Hayat son zamanlarda çok yoğun. Alışkın olduğumdan daha uzun saatler çalışmak zorunda kaldım çünkü gerçekten sevdiğim yeni bir müşteri grubu oluşturmaya kararlıydım ve Chase yeni terfisiyle başarılı oldu.

İkimiz de başardık. Nicolette'in bizden haberdar olup olmamasını umursamadığımız bir noktaya geldik ve sonunda benimle haftalık randevularını planlamayı bıraktığında, onu özlemedim.

Birkaç arkadaşı hala arada sırada beni görmeye geliyor. Onlara Nicolette'i ya da nasıl olduğunu sormadım. Sanki onun hakkında konuşmamak için sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi hissediyorum.

Eski yatak odamda yeni bir orta boy yatak ve iki yanında uyumlu meşe komodinler var, ancak duvarlar hala burada yaşadığım zamanki lavanta tonunda.

Chase kaşlarını hafifçe çatarak odanın içinde dolaşıyor. "Odanızda hâlâ eşyalarınızın olmasını umuyordum."

Onu eğlenerek izlerken yatağın üzerine oturuyorum. "Neden?"

"Böylece gözetleyebilirim," diye cevaplıyor utanmadan. Şifonyere doğru yürüyüp çekmeceyi açıyor, ahşabın raylara sürtünürken çıkardığı boş ses kulaklarımı dolduruyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Çekmeceler bile boş."

Gülerek dolabı işaret ediyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, tüm eşyalarımın dolapta olduğuna eminim. Furbiler ve hepsi."

Chase'in gözleri büyüdü. "*Furbies* mi?" "Evet, eskiden onları severdim."

Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ediyor. "Ve onlar şu dolapta mı? Şu anda mı? Burası ne, korku evi mi Candace?"

"Bu kadar dramatik olmayı bırakır mısın? Onlar kucaklayabileceğin Tamagotchiler gibi."

Başını sallıyor. "Kabuslar bunlardan oluşur." Yatağa doğru yürüyor, yüzüstü yatıyor, başı kucağımda.

Uzanarak ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve her zamanki gibi rahatlıyor. "Artık burnunu sokmak istemiyor musun?"

"Artık izlendiğimi bildiğim için burada uyumak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum," diye homurdanıyor, gözlerini kapalı tutarak.

"Sen tam bir bebeksin," diyorum gülerek. "Furbie'ler seni izlemiyor."

Tek gözünü aralayıp bana bakıyor. "Bunu bilemezsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ama bu kadar endişeleniyorsan koridorun sonunda başka bir oda var. Dürüst olmak gerekirse ailemin

seni orada yatırmazdı zaten. Eskiden sadece evliyken aynı yatağı paylaşma kuralı vardı."

Başını kaldırır. "Bunu şaşırtıcı buluyorum."

"Evet," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Bu onların hippie döneminden önceydi. Gevşediler. Ya öyle ya da benim bir yuva kurmamdan vazgeçtiler."

Kaşları çatıldı. "Benimle yuva kurdun." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Chase dirseklerinin üzerinde yükseliyor, kolları çapraz bacaklarımın iki yanında. Başparmaklarının tozluklarıma hafifçe dokunması içime bir sıcaklık yayıyor. "Seni karım yapmaktan mı bahsediyorsun?"

Bu kelimeler ciğerlerimdeki havayı durduruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, ama bu düşüncede çok rahatlatıcı bir şey var. Yutkunarak başımı sallıyorum.

Chase beni inceliyor, başı hafifçe eğiliyor. "Seni karım yapsam hoşuna gider miydi?"

Ağzım birden kurudu. Bu konuyu hiç konuşmadık. Bu hiç gündeme bile gelmedi. Çıkmaya başlar başlamaz beni sevdiğini söyledi ama gelecekle ilgili böyle bir konuşma olmadı. "Karşı çıkmazdım," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Başını tekrar kucağıma koymadan önce sırtıyor. "Güzel. İkimiz de bu konuda pek iyi bir sicile sahip olmadığını biliyoruz."

Ona şakacı bir şekilde vurdum. "Sadece bir teklifi geri çevirdim!"

Dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu ve elini kafasına hafifçe vurduğum yere koydu. "Daha fazlası var mıydı?"

"Hayır!" Gülerek söylüyorum.

Oturduğu yerden kalkan Chase, başını ovuşturur gibi bir hareket yaptı. "O zaman anladığım kadarıyla, aldığın tekliflerin yüzde yüzünü geri çevirmişsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım. Saçmalıyorsun."

Dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor ve beni öpüyor. İlk günden beri sahip olduğu aynı baş döndürücü etkiye sahip. Ağzı yavaşça benimkinin üzerinde geziniyor ve dudaklarıma karşı mırıldanıyor. "Senden istediğimde, lütfen hayır deme."

Eğer

değil.

Ne

zaman

.

Kalbim göğsümde tekliyor. Bunu düşündü mü? Belli ki düşünmüş. Bu düşünce beni beklediğimden daha fazla heyecanlandırıyor ve Chase'in geleceğimiz için düşünüp plan yapması fikri kalbimi öylesine şüphe götürmez bir güçle ısıtıyor ki neredeyse nasıl konuşacağımı unutuyorum. Tek söyleyebildiğim nefes nefese bir "Tamam."

Chase beni tekrar öpmeden önce gülümsüyor. "Teşekkürler, güzelim." Ve beni yatağa geri itip daha fazla öptüğünde, bu adamı ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum.

also by heather garvin

[Bana Sadece Seninim](#)

[Deme Ben Sadece Senin](#)

[Olmak İstiyorum](#)

[Hamleni Yap Çizgiyi Geç](#)

[Alabildiğınızı Alın](#)

[Hiçbir Şey Geri](#)

[Vermeyin](#)

acknowledgments

Candace ve Chase'in hikayesini yazmak çok eğlenceliydi ve birkaç harika insan sayesinde daha da iyi olmaya devam etti.

İster Chase için ciyaklamak, ister Miles yüzünden kıkırdamak, ister daha derin bir düzeyde olay örgüsünü eleştirmek olsun, hepsini duymaya ihtiyacım vardı. Hikayelerimin benim kadar parlamasını isteyen dürüst ve sevecen insanlar olduğu için çok minnettarım.

Dani Keen, Tisa Matthews, Sarah Hill, Dawn Anderson, Kort Combe ve W.H Lockwood bu hikaye hakkında düşüncelerini paylaşan inanılmaz yazarlar. Yazarlar olarak, kendi eserimizi mükemmelleştirmeye çalışırken bir başkasının eserini gözden geçirmek için zaman bulmak çok zor. Başka bir yazarın öyküsü hakkında geri bildirim sağlamanın ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Gabby Spiller, Brooke Reno, Corey Wys ve Courtney Grifo'ya bir başka büyük teşekkür, bu hevesli okuyucular inanılmaz fikirler verdi ve en sevdiğim sahnelerden bazılarını tepkilerinizi görmeye bayıldım! Bu kitabı cilalanmış halinden önce okumaya zaman ayırdığınız ve daha iyi hale getirmek için beyin fırtınası yapmama yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Size çok minnettarım!

Just Yours serimdeki teşekkür bölümünü okuduysanız, editörüm Kristina Haahr'ı ne kadar çok sevdiğimi çatılardan haykırabileceğimi biliyorsunuzdur. Detaylara gösterdiği özen ve olay örgüsü ile karakterlere verdiği önem, bir kitabın yayınlanması söz konusu olduğunda çok değerli varlıklardır. Ellerine teslim ettiğim her kitap için yukarıda ve öteye gittiğin için teşekkür ederim Kristina. Seninle çalışmayı kesinlikle seviyorum!

Her zaman olduğu gibi, tüm bu inanılmaz insanlara ve bu hikayeleri yazmayı bu kadar eğlenceli kılan sizin gibi okuyuculara teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

about the author

Heather Garvin gündüzleri ulusal sertifikalı bir işaret dili tercümanı olarak çalışıyor ve boş zamanlarında çeşitli romanlar yazıyor.

Çalışmanın ve yazmanın yanı sıra, aynı zamanda bir eş, anne ve iki köpek, iki kedi ve yayıncılık şirketi Tuskan Publishing LLC'ye ilham veren at Tuskan'ın k rk annesidir.

Heather'in okuyuculardan haber almaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Onunla bağlantı kurun @heathergarvinbooks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.